HARLEQUIN

Yasemin

KALP HIRSIZI

Helen Bianchin

D.4.50€
04
512167
2003/01
5.000.000TL

HELEN BIANCHIN

Kalp Hırsızı

HARLEQUIN®

EKİP A.Ş.

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83 D.1
Kadıköy - Moda - İSTANBUL - TÜRKİYE
Tel: 090 216 418 12 71 Fax: 090 216 418 24 89
E-mail: ekip25@hotmail.com

İngilizce Adı: THE GREEK BRIDEGROOM
Türkçe Adı : KALP HIRSIZI
ISBN 975-299-102-5

*Yayın Evi : **Ekip Hizmet Eğitim A.Ş.***
***Mühürdar** Cd. Uras Apt.No: 83 D:1*
***Kadıköy** – Moda – İstanbul – Türkiye*
***Başkan** : Arda Gedik*
***Editörler** : Sema Bibin – Esra Ergin*
***Kapak** Dizayn: Davut Kara*
Dizgi, Ofset Hazırlık, Cilt: EKİP A.Ş.
***Baskı**: Uygun Basım Tic. Ve Ltd. Şti.*
Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sitesi
Doğu Sanayi Arkası No: 20
Yenibosna – İstanbul – Türkiye
***Baskı Yeri** : TÜRKİYE*
Türkiye Dağıtım Şirketi:Yaysat A.Ş.
Hürriyet Medya Towers 34544 Güneşli/İstanbul
Tel:09021262222222
Avrupa Dağıtım Şirketi: asv vertrißes gmbh
Süderstraße 77 20097 Hamburg
Tel: 040/347 24041 Fax: 040/347 23549

BİRİNCİ BÖLÜM

Bazı günler insanın hiç yataktan kalkası gelmez. O gün Rebecca başını kaldırıp, saate baktığında aynen öyle hissediyordu. Başucundaki saate baktıktan sonra sanki inanamazmış gibi kol saatine baktı ve kendi kendine söylenerek yataktan kalkıp banyoya gitti.

Buz gibi bir suyla duş aldıktan sonra giyindi ve kediye mamasını verdikten sonra, alelacele portakal suyunu içti, sonra da çantasını alarak çıktı ve otoparka gitti.

Saniyeler sonra minibüsünü çalıştırmaya kalktığında motordan çıt çıkmıyordu. *Bunu bana yapma, lütfen bunu bana yapma!* diye boşuna yalvardı çünkü minibüsün çalışacak gibi bir hali yoktu.

Avazı çıktığı kadar bağırmamak için kendini zor tuttu. Güne kötü başlamıştı. Başını kaldırıp Tanrı'ya yalvarmak da bir işe yaramamıştı. Daha kötü ne olabilirdi ki?

Bunu sormaması daha iyi olurdu çünkü kaderi ona başka oyunlar oynayabilirdi. Kırmızı spor arabasını Sidney sokaklarında kullanmaktan başka çaresi kalmamıştı. Her ne kadar kız kardeşi Anna'yla ortak olduğu çiçekçi dükkanına çiçek taşımak için uygun olmasa da.

Sabahın ilk saatlerinde çok fazla bir trafik yoktu ve şehir yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Bu Rebacca'nın hoşuna giden bir saatti ve favori radyo kanalını açarak kendini müziğin ritmine kaptırdı.

Yakında güneş doğardı ve her şey olması gereken renge bürünürdü. En iyi çiçeklerin gittiğini anlaması için pazar yerine şöyle bir

göz atması ve siparişini yazıp, dükkanına gitmesi fazla bir vaktini almadı.

Dükkanı elit bir semtte ve annesinin vasiyeti sayesinde kimselere borçlanmadan açmışlardı. Kapıyı ve ışıkları açıp, kahve makinasını çalıştırıp, işe koyulduğunda saat sabahın altı buçuğuydu.

Bilgisayarı açıp e-posta ve faks siparişlerini kontrol etti. Yoğun bir gün olacağa benziyordu. Telefonu alıp siparişlerini verdikten sonra tamirciyi arayıp minibüsün yerini bildirdi. Sıcak kahve enerji seviyesini arttırmıştı ve üçüncü ama son kahvesini içmeye hazırlanırken Anna geldi.

Kız kardeşine bakınca neredeyse aynada kendine bakıyormuş gibi hissediyordu. Aynı boy, aynı kemik yapısı, ince kıvrımlar ve doğal sarı saçlar. Anna yirmi yedi yaşındaki ablaydı ama aralarında sadece iki yaş vardı. Kişilikleri benzer sayılırdı ama Rebecca bazen daha katı olabiliyordu.

Kötü bir ilişkinin içinde ayakta kalma çabası Rebecca'nın bile fakına varmadığı güçlü iradesini ortaya çıkarmıştı. Aynı anda da erkeklere karşı aşırı bir güvensizliği.

Brad Somerville'le olan bir senelik nişan döneminden sonra güzel bir düğün, bunu takip eden rüya gibi bir balayı...on saat öncesine kadar sevmeye ve saymaya yemin edeceği adamdaki bu ani değişime hiçbir şey onu hazırlamamıştı.

İlk başta yaptığı veya söylediği bir şeyden kaynaklandığını düşünmüştü. Sözlü saldırı yeterince kötüydü ama fiziksel saldırının hiçbir kabul edilebilir tarafı yoktu. Kıskançlık ve tutku derecesinde sahiplenici tutumu kısa zamanda ona karşı olan duygularını öldürdü ve üç aylık cehennem azabı gibi bir evlilikten sonra Rebecca eşyalarını toplayıp, onun hayatından çıktı.

Boşanmadan sonra kızlık soyadına geri dönüp, apartman dairesi satın aldı ve Millie adını verdiği bir kedi aldıktan sonra çalışmaya başladı.

"Merhaba." diyerek Rebecca Anna'nın yorgun yüzüne bakarak gülümsedi. "Geç mi yattın? Sabah mahmurluğu mu?"

"O kadar kötü, ha?" diye sorarak Anna bilgisayarın başına geçip siparişleri kontrol etmeye başladı.

"Belki de Luc'u dinlemen ve saatlerini azaltman gerek."

Anna ona ters ters baktı. "Senin benim tarafımda olman gerek."

Rebecca gülmeye başladı. "İnan bana, öyleyim."

"O koca evde bütün gün ne yaparım ben? Petros her şeyi halledebilen bir kahya."

Telefon çaldı ve Anna açıp, dinledikten sonra telefonu uzattı. "Sana."

Arayan tamirciydi ve minibüsün yeni bir aküye ihtiyacı olduğunu, onu yerleştirdiğini ve faturayı yollayacağını söyledikten sonra telefonu kapadı.

"Problem ne?"

"Minibüs çalışmadı." diye sorunu anlattıktan sonra yeniden çalan telefona baktı. Saat ilerledikçe gün daha iyiye gitmedi. Arayan müşteriler hep sorunluydu.

Rebecca'nın yemek yemeye ihtiyacı vardı. Neredeyse öğler olmuştu ve midesi açlıktan isyan etmeye başlamıştı. "Gidip bi soğuk sandviç alayım. Sonra da sen öğlen yemeğine çıkarsın."

Anna bilgisayarından başını kaldırdı. "Aynen senin gibi ben de bir şeyler atıştırırım."

"Ama yapmazsın! Bir dergi alıp yakınlarda bir kafeye oturur ve kahve ısmarlayıp yemeği geçiştirirsin."

Anna içini çekti. "Çay ve eğer bana çok değerli bir hamile prensesmişim gibi davranmaya devam edersen seni döverim!"

Rebecca güldü. "Petros?" Orta yaşlı kahya Luc'un evinde yıllardan beri çalışan bir emektardı. Hatta Anna'yla daha tanışmadan adam onda çalışmaya başla0mıştı. "Sana hala Bayan Dimitriades mı diyor?"

Anna kahkaha attı. "Başka tarzda hitap şeklini saygısızlık olarak görüyor."

Rebecca kız kardeşine bayılırdı ve şimdiye kadar her şeylerini paylaşan, ilgi gösteren, birbirlerinin en yakın arkadaşı oldular. Bi

sene önce Luc Dimitriades'le yaptığı evlilik Anna'nın hayatının en mutlu anlarından biri olmuştu.

"Luc bu akşam yemek için rezervasyon yaptırmış."

Anna restoranın adını söylediğinde Rebecca merakla ona döndü. Şehrin en şık ve pahalı restoranlarından biriydi. "Senin de bize katılmanı istiyoruz, lütfen. İki Dimitriades erkeğiyle bir kadının tek başına başa çıkması çok zor."

Rebecca birden vücudunun titrediğini ve mide kaslarının sıkıştığını hissetti. Bunun sesine yansımaması için içinden dua etti. "Luc'un kuzenlerinden biri mi burada?" Savunma mekanizması alarma geçmişken sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak beyni sessizce *Lütfen Jace olmasın.* diyordu.

"Evet. Jace Amerika'dan dün geldi."

Hayır. Jace Dimitriades'i düşününce bir şeyler Rebecca'nn boğazında düğümlendi.

Uzun boylu, geniş omuzlu, kalemle çizilmiş gibi hatlar, delici koyu gri gözler ve ölesi dudaklar. O ağzın kendininkini sahiplenmesinin nasıl bir duygu olduğunu merak etmesi gayet doğaldı. Üstünden bir sene geçmesine rağmen, kardeşinin nedimesi ve Jace'in de damadın sağdıcı olduğu Anna'yla Luc'un düğününün her anının hatırlıyordu. Saatler süren Jace'in yakınlığının farkında olmuştu, onun belindeki elinin, ve toplu çekilen fotoğraflarda vücutlarının birbirine olan temasını.

Onunla dansetmek ise bir kabustu. Vücudundaki tüm damarlar ateşlenmiş ve kan pompalaması hızlanmıştı. Aralarındaki elektrik inanılmazdı.

Luc ve Anna düğünlerinden ayrılırken Rebecca'nın terasta Jace ile olmasının nedeni de bu değil miydi? Gerçi Jace'de onu terasta hapsetmiş durumdaydı.

Kendini Jace'e bu kadar yakınlaştırması kendi hatasıydı. Bir sonraki dakika onun dudakları yanağını okşamış, sonra da dudaklarına kaymıştı ve bir anlık çılgınlıkla Rebecca'da dudaklarını ona teslim etmişti.

Şimdiye kadar onu kimse böyle öpmemişti. Sanki onu fethetmek adına ruhunun derinliklerine inmiş, tadına bakmıştı. Sanki bir boşluğa düşmüş ve tehlikedeymiş hissine kapılmıştı. Ama yere düşmeden Jace tarafından kurtarılacağını bilmenin verdiği bir hazla.

İlk önce kim ayrılacaktı? Bugüne kadar hala emin değildi. Tek hatırladığı birkaç saniyelik şokun dehşete dönüştüğü o koyu gri gözlerdeki esrarengizlikti. Bir anlık kızgınlıkla ona sertçe bir tokat attı. Sonra da Jace'in onu durdurmak için hiçbir gayret sarf etmediğini fark ederek yürüdü gitti. Davetlilerin arasına karıştı ve yüz kasları ağrıyana kadar herkese gülümsedi.

Sonra da hırslandı...böyle bir şeyi başlattığı için ona ve kendine.

Şimdi Jace Dimitriades tekrar şehirdeydi ve Anna'yla Luc dörtlü olarak yemeğe gitmelerini istiyorlardı.

"Hayır." diye tekrarladı.

"Hayır...istemiyorsun." Anna gözlerini kısarak kardeşini inceliyordu. "Yoksa hayır, gelemem mi?"

"Hangisini seçmek istersen."

Anna derin bir iç çekti. "Peki, bana anlatacak mısın yoksa seni zorlamam mı gerekecek?"

"Hiçbiri. Sadece davetinizi kabul edemeyeceğimi anla."

"Bu yeterli değil ve sen de bunu biliyorsun. Jace'i düğünden beri görmedin." Kız kardeşinin gözleri birden parıldamaya başladı. "Ne yaptı? Seni öptü mü?"

"Bu sonuca nereden vardın?" diye sakinlikle sordu ve Anna'nın gözlerinin kısıldığını fark etti.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Böyle korkaklık yapmak sana göre değil." diye Anna konuştu.

"Kusura bakma ama her önüne çıkan kadına asılan bir adamla eşleştirilmek için iyi bir günümde değilim!"

"Onun hakkından gelmek çok keyifli olabilir."

Rebecca kız kardeşinin saf mavi gözlerindeki yaramaz meydan okumayı bir an için gördü ve gülümsedi. "Çok kötüsün."

Anna sırıttı. “Siyah Versace elbiseni giyersin.”

Sırtı açık olduğu için sütyen giyemediği elbise? “Evet demedim ki.”

“Biz gelir seni alırız ve tekrar eve de bırakırız.”

Rebecca Jace'in duruma el koyup onu taksiyle eve bırakmak için ısrar edeceğini hayal edebiliyordu. “Eğer kabul edersem, arabamla gelirim.”

“Bravo!” Anna'nın gözleri parlıyordu ve kız kardeşi zafer işareti yaparken o umutsuzca başını sallıyordu.

Rebecca arabasından inip, anahtarları otopark görevlisine verirken saat neredeyse yedi olmuştu. Bilmem kaçıncı kez aklından şüphe etmişti ama artık geri adım atmak için çok geçti.

Acaba geçen sene Jace Dimitriades'i nasıl etkilemişti? Sevgilisi var mıydı? Yoksa birinden yeni mi ayrılmıştı?

Aptal, diye restorandan içeri girerken kendi kendine söylendi. Jace Dimitriades ayarında ki adamlar uzun bir süre kadınsız kalamazdı. Anna'nın Jace'ten bahsederken onun Londra, Paris ve Atina arasında gidip geldiğini söylediğini hatırladı. Büyük olasılıkla her şehirde bir sevgilisi olmalıydı.

Baş garson kibarca adını sorduktan sonra onu bara doğru yönlendirdi. Çok hoş bir atmosfer vardı ve her şey çok lüks ve pahalı duruyordu. Garsonlardan biri yardımcı olmak için durdu ve Rebecca itiraz etmeden onu takip etti.

“Bay Dimitriades.” Garson son derece saygılıydı ve Rebecca'da tam teşekkür etmek için gülümsemeye başlamışken Luc yerine Jace'in ona doğru döndüğünü görünce yüz ifadesi dondu kaldı.

“Rebecca.” diyerek hemen yaklaştı ve bir anda onu yanaklarından öptü. Aralarında ki temas çok kısa süreli olmasına rağmen ilk beş saniye için Rebecca'nın nefesi kesildi ve sonra da kızdı. “Bu ne cüret?”

Jace tek kaşını kaldırarak Rebecca'ya dikkatlice baktı. “Resmiyet mi bekliyordun?”

Rebecca hemen cevaplamadı. Bu kadar yakınında durması onun tüm dikkatini dağıtmaya yetmişti. Uzun boyu, o kadar uzun boyluydu ki, gözleri ancak onun kravatıyla aynı hizadaydı ve omuzları da ceketinin içinden bile çok etkileyici duruyordu.

Otuzlu yaşların ortasında, kalemle çizilmiş yüz hatları onun Yunanlı soyundan geldiğini belli ediyor ve Rebecca'nın dengesini altüst edip, parçalara ayıran o koyu gri, neredeyse siyah gözlerde kendine özgü bir kalite vardı.

Bir erkek bu derecede güç veya fiziksel çekime sahibi olmayı hak etmiyordu. Doruk noktadaki seksüel çekimin farkında olan Rebecca duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. Ona bir kere bakmak o dudakların kendi dudaklarının üzerindeki etkisini hatırlamasına yetmişti. Keşfedici, kandırıcı... ve sahiplenici.

Rebecca birden aldığı her nefesin, yükselen tansiyonunun ve göğüs kafesini yırtarmışçasına hızla atan kalbinin farkına vardı. Bu delilikti, böyle hissetmek çılgınlıktı. *Kendine hakim ol!* Rebecca ondan bu kadar etkilendiğini fark etmesini istemiyordu.

Niye aniden tehlikeli bir bölgeye girmiş gibi hissediyordu? Ve bu duruma da kendisinin değil Jace'in hakim olmasından korkuyordu.

Kahretsin, Anna'nın davetini kabul etmişti ve kardeşiyle, Luc'un hatırına iyi bir misafir gibi davranmalıydı. Buna uygun giyinmiş ve bir yıldız gibi olma sözü vermemiş miydi?

İKİNCİ BÖLÜM

Hayattan zevk alıyormuş gibi davranmak çaba gerektirirdi ve bir bardak şarabın buna yardımcı olacağını düşündü ama öğle yemeğinden beri hiçbir şey yememişti. Bu yüzden soğuk su içmesi daha akıllıca olacaktı, özellikle Luc'un kuzeninin yanında kaçamak cevap vermesi gerekirken.

Restoran şefi şehrin en ünlü ve ülkenin de sayılı iyi şefi olarak ün yapmıştı. Bu nedenle mönüde herkesin damak zevkine uygun bir şeyler bulmak mümkündü. Rebecca başlangıç olarak çorba ve ana yemeğini ısmarladıktan sonra tatlısına sonra karar vereceğini söyleyerek arkasına yaslandı ve Jace'e baktı. "Sanırım Sidney'e iş için geldin?"

"Evet." Jace'de ona baktı ve Rebecca'nın yüz ifadesinin kendini ele verdiğini farkında olup olmadığını merak etti. "Ayrıca Melburn, Brizban ve Altın Kıyısı."

"İlginç. Herhalde senin özel ilgi göstermen gereken işler?"

Rebecca'nın da bu gezinin bir parçası olduğunu ona söylese acaba ne tepki verirdi? Jace başını eğdi. "Bu dakikada başkasını görevlendiremezdim."

Luc'la birtakım ortak işleri vardı. Niye Luc kuzeni adına bunları yürütemiyordu?

Garson başlangıç için seçtikleri yemekleri getirmişti ve Rebecca çorbasıyla oynuyordu, içmeden kaşığını tabağına daldırıp daldırıp çıkarıyordu.

"Bana çiçekçilikten bahsetsene."

"Öylesine bir soru mu yoksa gerçekten merak mı ediyorsun?"

Jace'in gözleri alaycı bir şekilde parladı. "Merak."

"Çiçekçilik sanatı yoksa çiçekçinin bir günlük hayatı mı?"

"Her ikisi de."

"Çiçek sanatından anlamak için renk ve tasarım için iyi bir gözünün olması ve müşterinin ihtiyacı ve özel durumları için ihtiyacını karşılıyor olabilmen lazım. Buna uygunluk, oda ısısı ve müşterinin vermek istediği etkiyi de dahil etmek gerek."

Rebecca omuzlarını hafifçe silkti ve devam etti. "Mevsim dışı çiçekleri nerede bulabileceğini bilmek ve onların buraya getirebilmenin ne kadar vakit alacağını hesaplamak. Ve ne kadara mal olacağını. Ne yazık ki herkes en ucuza mal etmeyi istiyor."

"Eminim ki sen onları kalitenin daha pahalıya mal olacağına ikna ediyorsundur."

"Anna ve Rebecca'nın ufak çaplı itibarlarının seni yanıltmasına izin verme." diye Luc konuştu. "Seni temin ederim iki kız kardeşin de çeneleri çok kuvvetli." Anna'ya döndü ve yavaşça eşinin yanaklarını sıktı. "Özellikle de karımın."

"Savunma mekanizması." diye Anna tatlı bir şekilde cevapladı. Garson tabaklarını toplamaya başlarken, Rebecca'nın bakışları Jace'e takıldı. Üzerindeki iyi dikimli ceket geniş omuzlarını belli ediyor ve ipek kravat taktığı lacivert gömleği teninin rengine uyum sağlıyordu.

Tek yapması gereken şey ona bakmaktı ve vücudunu birden ateş bastı çünkü dudaklarının kendi dudaklarında gezindiğini yine hatırlamıştı. Kontrolünü kaybedip onun yanına gitmemek için kendini zor tuttu.

Gitme. Ona neler oluyordu böyle? Hiç kimse, hatta eski eşi bile evlenmeden onda böyle yoğun duygular uyandırmamıştı. Yemeğini bile yiyemiyor, tabağındakilerle sadece oynuyordu. Jace acaba bunların farkında mıydı? Umarım değildir diye içinden dua etti.

Niye kendine böyle işkence çektiriyordu? Jace Dimitriades diğer tanıdığı erkeklerden farklı sayılmazdı çünkü Brad'de ilk başlarda çok tatlı davranmıştı. Ama daha sonra kuzu kurda dönüşmüştü.

Ama içgüdüleri ona eski eşini Jace Dimitriades'le karşılaştırmasının kırma bir köpekle güçlü bir panteri karşılaştırmak gibi bir şey olduğunu söylüyordu. Bir tarafı ona ayağa kalkıp, gitmesini söylüyordu. Arabasında güvende olacak ve sonra da evine gidecekti.

Tabii bu tarz bir davranışa korkaklıktan başka bir şey denemezdi ve bunun yanı sıra ne bahane uydurup gidecekti? Saçma! Kimi kandırıyordu, kendini diken üstünde oturuyormuş gibi hissediyordu!

Neden sanki içgüdülerini dinleyip bundan uzak durmamıştı? Çünkü kardeşine değer veriyordu. Bu cevabını basite indirdiği içindi. Belki de biraz şarap sinirlerini gevşetirdi ve garsona bardağını doldurması için işaret etti. Bir yudum aldığında bu kararının doğru olduğunu anladı. Garson bir sonra ki yemeklerini getirdiğinde biraz daha rahatlamıştı ama halen daha iştahsızdı.Yemeğinin görüntüsü herkesin iştahını kabartacak türdendi ama Rebecca'da nedense etkili olamamıştı.

Ye, diye kendine yine emir verdi. Dikkatini yemeğine ver. Gece eninde sonunda bitecekti ve kendini bir daha asla bu duruma sokmayacaktı. Gidip kendini köprüden atsa daha iyi olacaktı çünkü Jace'in yaptığı her hareketin farkındaydı. Yemek yerken ellerinin ve yemeğini çiğnerken ağzının her hareketinden. Elleri büyük ve yanıktı, tırnakları ise düzgün ve biçimliydi.

O eller bir kadının vücudunu acaba nasıl okşardı? Hafifçe dokunur, zevk alan her bölgeye tek tek dokunur ve orada kalır mıydı?

Birden düşündüklerine sinirlendi. Ona ne oluyordu böyle? Şaraptan olamazdı çünkü sadece birkaç yudum içmişti.

"Sabah işe erken mi koyulacaksın?" diye Luc merakla Rebecca'ya sordu.

Yoksa bunu mu bahane edip kaçsaydı? "Çiçek pazarında dört buçuk civarında olmam gerek."

Jace'in gözleri kısıldı. "Her gün mü?"

"Haftanın altı günü." Bu onu rahatsız etmiyordu. Hiçbir zaman da etmedi çünkü zaten sabahları erken kalkardı. Ama altı saatten az uykuyla yaklaşık on dört saatten beri ayakta olmak onu yormuştu.

"Kahveleri ısmarlayayım." Luc garsona işaret etti ve Rebecca kız kardeşine katılarak çay ısmarladı çünkü kahvenin uykusunu kaçıracağını biliyordu. Ne kadar süreden beri buradaydılar? Neyse ki bitmişti ve yarım saat içinde arabasına atlayıp, eve gidip, özgürlüğüne kavuşmuş olacaktı.

Harika! Luc hesabı öderken, Rebecca ayağa kalktı, çantasını alıp Anna'nın peşinden vestiyere doğru yürümeye başladı. Jace'in yakınında olması vücudunu harekete geçirmişti ve adımlarını kontrol etmekte zorluk çekiyordu. Neredeyse onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor ve kaldırıma doğru yürürlerken onun beline hafifçe dokunan elinden kendi vücudunun gerildiğini anlıyordu.

"Seni arabana geçireyim."

"Arabamı otopark görevlisine teslim etmiştim."

Anna yüzünü Jace'e göstermeden Rebecca'ya somurttu. Jace'de bu arada Anna'yı yanaklarından öpmek için eğilmişti. "Luc'la seni oteline bırakırız."

"Rebecca beni götürebilir." Jace doğrulup kuzenine dik dik baktı. "Yarın seni ararım."

Rebecca içinden Luc'un buna karşı çıkması için dua etti ama dileği gerçekleşmedi. Anna eğilerek kardeşini yanaklarından öptü ve Jace'e iyi geceler diledikten sonra Luc'la arabalarına doğru yürümeye başladı.

Rebecca olanlara inanamamıştı. Jace çok akıllıca bir şekilde istediğini yaptırmıştı. Oteli yolunun üzerindeydi ve bunu bile bile Rebecca'nın onu reddetmesi büyük kabalık olurdu. Yine de, arabasının gelmesini beklerken mantığı ona isyan ediyordu. Onunla yalnız kalmak istemiyordu, hiçbir zaman ve özellikle kendi arabasında çünkü spor bir araba olduğu için iki kişilikti.

Bütün gece olabildiğince kibar davranmıştı ve Jace'in böyle bir şey istemesi için hiçbir şey yapmamıştı. Ona kur yapmamış veya böyle düşünmesi için herhangi bir bakışta bile bulunmamıştı.

Arabaya bindiklerinde Jace'ın bacakları sıkışmış sayılırdı çünkü araba geniş bir araba değildi ve Rebecca içinden buna çok memnun oldu. Hiç vakit kaybetmeden yola koyuldu ve otele doğru sürmeye başladı. Boş konuşma Rebecca'ya göre değildi ve bu nedenle arabayı hızla sürerken tek kelime etmedi.

Güzel bir geceydi ve ilkbahar neredeyse yaza dönüyordu. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ama Rebacca aklını işine yoğunlaştırdı. Aldığı siparişlere ve yapması gereken alışverişe. İşe yaramıyordu çünkü yanında oturan adamın varlığını unutamıyordu. Arabanın içinde bu kadar yakın oturunca onun parfüm kokusunu, temiz kıyafetlerinin kokusunu ve erkeksi kokusunu algılıyordu.

Rebecca kendi teninin verdiği karşılığında farkındaydı ve nabzı hızla atmaya başlarken vücudunun da gittikçe ısındığını hissediyordu. Jace'in eli dizindeydi ve Rebecca vites değiştirirken onun dizine dokunmadan edemiyordu. Ona dokunmamaya gayret gösteriyor ama bunda başarılı olamıyordu. Sessizliğinin farkında olup olmadığını merak edemeden duramadı.

Ya Jace her şeyin farkındaysa ve onunla eğleniyorsa? Of, kahretsin, sadece arabayı sür. Beş dakika sonra bu rahatsızlıktan kurtulacaktı. Bir tane daha trafik ışığı geçtikten sonra otele varmış olacaklardı. Otelin yakınına yaklaştıklarında Rebecca rahatladığını hissetti ve arabayı durdurdu.

Üniformalı belboy arabaya doğru yürümeye başlayınca, Rebecca Jace'e dönerek, "İyi geceler." dedi.

Jace'de hemen ona dönerek elleriyle Rebecca'nın yüzünü kendine çekerek baştan çıkarıcı bir dokunuşla dudaklarından öptü. Çok küçük bir öpücüktü ama daha fazlasının olacağını bildiren bir öpüştü.

Jace başını çektiğinde Rebecca'nın yüzü şaşkın bir ifadeyle dudaklarını araladı ve o kapıyı açıp güle güle diyene kadar da kapa-

yamadı ama Jace'in gözlerinde otele girmeden önce bir parıltı gördü.

Kahretsin! Nasıl bir oyun oynuyordu?

O sinirle Rebecca arabasını hızla kullanmaya başladı. Evi iki blok ötedeydi ve oraya rekor sayılabilecek bir hızla vardı. Asansöre bindiğinde Jace'ın davranışını tahmin edemediği için kendi kendine kızdı. Jace onu şaşırtmak istemiş ve bunda da başarılı olmuştu.

O zaman problem neydi? Rebecca'nın onu bir daha görme olasılığı çok düşüktü. Ama Jace'ın onu böyle gafil avlaması canını çok sıkmıştı ve onun Rebeca'nın ne tepki vereceğini bilmesi daha sinir ediciydi.

Onun suratına tokat atmalıydı. Yapardı da, eğer bir an için şoka gitmemiş olsaydı.

Saat on olmuştu ve geç sayılmazdı çünkü eğer hemen yatarsa altı saat uyumuş olacaktı. Ama bunun yerine sandaletlerini çıkarıp evin içinde dolaşmaya başladı. Televizyondaki hiçbir şey ilgisini çekmemişti ve kanallar arasında durmadan zapladıktan sonra televizyonu kapattı ve bir dergi alıp aynı ilgisizlikle sayfalarını çevirmeye başladı. En sonunda bundan da bıkarak ışıkları kapattı ve yatak odasına gitti.

Elbisesini çıkarırken halen daha Jace Dimitriades'in dokunuşunu hissedebiliyordu. Yüzündeki makyajı silerken onun dudaklarının tadını üzerinde hissettiğinden de emindi ve diş fırçasını alıp dişlerini iki kere fırçaladı.

Yatağına uzanıp karanlıkta gözlerini tavana diktiğinde Jace'in hayali o kadar güçlüydü ki neredeyse yanında yattığından şüphe edecekti.

Gece boyunca tekrarlanan bu sahneler ve öpücüğünün etkisi yüzünden sürekli uyandı ve tekrar uyumaya dalmakta çok zorlandı.

Jace Dimitriades kahvesinin son yudumunu da içti, ceketini giydi ve cep telefonuyla, cüzdanını aldıktan sonra otel odasından çıkarak dışarıda güneşli bir günle buluştu. Luc'la bir iş toplantısı

için buluşmasına daha bir saat vardı. Amacına ulaşmak için yeterli bir süreydi ve bu nedenle sokağı geçip bir buçuk blok ötedeki gitmek istediği yere ulaşmak için adımlarını sıklaştırdı.

"Çiçekler ve Buketler" in yeri çok güzeldi. Vitrinde bir sürü farklı boylarda vazolara yarleştirilmiş çeşitli renklerde çiçekler vardı ve uzaktan bakınca her yer boydan boya çiçekle kaplıymış gibi duruyordu. Sonuç olarak görüntü muhteşemdi ve dükkan sahibi iki kız kardeşi bu yüzden kutlamak gerekirdi.

Kapıyı açıp içeri girdi ve Anna'ya merhaba dedikten sonra gözleri Rebecca'yı aradı. Rebecca masada orkide demetini güzel bir bukete dönüştürmeye çalışıyordu.

"Jace, seni görmek ne güzel." diyerek Anna bilgisayarın başından kalkarak yanına gitti. "Bu ziyareti neye borçluyuz?"

Jace eğilerek Anna'yı alnından öptü. "Nasılsın?" Gülümsemesi çok sıcaktı. "Sorunun cevabı...hem ziyaret hem ticaret."

"O zaman ilk önce ticaret kısmını halledelim."

Telefon çalmaya başlayınca Jace'de rahatladı. Aslında böyle bir şeye ihtiyacı yoktu ama yine de amacına yardımcı oldu. "Sen telefona bak. Rebecca bana yardımcı olur."

Olur muydu acaba? Jace dükkandan içeri girer girmez Rebecca'nın bütün duyuları harekete geçmişti. Onu görür görmez vücudunun verdiği bu tepki çılgınlıktan başka bir şey değildi. Aslında sadece Jace'i düşünmek bile buna yetiyordu.

Anna'nın onunla ilgilenmesini dilemek bir hayaldi bu nedenle uğraştığı buketi masaya bırakarak Jace'e ne ihtiyacı olduğunu sormak için yanına gitti.

Muhteşem...görünüyordu, iyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan takım elbisesi, pamuklu gömleği ve ipek kravatıyla. Ama aslında Rebecca'yi parçalara ayıran bu adamdan başkası değildi. Rebecca bu histen hiç hoşlanmamıştı. Bundan önce yaşadığı kalp kırıklığını atlatması iki senesini almıştı. Brad onun erkeklere olan tüm güvenini yıkmıştı ve bu yüzden Rebecca bir daha ölene kadar erkeklere güvenmeyeceğine yemin etmişti.

Jace'in yanına giderken kibar ve profesyonelce davranmaya çalıştı. "Aklında istediğin birşey var mı?"

İyi, varlığı Rebecca'yı rahatsız etmişti. Jace onun yetenekli ellerinin hafifçe titrediğini ve ona doğru gelirken pek de rahat olmadığını fark etmişti. Tüm bunlar onun Jace'in düşünmesini istediğinin tersine hiç de sakin olmadığına işaretti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Saat altı gibi Rebecca arabasını evinin otoparkına bıraktı ve yedinci kata çıkmak için asansöre bindi. Kararsızlık onun karakterine özgü değildi ama son bir saattir en az on kere fikir değiştirmişti. Eve girer girmez telefona gitti ve Jace'in otelinin numarasını bularak numaraları çevirdi. Birkaç dakika sonra telefonu kapamak zorunda kaldı çünkü Jace Dimitriades odasında yoktu ve otel santralı Jace'in cep telefonu numarasını da vermeyi nazik bir şekilde reddetmişti.

Kahretsin. Onunla irtibat kuramamak kötü olmuştu ve duş alıp, hazırlanmaktan başka bir çaresi kalmamıştı.

Of, Tanrı aşkına, diyerek içinden kendi kendini azarladı. Birkaç saat, güzel yiyecekler, hoş bir sohbet...Kaybedecek neyi vardı?

Aklımı diye yarım saat sonra lobide Jace'i beklerken kendi kendine itiraf etti. Bütün erkeksi çekiciliği ve uzun boyuyla Jace lobideydi. Rebecca onun inceleyen gözleriyle ve sıcak gülümsemesiyle karşılaşınca midesinin karıncalanmaya başladığını fark etti. Geceyi rahat geçireceğine dair kendi kendine verdiği telkinler bir anda uçup gitti. Fikrini değiştirmekte çok mu geç kalmıştı? İçinden bir ses alay edermişçesine hem de çok geç dedi.

Jace bu geçici duyguları gözlemledi ve her birini anladıktan sonra onu etkilediğini fark ederek erkeklere özgü bir tatmin duygusu yaşadı.

"Rebecca." Ona doğru bir adım attı ve bakışlarıyla Rebecca'nın kıyafetinden büyülendiğini belli etti. Dar siyah etek ve ona uygun ceketi teninin kremsi rengini iyice ortaya çıkarmış ve makyajı da yok denecek kadar az sayılırdı. Saçlarını toplamıştı ve Jace o saçlardan tokaları çıkarıp, omuzlarına dökmek için inanılmaz bir istek

duydu. Onu kollarının arasına alıp, o güzel ağzını kendi ağzıyla örtmeye kalksa acaba Rebecca ne yapardı? Hiç kuşkusuz ürkek bir ceylan gibi davranır diye karar verdi.

Onun içindeki bu doğal duyguları öldürmek için eski kocası ne yapmış olabilirdi? Hiç karşılaşmadığı bir adama karşı öfke duymasına sebep olan bir sürü olasılık Jace'in içinin katılaşmasına neden oldu.

"Benim arabamla gideriz. Kalacağım süre için bir araba kiraladım." Jace bunu söylerken Rebecca'nın ilgisiz bakışını da yakalamıştı.

Rebecca kontrolünü kaybetmek istemiyordu. Kendini güvende hissediyordu ve Jace'in kendine olan güvenini yıkmasını bastırmak istiyordu. Birlikte otelden dışarı çıktılar ve Jace onu ışıl ışıl parlayan bir Jaguar'a doğru götürdü. Rebecca'nın kapısını açıp onun oturmasını bekledikten sonra gidip direksiyonun başına geçti.

Rebecca onun varlığını arabanın içinde bu kadar yakın otururken inkar edemiyordu ve heyecanla kendini kapıya yanaştırdı. Çok zordu çünkü nabzı çok hızlı atmaya başlamış ve kalbinin sesini hissedebiliyordu. Bu delilikti. Ona basitçe hayır diyebilirdi ve davetini reddetmek için son dakikayı beklememesi gerekirdi.

Ona ulaşamayınca başka bir seçim şansı kalmamıştı. Restoranda Jace ona şarap tercihini sorduktan sonra sipariş verdi ve sonra yemek için mönüyü getirtti. Rebecca bir şey yiyebileceğini pek sanmıyordu çünkü sindirim sistemi bir karmaşa içinde gibiydi.

Oh, hadi artık, diye içinden bir ses konuştu. Burada onunlasın. En azından geceyi güzel geçirmeye çalış. *Rol yap.*Bu kadar da zor olmamalı. Dün gece gayet iyi idare ettin!

Evet, ama Luc ve Anna'da oradaydı. Şimdi tek başınaydı ve böyle durumlar yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu tarz bir sosyalliği en son iki sene önce yaşamıştı. Boşanmasının ardından yaşadığı bir flört denemesi rezalet geçmişti ve o zaman kendi kendine bir daha bunun tekrarlanmayacağına yemin etmişti.

"Bana senin çiçekçi olmana sebep olan şeyi anlat."

Rebecca nefis şaraptan bir yudum alarak kadehini masaya bıraktı. Çiçekler ve Buketler... dükkanından konuşabilirdi. "Profesyonelce yetiştirilmiş çiçeklerin, türlerinin, renk ve kokularının mükemmelliği. Onları hediye edilecek kişiye özel hazırlarken ortaya koyduğum beceri."

Jace onun bunu büyük bir zevkle anlatırken büründüğü surat ifadesini dikkatlı inceledi. Mavi gözleri daha da koyulaşıp laciverde dönüşüyordu. Ne kadar çekici olduğunun farkında mıydı acaba? Ya da Jace'e ne kadar çekici geldiğinin?

"Her durum için verdiği zevk, rahatlık ve teselli." diye Rebecca devam etti. Birinin gününün daha iyi geçmesine neden olan çiçeklerde verdiği emeği hatırlatan anılar gözünde canlanınca gülümsedi.

"Hiç kötü tarafı yok mu peki?"

"Erken kalkma, ayakta geçen uzun saatler ve devamlı suya girip çıkmaktan mahvolan eller." Rebecca hafifçe yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Memnun etmesi imkansız olan zor müşteriler. Siparişleri zamanında yetiştirmek için iki ayağının bir pabuca girmesi. Yanlış adresler, kuryenin teslimde yaptığı yanlışlar. Her işte olduğu gibi bir sürü sorunu da var."

Garson başlangıç yemeklerini getirdi ve her ikisi de yemeğe başladı. Karides kokteyli bir harikaydı ve Jace yerken son derece keyif aldı. Yemekten aldığı zevki kadınlardan alabiliyor muydu? Bu düşünce yemeğinin az daha boğazına takılmasına sebep olacaktı. Bu da nereden çıkmıştı?

Rebecca kadehinden bir yudum daha şarap içti. "Sanırım senin sıran."

Boş tabağını kenara koydu ve Rebecca'ya dikkatlice baktı. "Yunanlı göçmen bir ailenin New York'ta doğan çocuklarıyım. Üniversitede işletme okudum."

"İşletme çok geniş kapsamlıdır."

"Ben devir teslimle uğraşıyorum."

"Batan büyük çaplı şirketlerle mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Sana uyar."

"Bunu neye dayanarak söyledin?"

"İnsafsız bir tarzın var." diye Rebecca sözlerini dikkatlice seçti. Aslında daha fazlasını söylemek isterdi. "Senin kimseye acımadan istediğini alan bir yapın var." Bir an durdu. "Genellikle de istediğin olur." Rebecca onun istediği her şeyi elde ettiğinden emindi.

"İlginç bir karakter analizi."

Garson tabaklarını aldı ve kadehlerini şarapla doldurdu.

"New York'ta ailen var mı?"

"Annemle babam, bir erkek, iki kız kardeş ve bir sürü yeğen. Annem her iki haftada bir aile yemeği için bir araya gelmemiz için ısrar eder. Çılgınlık ve kargaşa bu yemekleri tanımlamak için olan uygun kelimelerdir."

"Ama eğlenceli?" Rebecca bu yemekleri kafasında canlandırabilmişti. Gülen yetişkinler, koşuşturan çocuklar, yemek ve şarapla bezenmiş masalar.

"Hem de çok."

Kadınlarını bu yemeklere götürüyor muydu acaba?

"Genelde hayır."

Rebecca şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ama beceremedi. "Düşünceleri de mi okuyorsun?"

"Becerilerimden biri."

"Çok başarılı olduğun belli."

Jace başını eğdi ama hiç kibirli değildi, sadece insanın doğasında olan şeylerin bilincinde olan ve yeri geldiğinde bunları ortaya koyan bir adamın havası vardı.

Tatlılarını yerken Rebecca bir an için kapıya doğru baktı. Daha sonra oraya bakmasının nedenini anlamaya çalıştı. İçgüdü? İçindeki koruma içgüdüsü ona tehlikeyi mi bildirmişti? Birkaç saniye için yanlış görmüş olabileceği için dua etti ama onu nerede görse tanırdı...

"Ne oldu?"

Jace'in sesini fark etti ve midesindeki bulanmayı bastırmaya

çabaladı.

"Rebecca?"

Oh, Tanrım. Düşün diye kendini zorladı. Seni görmeme olasılığı da var ve eğer görürse ne yapabilir? Çok şey.

Jace onun suratının bembeyaz kesildiğinin ve gözlerinin korkuyla baktığının farkına varmıştı. Onu böyle taşa çeviren ne olabilirdi? "Gitmek ister misin?" Jace yavaşça ama endişeyle sordu.

Rebecca evet demek istedi. Şimdi, hemen, sessizce. Ama bu da çok korkakça olurdu ve kanunen onunla tüm bağlarını kopardıktan sonra Brad Somerville'in bir daha gözünü korkutmasına asla izin vermeyeceğine kendi kendine söz vermişti. Hiçbir zaman.

"Eski kocam şimdi kapıdan içeri girdi."

Bu kadar az kelimenin bir o kadar çok şey anlam ifade ettiğinin farkında mıydı acaba diye Jace düşündü. "Bu sorun mu?"

Eğer doğruyu söylerse Jace'in buna tepkisi ne olurdu? Hafifçe güldü, "Hayır." diye yalan söyledi.

Jace'ın bakışları Rebecca'nın üzerindeydi ve onun eski kocasını izlerken ki davranışları, hele bir de adam onları fark edip de yanlarına doğru gelmeye başlayınca iyice kısıldı. Bu utanma değildi, düpedüz... korkuydu.

"Merhaba."

"Brad."

"Beni...arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

"Jace Dimitriades." Jace'in sesi çok soğuk ve tehlikeli çıkmıştı. Ne ayağa kalkmış ne de Brad'in uzattığı eli sıkmıştı.

Rebecca Brad'in bakışından hoşlanmamıştı çünkü onun sinirlendiğini anlamış ve evhamlanmıştı. Brad Rebecca'ya döndü. "Aile arasında bir yemek, öyle mi canım?"

"Şef garson sizi masanıza götürmek için bekliyor." diye Jace aldatıcı bir yumuşaklıkla konuştu. Gerçi aklı başında olan her insan Jace'in onun gitmesini istediğini anlardı. Onu tanıyanlar ise Jace'in bu davranışının altında yatan vahşiliğinden ürkebilirdi.

Brad başını eğdi. "Tabii." Sesi hafifçe tehditkardı. "Kendine iyi

bak, Rebecca."

Rebecca Brad gidene kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti ve o gittikten sonra kendini meyvesini yemek için zorladı.

Sakin miydi? Tam tersine kendini çok huzursuz hissediyordu. Ama yine de dersini almıştı ve normale dönmüştü. İlk başta Brad'in çift karakterli olduğunu anlama şokunu atlattıktan sonra her türlü duyguyu yaşamıştı...bitip tükenmeyen gözyaşları, kızgınlık, pişmanlık, sevgisizlik, ama bunu keşfetmek her şeyi daha da kötüye götürmüştü.

"Kahve içmek için başka bir yere gidebiliriz."

Rebecca eli titremeden su bardağını aldı ve suyunu içtikten sonra, "Önemli değil." dedi.

Jace ona bakınca tam tersini düşündü. Çok soluk görünüyordu ve hareketlerini de kontrol etmeye çalıştığının farkındaydı. Rebecca Jace'in garsonu çağırıp hesabı isteyeceğini anlamıştı ve bu yüzden. "Lütfen, yapma." dedi.

"Onun varlığı seni rahatsız ediyor ama." Jace bu konuda haklıydı ama Rebecca bunu kabullenmeyecekti.

"Anlamıyorsun."

Jace gözlerini kıstı ve Rebecca onun anlamış olduğunu anladı. "Eğer gidersek onun kazanacağını mı düşünüyorsun?"

Jace'in cin gibi bir adam olduğuna karar vermişti. "Evet. Böyle daha iyi." diye Rebecca sakinlikle konuştu.

"Senin için değil." diye Jace emin bir tavırla konuştu ve Rebecca'nın çenesini hafifçe kaldırdığını gördü.

Etraflarında dolaşan garsona kahve siparişini verdikten sonra hesabı ödedi ve Rebecca kahvesini bitirir bitirmez restorandan çıktılar.

"Ben taksiyle giderim." diye Rebecca soğuk bir şekilde konuştu ve Jace'in ona ters ters baktığını gördü.

"Gideceğinden eminim."

Rebecca cevap vermedi, veremedi çünkü boğazına bir şeyler düğümleniyordu ve sessizce onun yanında yürüdü, sonra da arabaya

bindi. Evine varmaları çok uzun sürmedi ve bu arada o boş gözlerle etrafını seyretti. Aklı restoranda olanlara kayıyordu, Brad'e ve çok yakınında oturup, müthiş bir elektrik yayan adama.

"Yemek için teşekkürler." Rebecca çocukluğundan itibaren hep kibar biriydi. Tam kapıyı açarken, Jace onu bileğinden tuttu.

"Eski kocanın tekrar karşına çıkma olasılığı var mı?"

Rebecca uzunca bir süre durdu. "Niye böyle bir şey yapsın?"

Jace'in sormak istediği sorular vardı ama şu an bunlar için uygun bir zaman değildi...her ne kadar Rebecca'nın buna istekli olma olasılığı olsa da. "Birkaç gün Luc'la beraber Melburn'da olacağım. Seni ararım."

"Buna gerek yok."

Jace ona doğru eğildi ve Rebecca'nın kendine bakmasını sağlamak için onu ensesinden tuttu. "Evet, var." diye sessizce konuştu.

Bir an için Rebecca Jace'in onu öpeceğini sandı ve bilinçsizce nefesini tuttu. Bir tarafı bu öpücük için yanıp tutuşuyordu. Bu kontrol edemediği bir açlıktı ve bu adam tarafından öpülmek düşüncesi bile onu titretmişti. Jace'in boğazından boğuk bir ses çıktığını duydu ve Jace parmağıyla onun dudaklarına dokunurken güçlükle yutkundu. Jace'in gözleri koyulaşmıştı ve Rebecca onun gerildiğini, kendini tuttuğunu hissediyor ve bir sonra ki adım kendinin atması gerektiğini biliyordu.

Tek yapması gereken dudaklarının ucundaki parmağı hafifçe dişleyerek ya da diliyle dokunarak onu sessizce davet etmeliydi. Bunu istiyordu, Jace'i istiyordu. Ama tereddüt ettiğini belli etmişti ve kendini geri çektiğinde Jace'in buna üzüldüğünü de hissetti. Ama sonra Jace gülümsedi, ensesini tutmayı bıraktı ve kendi koltuğuna yaslandı. Rebecca aralarında ki güçlü elektriği hala daha hissedebiliyordu. Her an patlamaya hazır ve ilkelce bir güdü kırık kalbine ördüğü kabuğu kırmaya niyetliydi.

"İyi geceler." der demez Rebecca nefes bile almadan kendini arabadan atmaya çalıştı ama emniyet kemeri onu bırakmadı. İçinden sessizce bağırarak kemeri açtıktan sonra arabadan indi ve koşar

adımlarla evine girdi. Oraya vardığında tüm vücudu titriyordu ve mutfağa girerek deliler gibi su içip kendini iskemleye bıraktı.

Gece bitmişti. Ama içgüdüleri onun Jace'le henüz işinin bitmediğini söylüyordu. Sanki içinden derin ve Jace'e ait bir şeyler çıkıyordu. Aklının mantıklı tarafı böyle metafiziksel bir bağlantıyı kabullenmiyordu ama mantıksız kısmı sanki daha önce ki hayatlarında birbirlerini tanıyormuş gibi davranıyordu.

Aniden çalan telefon Rebecca'yı şaşırttı ve telefonu açmak için ayağa kalktı ama o yetişemeden tele sekreter devreye girdi. Rebecca gecenin bu saatinde kimin aradığını çok merak etti.

"Yeni sevgilinle eğlendin mi, tatlım?"

Ve telefon kapandı. Rebecca yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. *Brad.* Kesinlikle yanılmamıştı. Arayan oydu. Şok duygusu yerine korkuyu bıraktı. Telefon numarası rehberde yoktu. Telefonu bulmak için ne gibi bir oyun çevirmişti? Olasılıkları düşünmek için kollarını kavuşturdu.

Kendini ondan korumak için çıkarttığı mahkeme kağıdı hala geçerliydi. Eğer yasaları çiğnemeye kalkarsa karşısında avukatlarını bulurdu. Vücudu sinirden sallanmaya başlamıştı ve bundan kurtulmak için iyice iskemleye gömüldü. Baş belası telefonların yine başlamasını istemiyordu. Boşandıktan sonra sadece bir kere bir adamla çıkmıştı. Hemen arkasından Brad onu seri şekilde aramaya başlamıştı. Rebecca polise şikayet etmiş, yazılı rapor tutturmuş, ikaz edilmiş ve en sonunda da onu durdurmak için mahkeme kararı çıkarttırmıştı.

Şimdi, bu gece her şey yeniden başlamıştı. Neyse ki apartman dairesinde güvendeydi. Bu daireyi özellikle seçmişti çünkü son teknolojik güvenlik sistemiyle korunuyordu. Ayrıca sokak kapısına çift kilit ve zincir de taktırmıştı. Tesadüftü...yoksa değil miydi? Brad onu takip ettiriyor olabilir miydi? Daha da korkuncu onun Çiçekler ve Buketler dışında ki her adımını kontrol mü ediyordu?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gün diğer olağan günler gibi başlamıştı. Sabahın ilk ışıklarında çiçek pazarına ziyaret ve onu takip eden alınan çiçeklerin dükkandaki vazolara teker teker yerleştirilmesi.

Rebecca bilgisayarı açıp, siparişleri kontrol ettikten sonra stoğunu saydı. Anna saat dokuz gibi geldiğinde beraber siparişleri hazırlayıp, müşterilere yollamaya başladılar.

"Bana dün akşamın nasıl geçtiğini anlatacak mısın yoksa seni zorlamalı mıyım?" diye Anna bir anlık boşluklarında sordu.

Rebecca yaptığı buketten başını hiç kaldırmadı. "İyiydi."

"Sadece...iyiydi, öyle mi?"

"Eğer derin ve anlamlı bir yemek miydi diye soruyorsan... Hayır."

Jace çok hızlı davranmamasını bilecek kadar kurnazdı. Anna içinden böyle düşünürken bir yandan da onun bu davranışından memnun olmuştu.

"Arayacağını söyledi. Ben onu bir daha görür müyüm? Sanmıyorum."

"Niye?"

Çünkü çözümü olmayan sorunlara yol açardı. Bu nedenle hayatını çok sade yaşıyordu. "Niye?" diye kardeşinin sorusunu tekrarladı. "Buraya kısa süre için gelmiş, sonra New York'a dönecek. Sonu olmayan bir şeye niye başlayayım ki?"

Birden ümitsizce Anna'ya restoranda Brad'in ortaya çıkışını, telefonunu ve sinir bozucu bir şekilde telefon numarasını bir şekilde edindiğini söylemek istedi. Ama bir şey ona engel oldu. Anna'nın hamile oluşu onu endişelendiriyordu ve zaten Brad'in bir kereliğine

mi yoksa yine eskisi sürekli arayacağına emin olamıyordu. Bunu sürekliye çevirmemesi için dua etmekten başka çaresi yoktu.

O sırada bir müşteri geldi ve Rebecca hemen olanları bir kenara attı. Luc'un eski sevgilisi olan Celine Anna'ya sözlü saldırıda bulundu, sonra da Rebecca'nın müdahele etmesine fırsat vermeden aniden fiziksel saldırıya geçti. Cam bir vazoyu kırdıktan sonra parçalanan sayısız cam parçalarının üzerine Anna'yı sertçe itti.

Rebecca gayriihtiyari çığlık atarak kardaşinin yanına koştu ve aynı anda Celine'e hiç yapmadığı bir şekilde küfür etti. "Seni orospu." Sonra da Luc'u cep telefonundan aradı, dükkanı kapadı ve hastaneye gitti. Hastane personeli gelip ona Anna'nın ve bebeğin sağlığı hakkında bilgi verene kadar koridorları deli gibi turladı.

"Kardeşinizin durumu iyi. Bebeği de ultrasonda gayet iyi gözüküyor. Kendi odasına götürülüyor ve hemşirelerden biri birazdan sizi ona götürecektir." Rebecca inanılmaz derecede rahatlamıştı ve içinden sessizce teşekkür duası etti. Luc'u hemen aradı, son durumu anlattı ve onun Sidney'e dönmek üzere uçağa bineceğini öğrendi.

Ardından bir iki telefon konuşmasıyla Anna'nın boşluğunu doldurmak için birilerini buldu ve birkaç sürekli müşteriyede siparişlerinin biraz gecikeceğini bildirdi. Ama kız kardeşini eli ve kolu bandajlanmış şekilde yatakta otururken görür görmez gözyaşlarına hakim olamadı.

"Sakın ağlamaya kalkma." diye Anna onu gülerek ikaz etti "Ben iyiyim."

"İyi olmayabilirdin." Rebecca ona dikkatlice sarıldı, sonra geri çekildi ve titremesini kontrol etti.

"Dükkan?"

"Kapalı ve Jana kapıya not astı." Anna'nın bakışını gördü. "Sakın bana dönmemi ve seni burada yalnız bırakmamı söylemeyi aklından geçirme." Tatlı bir gülümseme yüz hatlarını yumuşattı. "Hastane beni atana kadar buradayım."

"Bana bu gece geç saatlere kadar çalışmayacağına dair söz ver."

"Söz." Nasılsa geç saat herkese göre değişirdi. Bu yüzden ver-

diği söz tutmamış sayılmazdı.

Olağan kontroller için hemşireler odaya girip çıkıyorlardı ve bir müddet sonra Anna uykuya daldı. Rebecca'da cep telefonunu kullanmak için koridora çıktı. Koyu tenli ve uzun boylu bir erkek silüeti ona doğru yürüyordu ve bir saniye için Rebecca'nın kalbi durdu. İki kuzen birbirlerine çok benziyordu, boy, omuz genişliği, aynı hatlar. Sadece gelen Anna'nın kocasıydı, Jace değil.

"Rebecca." Luc elini Rebecca'nın omzuna koydu. "Anna nasıl?"

Luc'un sesi o kadar endişeliydi ki, Rebecca ona gülümsedi. "İyi, merak etme." Sonra gözleri kısıldı. "Celine'le ilgileneceksin, değil mi?"

Luc'un tepkisi ürkütücü boyuttaydı. "O meseleyi halletim bile."

Rebecca Luc'un ne yaptığını düşünmek istemiyordu ve sormadı. Ne yapmış olursa olsun, Rebecca Celine'in yerinde olmak istemedi.

"Anna uyuyor." Luc'un elini tuttu. "Ben daha sonra gelirim."

"Teşekkürler." Luc'un gözleri sımsıcaktı, döndü ve odaya girdi.

Rebecca'da dükkana gitti, Jana'ya yardımı için teşekkür etti sonra da dükkanı açıp, işe koyuldu. Sürekli müşterilerin bir kısmı anlayış gösterip çiçeklerini almaya kendileri geldi. Daha sonra hastaneyi aradı, Anna'yla, sonra Luc'la konuştu ve kardeşinin ertesi günü hastaneden taburcu olacağını öğrendi.

Akşam saat yediyi geçtiğinde Rebecca o saate kadar bir şey yemediğini fark etti. Buzdolabında bulduğu yoğurdu ve elmayı yedikten sonra çalışmaya devam etti. Saat dokuz gibi dükkanı kapadıktan sonra bir kısım siparişleri teslim etti ve onbuçuğa doğru evine girdi. Kedisini doyurduktan sonra yatak odasına gidip soyundu ve duşa girdi. Günün yorgunluğunu en iyi bu şekilde giderirdi. Sonra da sabahlığını giyerek mutfağa gitti ve açlığını bastırmak için kendine bir çay yaptı. Gecenin bu saatinde canı artık bir şey yemek istemiyordu.

Telesekreterinin mesaj düğmesi yanıp sönüyordu. Düğmeye bastığında beş mesajı olduğunu gördü ve ilk mesaj devreye girdi. Arkadaşı pazar günü sinema programı yapmak istiyordu; doktorun

sekreteri randevu teyidi için aramıştı: Luc Anna'nın son durumunu bildirip, Rebecca'ya halen işte olduğu için kızmıştı.

Dördüncü mesaj bütün sinirlerini ayağa kaldırmıştı. "İki gece üst üste, sevgilim? Senin için olağanüstü bir durum, değil mi?" Beşinci mesaj daha da beterdi. "Onu yatağa attın mı bari?"

Brad.

Rebecca elleri bembeyaz olana kadar yumruklarını sıktı. O anda telefon çaldı ve bir kaç saniye olduğu yerde kaldı, sonra Luc'un arayabileceğini düşünerek telefonu açtı. Ama ahizeden Brad'in sesini duyunca olduğu yere çöktü.

"Telefonu en nihayet açabildin, sevgilim."

Rebecca ahizeyi yerine koyduktan sonra kablosunu çıkardı ve cep telefonuyla telefon şirketini aradı. Telefonla rahatsız edildiğin ve mahkeme kararının olduğunu bildirdikten sonra şu andaki numarasını iptal etti ve yeni numara aldı. Sonra da kendine yeni bir çay yaparak eğlenceli ve komik bir şeyler bulmak umuduyla televizyonun karşısına geçti.

Geceyarısı olduğunda yatmaya karar verdi ve dört saat sonra saatinin alarmına uyandı. Otomatik bir şekilde giyindikten sonra koyu bir kahve içti, kedisine yemeğini verdikten sonra otoparka gitti.

Trafiksiz karanlık sokaklarda çiçek pazarına gitmek çok kolaydı ve günün gerekli stoğunu aldıktan sonra dükkanın yolunu tuttu. Sonra hızla işe koyuldu, yedi buçuk olduğunda Luc'u aradı ve ona yeni telefon numarasını verdi.

"Brad?" Luc hemen anlamıştı ve Rebecca onun sözünü kesti.

"Ben hallettim. Anna'ya söyleme, tamam mı?"

"Ben araya girebilir miyim?"

Luc'un gücü inkar edilemezdi ama Brad söz konusu olduğunda kimse bir şey yapamazdı.

"Teşekkürler ama ben hallettim. Anna'ya sevgilerimi ilet. Dükkanı kapadıktan sonra onu görmeye gelirim."

"Onu birkaç günlüğüne hastaneden direk yazlığa götüreceğim."

"İyi fikir. O zaman onu daha sonra arayacağımı söyle."

"Rebecca." Luc'un sesi birden çok ciddileşmişti. "Kahramanlık yapmaya kalkma. Eğer Brad seni bir daha ararsa, bunu bilmek istiyorum."

"Tamam." Rebecca telefonu kapadı, hastaneyi aradı ve kız kardeşine bağlandı. Anna'nın sesi çok neşeliydi.

"Pazartesi dükkanda olurum."

"Bakarız."

"Kapatmalıyım. Doktorlar yine bir sürü soru sormaya geldiler."

Rebecca kahkaha attı. "Eğlenmene bak."

"Yaa, senin de sıran gelecek, sevgili kardeşim."

Bir an Rebecca geleceği hayal etti. Luc ve Anna'nın evinin bahçesinde iki küçük çocuk koşuşturuyordu. Kendi de kucağında bebek tutuyordu... kendi bebeğini ve yanında yüzü belirsiz bir adam vardı. Sonra gerçeğe döndü ve titredi. Güzel bir hayaldi ve Anna'nın hamileliği onu etkilemişti. Ve tabii çocuk isteği! İçinde ki ses bunu hatırlatmıştı.

Aptal, diye kendine kızdıktan sonra işine döndü ve sipariş formlarına baktı. Anna'nın yerine bakacak olan kız sekizde geldi. Yirmili yaşlarda olan Suzy işi hemen kapmıştı ve bu da Rebecca'yı rahatlattı. Beraber müşterilerle ilgilendiler, siparişleri hazırladılar ve Rebecca'da telefonlara bakabildi.

Yine telefonun çaldığı bir anda Rebecca ahizeyi kaldırdı.

"Rebecca?"

New York aksanını hemen tanımıştı ve nabzı hızlı hızlı atmaya başladı. "Jace."

"Öğleden sonra Sidney'de olacağım. Bu akşam benimle yemeğe ve sinemaya gel."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Yemeğin mi yoksa sinemanın mı?"

"İkisine de hayır. Kapatmam gerek."

Anna öğlene doğru aradı, sesi tatlı ve hayat doluydu. Sesinin bu kadar neşeli çıkması çok güzeldi doğrusu ve bunu da kardeşine söy-

ledi.

"Mutluyum. Dükkanda işler nasıl? Sorun var mı? Geçici kız nasıl? İşe yarıyor mu?"

"Ne çok soru." diye Rebecca takıldı. "İyi, hayır, çok iyi, evet. Memnun oldun mu?"

"Ya sen? Sen iyi misin?"

"Tabii ki. Kendime bakabiliyorum."

"Biliyorum. Ama kendine vakit ayırmıyorsun."

Rebecca güldü. "Gidip bu ilgiyi hakeden eşine göster."

"Niyetim o zaten. Seni Pazar günü ararım."

Öğlen siparişleri de gittikten sonra etrafı topladılar ve Suzy beş buçukta memnun bir şekilde ertesi gün dönmek üzere ayrıldı. Rebecca biraz daha oyalandıktan sonra eve gitmek için hazırlanmaya başladı. O sırada çalmaya başlayan telefon sesi radyoda çalan müziğin sesini bastırdı ve telefonu açtı.

"Sanırım telefon numaranı değiştirmekle zeki olduğunu düşünüyorsun." diye Brad hemen lafa girdi.

Rebecca birden midesinin sıkıştığını hissetti ve içini çekti. Herkes ona mantıklı olup sinirlenmemesi gerektiğini tavsiye etmişti. "Beni taciz ediyorsun. Beni rahatsız etmeni engellemek için kanuni yollar var. Niye yasalara karşı gelip, başına dert açıyorsun?"

Telefonu kapattı, sonra kapıya doğru yürürken telefon tekrar çalmaya başladı. O anda başını kaldırdığında kapıdan içeri Jace'in girdiğini gördü. Hayır diye Rebecca içinden homurdandı. Jace'in şu anda başka bir yerde olmasını dilerdi.

"Telefona cevap vermeyecek misin?"

Jace'in sesini duymak onu aşırı heyecanlandırdı ve incecik vücudunun titrediğini gizleyemedi. Brad ve Jace? Bu kadarı fazlaydı. Tek kelime etmeden hırsla döndü ve ahizeyi kaldırdı.

"Sesin heyecanlı çıkıyor, sevgilim. Nihayet seni etkileyebildim."

"Hem benim hem de kendinin zamanını boşa harcıyorsun." diyerek Rebecca telefonu kapattı.

"Sorun nedir?"

Jace bilmeden onun hassas noktasına dokundu ve Rebecca bir saniye düşünüp kendini toparladıktan sonra ona döndü. Rebecca'nın üzüntüden koyulaşmış gözlerini ve sinirli yüz ifadesini görmek Jace'i rahatsız etmişti.

"Burada ne arıyorsun?"

"Merhaba yok mu?"

"Dükkanı kapayıp, eve gitmeye hazırlanıyordum."

Jace dükkana bir göz atarak, "Yardım edebileceğim bir şey var mı? diye sordu.

"Gitmeni ve beni yalnız bırakmanı istiyorum." derken Jace'in bıyık altından gülümsediğini gördü.

"Böyle bir şansın yok."

Telefon tekrar çaldı ve Rebecca umursamaz bir tavırla hareket etti.

"Açmamı ister misin?" diye Jace yumuşak bir ses tonuyla sordu ve Rebecca'nın yüzünün solduğunu gördü. "Brad mi?" diye soran Jace'in cevap almasına gerek kalmamıştı çünkü Rebecca'nın yüzünden doğru tahmin ettiği belli oluyordu.

"Eğer sesini duyarsa herşey daha da karışabilir."

Jace'in bakışları sertleşti ve yüz ifadesi öfkeyle gerildi. "Ne kadar karışabilir?"

Tahmin edemeyeceğin kadar diye Rebecca içinden geçirdi.

"Hadi çantanı al ve buradan çıkalım."

"Sen gitmelisin." Lütfen, şu anda seninle ilgilenecek durumda olmadığımı görmüyor musun diye içinden geçirdi.

"Sensiz gitmeye niyetim yok."

Israrla çalan telefon Rebecca'yı hemen karar vermeye zorladı. Çantasını ve anahtarlarını alarak Jace'i hızla takip etti. Kapıyı kilitledikten sonra döndü ve iyi geceler dedi. Arabasına doğru yürürken Jace arkasından geldi.

"Bir yerlerde pizza yeriz diye düşünmüştüm."

"Tabii...ama sen yalnız ye. Uzun bir gün geçirdim. Dün daha da

uzundu."

"Yemek yemelisin."

"Niyetim var ama yalnız." diyerek arabasının kapısını açtı.

Rebecca koltuğuna oturup cep telefonunun tuşlarına bastı ama aceleden yanlış çevirmişti. Jace onun değişen yüz ifadesini inceliyerek arabanın kapısını açtı.

"Kimden korkuyorsun, Rebecca? Senin saçının bir teline zarar gelmesine izin vermem."

Rebecca aniden nefes alamadığını hissetti. "Belki kendime zarar gelse bu kadar korkmam." dedi.

Jace hafifçe kahkaha attı ve kollarını iki yana açtı. "Pizza, Rebecca. Bu kadar. İkimizinde yemesi gerek. Niye birlikte yemeyelim?"

Rebecca ona baktı. "O kadar mı? Sadece pizza mı?"

"Pizza."

Rebecca sonradan pişman olacağını hissederek bir anda karar verdi. "Bir yer biliyorum. Hadi gidelim."

King's Cross çok uzak değildi ve bu kadar erken bir saatte herşey normal gözüküyordu. Ama gece on ikiden sonra yalnız bir kadın için çok tehlikeli bir semtti.

"Bu güzel şehrin farklı bir yüzü olduğunu bilmiyordum." diye Jace söyledi.

"Buraya özgü farklı bir yer. Anna'yla ben birkaç akşam önce burada pizza yedik."

"Bundan Luc'un haberi var mıydı?"

Arabasını park etti. "Sanırım ona söylemiştir."

"Kadınlarımın hiçbirinin buraya hava karardıktan sonra gelmesini istemem."

"Hareket halinde olduğun sürece bir zarar gelmez. Birkaç dakika ayakta oyalanmayı tavsiye etmem çünkü birinin gelip ne kadar istediğini sorması an meselesidir."

Küçük bir dükkana doğru yürümeye başladılar ve bu şehrin en iyi pizzacısı ünvanını almıştı.Kırmızı beyaz ekose örtülü masaların

üzeri mumlarla aydınlatılmıştı. Baharat ve sarımsak kokusu etrafı sarmıştı ve eğer pencere kenarında bir masaya oturma şansına sahip olursan değişik bir gece geçirebilirdin.

"Rebecca, *Comé sta?*"

Uzun boylu İtalyan kasanın oradan kalkıp Rebecca'ya sıkıca sarıldı. "Bella, seni haftada iki kere burada görmek ne şeref! Eğer pizza için geldiğini bilmesem, benden hoşlandığını zannedeceğim."

Rebecca şen bir kahkaha attı. Dükkandan ayrıldıklarından beri ilk defa Rebecca'nın yüzünden ve gözlerinden korku ifadesi silinmişti.

"Angelo."

"Ama öyle olmadığını görüyorum çünkü yalnız değilsin." Angelo bir an için durup Jace'e baktı ve iki erkek arasında sessizlik oldu, sonra da Rebecca'ya döndü. "Eğer benim onayımı almak istersen, düşüncelerim olumlu."

Jace Rebecca'nın gülümserken yanaklarının pembeleştiğini ve başını iki yana salladığını gördü.

"Jace Dimitriades. Angelo Benedetti."

Angelo elini uzattı ve el sıkıştılar. "Rebecca'yla ben çok eski arkadaşız. Sadece arkadaş. Pencere kenarındaki masa sizin." Rebecca'nın bakışını görünce daha da gülümsedi. "Lütfen oturun. Ben de gidip pizzalarla ilgileneyim." Onları masalarına kadar götürdükten sonra yerine geri döndü.

"Sanırım pencere kenarında oturabilmek bir şeref."

"Buraya Angelo'nun özel daveti olmadan kimse oturamaz."

Jace mönüyü alıp pizza çeşitlerini inceledi. "Ne önerirsin?"

"Buranın spesyalitesini." diye Rebecca hiç tereddütsüz cevapladı. "Bambaşka birşey."

Gerçekten de öyleydi ve Angelo özel olarak onlara bu nefis lezzeti sunduğunda neredeyse Jace'in ağzının suyu akacaktı.

"Angelo eve servis işine girmeyi reddediyor. Eğer onun pizzasını yemek istiyorsan, buraya gelmek zorundasın. Onun nefis şarabını ve kahvesini içip hayatın tadına varıyorsun." Rebecca iç-

tenlikle gülümsedi. "Nefis bir deneyim."

Jace bir dilim daha aldı ve ısırdı. "Gerçekten değer."

Rebecca'nın gülümsemesi kahkahaya dönüştü. "Böyle düşünmene sevindim."

Jace durdu ve bakışları birden ciddileşti. "Ya sen?"

Bu soru Rebecca'nın tüm savunma mekanizmasını harekete geçirdi. Jace onun yüz ifadesinin değiştiğini ve gülümsemesinin kaybolduğunu gördü. Rebecca'nın bu kadar hassas ve kırılgan olduğunu anlayınca bir an için eski kocasına ona bu kadar zarar verdiği için bir yumruk atmak istedi. Luc'tan edindiği kısacık bilgi Jace'i yeterince kızdırmıştı.

Aralarındaki sessizlik uzadı ve Jace yemeğe devam etti ama Rebecca'nın da tabağını bir kenara ittiğini fark etmişti. Jace onun bilinçli bir şekilde konuyu başka yöne çekmeye çalıştığını anladı.

"Melborn'a seyahatin başarılı geçti mi?"

"Evet. Gelecek haftanın başında toplantılarım var ve çeşitli şehirlere gitmem gerek."

Sessizliği ve Rebecca'nın içinde gittikçe artan tansiyonu hafifletmek adına yapılmış sohbetleri boştu.

"Sonra da New York'a döneceksin, değil mi?"

"Evet."

Rebecca birden içinde sebebini anlayamadığı bir acı duydu. Ona neler oluyordu böyle? Jace Dimitriades'ın kendi hayatında, onun da Jace'in hayatında yeri olmadığını sanıyordu. Farklı kıtalarda yaşayan insanlardı. Ayrıca, sadece cinsel çekimle birşey yaşanamzdı... hele bir ilişki?

Böyle bir adamla yakınlaşma düşüncesi bile damarlarındaki kanın ateşlenmesine neden oluyor ve sinir sistemini felç edecek noktaya getiriyordu. O güçlü, kaslı vücudunu çıplak, büyük ve sert erkekliğini hayal etmek. Dudaklarını kendi dudaklarında ve ellerini göğüslerinde hissetmek çıldırtıyordu.

Acaba Jace'de onu Brad'in yaptığı gibi incitir miydi? Onun hiçe sayarak sadece duygularını mı tatmin ederdi? Kendi eksikliklerini

kapatmak için onunla zalimce alay eder miydi? Bir şekilde Jace'in bunların hiçbiri olmadığını, olgun ve düşünceli bir sevgili olabileceğini tahmin etti. O kadar kendinden emin bir havası vardı ki, bir kadını memnun etmek için ne yapması gerektiğinin bilincinde olduğu izlenimini veriyordu.

Bunun doğru olup olmadığını keşfetmek için içinde yanıp tutuşan arzuyu nasıl açıklardı? Kendini tamamıyla onun baştan çıkarmasına izin vererek, bunun zevkine dalarak tutkunun doruklarına birlikte çıkmak...sevişmenin sonunda hissedilen o doyum. Nefis bir sevişme.

"Pizzayı beğendiniz mi?"

Angelo'nun sesi Rebecca'yı kendine getirmişti. Bir saniye içinde düşüncelerini biraraya getirdi ve gülümsedi.

"Her zamanki gibi harika." diyerek Rebecca Jace'le gözgöze gelmemeye çalıştı. Ona bakabilmek için daha zamana ihtiyacı vardı.

"Size kahve getirebilir miyim? Ya da çay?"

"Çay." diye Rebecca rica etti çünkü kahve uykusunu kaçırı yordu.

"İki olsun." diye Jace ekledi ve cüzdanını çıkardı.

"Bu benden." diye Rebecca atıldı ve hesabı ödemek için cüzdanından para çıkardı. "Lütfen ondan alma." diye Angelo'ya döndü ama Angel gülerek uzattığı parayı geri çevirdi.

"İkinizden de almıyorum. Bu akşam hesaplar benden. Eski günler hatırına." Jace'e döndü ve ona baktı. "Ona iyi bak."

"Merak etme." Jace'in sesi çok anlamlıydı ve Angelo'da onu sessizce onayladı.

"Buraya sık gelir misin?"

"Zaman zaman."

Rebecca onun güçlü ve düzgün ellerini beğenmişti. O ellerin saçını ve ensesini nasıl tuttuğunu hatırlamak vücudunu titretmeye yetmişti. Boynuna dokunup dudaklarıyla dudaklarını örtmesini. Büyü. Bir kadının kalbini eritebilecek türdendi.

Ama benim değil diye Rebecca ısrarla kendi kendine tekrarladı.

"Seni oteline bırakayım." Angelo'ya veda ettikten sonra sokakta arabaya yürürken Rebecca söyledi. Hava daha kararmamıştı ama bir müddet sonra semtin akşam meraklıları doluşmaya başlardı. Beraber minibüse binip trafiğin keşmekeşine daldılar.

"Anna dönene kadar dükkanı nasıl idare edeceksin?"

"Bugün ve yarın için bir çiçekçi ayarlayabildim. Aslında ciddi ciddi ona yarımgün çalışmasını teklif edebilirim. Anna'yla konuşmam lazım."

"Ve Brad'le?" Jace bunu araya sokmuştu çünkü bunu bilmek istiyordu.

"Onu idare edebilirim."

"Peki ya edemezsen?"

"Kanunlar benim için halleder."

Bu Jace'i rahatlatmamıştı. Brad Somerville'in zihniyetinin altında yatan çok kötü birşeyler vardı. Yanında oturan bu kadından bir zamanlar gizleyebildiği birşeyler.

Ritz-Carlton oteline geldiklerinde Rebecca birden rahatladığını hissetti ve Jace cüzdanını çıkarıp, içinden bir kart çekip numara yazdığında sessizce ona baktı.

"Cep numaram. Bana istediğin zaman ulaşabilirsin." Rebecca'ya çok ciddi baktı. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Jace kapı koluna uzandı, sonra da döndü ve dudaklarını Rebecca'nın dudaklarına yapıştırdı. Diliyle onun tatlı dilinin tadına varırken Rebecca içinden bu anın bitmemesini diliyordu.

Ne kadar sürdü? Çok az bir süreydi ama Jace'in daha fazlasını, dudaklarının tadından fazlasını istemesi için yeterliydi. Yavaşça dudaklarını Rebecca'dan çekerken boğazından pişmanlık belirten hafif bir inleme çıktı. Sonra da hemen minibüsten indi ve Rebecca gözden kaybolana kadar arkasından baktı.

Sonra döndü ve otel lobisine girdi. Resepsiyon görevlisine selam verdikten sonra odasına gitmek üzere asansöre bindi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rebecca sokak kapısını kilitledi ve güvenlik alarmını kurup mutfağa kediyi doyurmağa gitti. Tele-sekreteri kontrol etmeden önce korku duygusu midesine düğümler attırıyordu ve mesaj ışığının yanmadığını görünce de çok rahatladı. Çok şükür diyerek gözlerini kapadı, sonra da rahatlama hissiyle tekrar açtı.

Acaba Brad'in telefon şirketinin güvenliğine girip, onun yeni numarasını öğrenmesi ne kadar sürerdi? Teknik olarak öyle birşeyin olmaması gerekti...ama bu da hiç olmayacak demek değildi. Ağrıyan kaslarını biraz harekete geçirmek için vücut hareketleri yaptıktan sonra banyoya giderek küveti doldurdu. Yarım saat orada kalmak günün yorgunluğunu atması için yeterliydi.

İşe yaramıştı, sonra yatağına uzandı ve Jace'in yüz ifadesini aklına getirerek karanlıkta tavana baktı. Onun ağzının kendi ağzını keşfetmesinin canlı hatırasıyla uyuya kaldı ve ertesi sabah erkenden saatin alarmı çalana kadar da deliksiz uyudu. Cumartesi haftanın en yoğun günüydü ve bugün de öyle olacağa benziyordu. Suzy harikaydı ve beraber siparişleri hazırlayıp, düğün çelenklerini de hazır ettikten sonra kuryeyle yolladılar. Sokaktan gelen müşterilerle ilgilendiler ve aralarda birşeyler atıştırmayı bile becerebildiler.

Hiç durup düşünmeye fırsat yoktu. Anna öğlene doğru telefon etti ve Rebecca onun sesinin mutlu çıkmasına çok sevindi. Suzy'nın yarım gün çalışmasını önermek için uygun zamandı ve Anna'nın bunu onaylaması Rebecca'nın bir karara varmasını sağladı.

"Cuma, Cumartesi tüm gün ve diğer günler de sadece sabahla-

rı." diye Rebecca teklifte bulundu. Ücreti söyledi ve Suzy'nin şevkle kabul edişini görünce de rahatladı. Anna'nın hayatının normale dönmesi ve dükkanda herşeyin yolunda gitmesi başarı ve tatmin duygusu yaratmıştı.

İki sorunu halletmişti ve geriye ilgilenmesi gereken iki sorun kalmıştı. Eski kocasının rahatsızlık veren telefonlarının son bulması ve ortadan kaybolmasını diliyordu. Jace Dimitriades'e sıra gelince, onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Biraz mantığı ve bir nebze kendini koruma güdüsü olsa onu görmeyi reddeder ve aklından çıkarırdı.

Zayıf bir ihtimal. Jace zaten aklındaydı ve beyninin derinliklerine sıkı sıkı yerleşmişti. Onunla birlikte olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ettiren sayısız olasılıklarla dolu hayali peşini bırakmıyordu. O adımı atarsa, Rebecca telafi edilemez bir şekilde kaybolurdu. Böyle bir cinsel çılgınlığa yakalanmak onun sonunu hazırlardı.

Ama ne son!

"Pazartesi görüşürüz."

Rebecca bilgisayarın arkasından başını uzatıp, Suzy'e gülümsedi. "İyi akşamlar ve iyi Pazarlar."

"Sağol, sana da."

Kapı kapandıktan sonra Rebecca dikkatini tekrar bilgisayara verdi. Evde de çalışmaya devam etmek için birkaç dosyayı diskete yükledi. Kapatmasına yakın üç müşteri gelip alışveriş yaptı ve tam kapatmaya karar verdiğinde kapısı yeniden açıldı ve içeri Jace girdi. Sadece onu görmek bile nabzının hızlanmasına ve midesinde kelebeklerin delice uçmasına sebep olmuştu. Vücuduna ateş basmış ve isyankar duygularını kontrol etmek adına nefes alışını ayarlamaya çalıştı. "Kapatmak üzereyim. İstediğin birşey mi var?"

Jace'in gülümsemesi tüm dengesini altüst etmişti. "Seni... Bu akşam yemekte bana katılır mısın?"

Seni demesi Rebecca'nın hayal dünyasını hemen karıştırmış ve buruşmuş çarşaflar, çıplak vücutları...kendinin ve Jace'in birleşerek

tutku denizine neden olmasını hayal kurdurmuştu.

Rebecca'ya neler oluyordu böyle? Tek silahı dalga geçmekti. Başını dikleştirerek, "Anlaşıldı. Şehirde çağırabileceğin hiç kimse yok ve bu yüzden beni çağırıyorsun." Allah aşkına, ne yapıyordu böyle? Jace Dimitriades ayarındaki adamlarla dalga geçilemezdi. "Ya başka planlarım varsa?"

"Var mı?"

Rebecca dürüst davranmak istedi. "Hayır."

Kaybedecek neyi vardı? Çok aptalca bir soruydu. Anna haklıydı ve ipleri gevşetmenin zamanı gelmişti.

"Yemek yerine filme gitsek olmaz mı?"

"Tamam." diyerek Jace kahkaha attı. Şoför olmak istiyor musun yoksa ben mi kullanayım?"

Rebecca her iki seçeneği de düşünmüş gibi numara yaptı. "Oh, hadi rolleri değişelim. Zaten şehri senden daha iyi tanıyorum." Saatine baktı. "Seni yedide alırım."

"Bekleyeceğim." Jace dükkana şöyle bir baktı. "Şimdi, seni buradan çıkaralım."

"Bunu bin kere tek başıma yaptım."

"O zaman bana da izin ver ve beraber yapalım."

Beş dakika sonra Rebecca minibüse, Jace'de kendi arabasına bindi. Her ikiside otuz metre ötede arabasında oturan adamı fark etmedi. Eğer etselerdi, onun kimliğini anlamaları için bir bakış yeterli olmazdı. Ters takılmış kasket ve koyu renk güneş gözlükleriyle kendini iyice kamuflaj etmişti.

Tele-sekreterde kayıtlı hiç mesaj yoktu ve Rebecca doğruca duşa girdi, temiz iç çamaşırları giydikten sonra makyaj yaptı ve saçını topladı. Sonra da siyah pantolon, kırmızı askılı bir bluz ve ona uygun gece ceketi giydi. Topuklu sandaletlerini giyip, çantasını ve anahtarlarını aldıktan sonra otoparka gitmek için asansöre bindi.

Spor arabasına binip, çalıştırdıktan sonra birkaç blok ötedeki Jace'in oteline gitti. Jace onun arabasını görür görmez dışarıya çıktı ve birkaç dakika sonra yine trafiğin içine girdiler.

"Nereye?"

"Sevgililer Limanına."

"Peki efendim."

Jace onun yüz hatlarının ne kadar yumuşadığının farkında olup olmadığını merak etti.Ya da gözlerindeki sürekli koyuluğun güldüğü zaman kaybolduğunu?

"Şımarma."

"Rebecca ona sırıttı. "Sadece şoför rolü yapıyorum."

Güzel bir gündü, serin ama üşütmeyen bir serinlik, limana bakan güzel bir restoranda deniz ürünleri yediler ve soğuk beyaz şarap içtiler. Daha sonra son günlerin beğenilen bir filmini seçip sinemaya gittiler.

"Harikaydı." diye Rebecca sinemadan çıkınca yorum yaptı ve beraber arabaya doğru yürümeye başladılar.İyi yemek, güzel bir ambiyans, harika bir film, harika bir adam diye uzun zamandan beri yaşamadığı duyguları yaşadığını fark etti. Çok uzun zamandır.

Boşandığından beri ilk defa özel hayatına bu kadar değer vermişti. Brad'in dengesiz davranışları kendine olan güvenini kaybettirmiş, erkeklere olan güvenini sarsmış ve kendini koruma ihtiyacı duygusuyla onu bırakmıştı.

Rebecca arabasına geldiğinde kapıları açtı ve Jace koltuğa otururken Rebecca'da sürücü koltuğuna geçmişti. Uzun boylu ve iri yapılı bir adam için uygun bir araba değildi ve onun için hiç de rahat değildi. Rebecca onun bacağının vitese yakınlığının farkındaydı ve vites değiştirirken ona dokunmamak için çok zorlanıyordu.

Onun temiz erkeksi kokusuyla karışmış parfüm kokusunu duymamak mümkün değildi. Hepsinin ötesinde yoğun bir cinsel elektrik vardı...cinsel açıdan onu tehdit eden gizli varlığı ve aklını başından aldığını da unutmamak gerekirdi.

"Kahve içmek için bir yerlerde duralım mı?"

Rebecca birkaç saniye düşündükten sonra, "Geç oldu. Ben..."

"Sadece...kahve." Rebecca'nın gerginliğini fark etmesine rağmen üsteledi. "Ritz-Carlton'a yakın birkaç kafe var. Birini seçeriz ve

sonra da otele yürürüz."

Güzel geçen bir akşam yemeğini noktalamak için kahve içmek gayet mantıklıydı. Arabayı park edecek yer bulmakta zorlandıktan sonra bir yere park ettiler, bir kafe seçtiler ve masaya oturdular. Lezzetli kahvelerini yudumlarken gördükleri film üzerine biraz daha sohbet ettiler ve karşılıklı fikir alışverişinde bulundular.

"Yarın tatil misin?"

Rebecca durdu ve bir an için gözlerinde beliren yorgun bir ifadeyle, "Evet." dedi.

Bir yat gezisine rezervasyon yaptırdım. Yaklaşık altı saat sürüyor ve onda kalkıyor."

Bu tip geziler turistleri çok cezbediyordu ve personel öğle yemeği dışında sabah ve akşamüstü çay da ikram ediyordu. Limanın etrafındaki her türlü koya girip çıkıyorlardı ve genellikle çok keyifli olurdu. Jace ona baktı. "Bana katıl lütfen."

Rebecca deli gibi atmaya başlamadan önce kalbinin bir an için durduğuna yemin edebilirdi. "Gezi boyunca rehberiniz size önemli koylar hakkında yeterince bilgiyi verecektir. Bana ihtiyacın yok."

Jace sıcacık gülümsedi ve Rebecca adını koyamadığı bir şekilde bir şeyler hissetti. "Senin de gelmeni istiyorum."

"Jace..." diye durdu ve ne söyleyeceğini iyice düşündükten sonra, "Seni görmeye devam edemem."

"Edemez misin yoksa etmeyecek misin?"

Offf, bu iş çığırından çıkmaya başlamıştı. "Niye?"

"Doğruyu söylemek gerekirse..." Bakışları birbirlerine kilitlendi. "Seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Seninle seks yapmayacağım." Jace'in dürüstlüğüne karşılık Rebecca'da dürüst davranmak istedi.

"Eğer sadece seks isteseydim, bunu bulabileceğim bir sürü numara var."

Doğru söylüyordu. Telefon numaraları gazetelerde bile vardı, telefon fihristinde...ve bunların hiçbiri olmasa bile sadece otel resepsiyonuna çıtlatması yeterliydi.

"Yani." diye Jace sevecenlikle konuştu. "Baştan başlayabilir miyiz?"

Rebecca derin derin içini çekti. "Pazar günleri genelde ev işi yaparım." Spor salonuna gider, bir kahve için arkadaşıyla buluşur, film seyreder, okur ve dinlenirdi. Sadece bahaneydi ve bunu her ikisi de biliyordu.

"Peki, tamam." Kızmıştı ama önce kendine, sonra da Jace'e, onu böyle manevralarla reddetmesinin kabalık olacağı bir duruma soktuğu için. "Gelirim."

Rebecca onun bakışlarında bir memnuniyet ve dudaklarında bir alaycılık fark etti. "Büyük bir lütuf."

Kahvesinin son yudumunu da içtikten sonra, "Sanırım eve gitme vaktim geldi." Ayağa kalktı. "Güzel bir gece için teşekkür ederim."

Jace hesabı ödedi. "Seni arabana kadar geçireyim."

"Ben giderim. İyi geceler." diye Rebecca sertçe çıkıştı. Döndü ve hızlı adımlarla, Jace'in onu takip ettiğini bilmesine rağmen uzaklaştı.

"Çok zor bir adam olduğunu sana kimse söyledi mi?"

"Yüzüme karşı değil."

"O zaman bunu sana söylemenin tam zamanı."

Birkaç dakika sonra arabaya vardılar ve Rebecca kapıyı açtı ve arabasına bindi. Jace ona doğru eğildi. "Sabah sekizde otelde beraber kahvaltı edelim. Sonra da limana gideriz."

Rebecca ona dikkatlice baktı. "Evde yerim ve seninle saat dokuzdan sonra lobide buluşuruz."

Jace kapıyı kapadıktan sonra Rebecca gaza bastı ve trafiğin içine dalarken dikiz aynasından Jace'e bakmamak için kendine çok zor engel oldu ama bakmadı.

Rebecca güzel uyudu ve sabah uyandığında kendini çok dinç hissediyordu. Kot etekle bir tişört üzerine geçirip, beline merserize kazak bağladı ve çok az yaptığı makyajın altına güneş koruyucusu sürdü. Saçlarını topuz yaparak tepesinde topladı. Dokuzu biraz geçe

ayaklarına spor ayakkabılarını geçirdikten sonra çantasını, anahtarlarını aldıktan sonra otoparka gitti.

Jace'de spor kıyafetler giymişti ve onu kotla ve polo yakalı tişörtle gördüğü anda Rebecca'nın kalbi sıkıştı. Ceketini tek omuzuna alarak duruyordu ve bambaşka olmuştu. Jace ona doğru yürüdü ve kotu bacaklarını, kalçalarını çok güzel sarmıştı ve kaslı vücudunu ve geniş omuzlarını belli eden tişörtüyle de çok hoş duruyordu.

"Merhaba." İçinden farklı şeyler söylemek geçse de Rebecca kısaca bu kadar konuştu çünkü kelimeler boğazına takılıyordu.

"Günaydın." Jace'in bakışları Rebecca'nın görüntüsünü beğendiğini belli ediyordu. "İyi uyudun mu?"

Rebecca buna nasıl cevap verecekti? Onu hayal ederek uykuya daldığını ve uyandığında da ilk onu düşündüğünü mü söyleyecekti. "Evet, teşekkür ederim. Ya sen?"

"İyiyim."

Rebecca arabayı vitese takıp son hızla gaza bastı ve limana doğru yol almaya başladı. Jace'te anlaşılamayan bir güç vardı...sadece vücut olarak değil kafa olarak da. İstediğini alana kadar peşinden giden bir adam diye düşündü ve buna Rebecca'yı da dahil edip etmediğini Rebecca merak etti.

İş için gelmişken uygun ama kısa bir ilişki yaşamak? Seks için para verip, gidebilmek varken duygusal bir karışıklığa niye girsindi? Hiç mantıklı değildi. Davranışlarının hiçbiri mantıklı değildi.

Sadece...Hayır, diye bunu Rebecca kafasından attı. Jace onu çekici bulmuyordu. Büyük olasılıkla merakını cezbediyordu. Jace aralarındaki cinsel çekimin farkında mıydı acaba? Yoksa bu tek taraflı mıydı ve sadece Rebecca'mı hissediyordu? Allah aşkına, kendine gel, diye kendini cezalandırdı. Luc'un kuzeni, Sidney'e iş için gelmiş ve sen de kuzeninin eşinin kardeşisin. Bu nedenle Jace ona iyi davranıyordu.

O zaman niye Jace ona dokunduğunda bunu iyilik yapıyor olarak algılayamıyordu? Ya da öptüğünde? O zaman nasıl hissetmişti? İçinde bir şeyler kıpırdadı. Sanki cennetteymiş gibi hissediyordu.

Ama orada olmaya korkmasına rağmen bunu ümit edemeden de duramıyordu.

Reddedilme korkusu? Uzun sürmeyeceği, süremeyeceği korkusu?

Daha önce bir cehennem azabı yaşamıştı ve bunu bir daha yaşamaya niyeti yoktu. Ama ya yanlış düşünüyorsan? Ya bu kadar harika bir şeyi sırf çift karakterli bir adama kanmasından dolayı elinin tersiyle itiyorsan? Sadece günü yaşamaya bak, tamam mı? diye kendi kendine akıl verdi. Bu arada yat limanına vardılar ve elli yolcuyla, mürettebatı taşıyacak olan tekneye bindiler.

Ilık bir erken yaz sabahında güneş parıl parıl parlıyordu ve gökyüzü masmaviydi. Tekne yavaş yavaş ilerlerken tatlı bir esinti başladı ve Rebecca Jace'e çevreyle ilgili bilgi vermeye başladı. Bir sürü sayıda tekne, irili, ufaklı, lüks, ultra lüks demirlemişti ve görebildiği kadarıyla zengin ve ünlülerin evlerini tek tek Jace'e anlattı. Bir süre güvertede dolaştılar ve Jace'in varlığını Rebecca sürekli hissetti. Koluna hafifçe dokunan elini, vücudunun onun vücuduna karşı verdiği tepkiyi çünkü arada sırada Rebecca ilginç yerleri gösterirken Jace ona doğru sokuluyordu.

Bu tekne gezisi haricinde Harbour köprüsünün farklı kemerlerini ve Opera evinin muhteşem mimari kıvrımlarını başka nerede görebilirdi? Sidney dünyanın en iyi limanlarından birine sahip güzel bir şehirdi. Ziyaretçilerin bakış açısından baktığında bugün özünde olan milliyetçi duygularında olağan bir gurur belirdi.

Güneş batıya doğru yavaş yavaş kayarken kimi eski kimi yeni binaların üzerine tatlı tatlı vuruyordu. Gün ışığında ve batımında farklı bir güzelliğe vakıftı. "Çok güzel." diyen Jace'in sesi kısık çıkmıştı ve Rebecca onaylayan bir bakışla ona döndü.

Ama Jace manzaraya değil, ona bakıyordu. Bir an için sanki dünya yerinden oynamıştı ve Rebecca elini uzatmamak için kendini zor tuttu. Çılgınlık. Belki de hayal etmişti, ya da tekneden olmuştu. Ama hayır, tekne yavaş yavaş ilerliyordu, deniz tutmamıştı ve marina suları çarşaf gibiydi. Bu kötüydü. Çok kötü. Rebecca korku-

luğa dayandı ve demirlemeye çalışan küçük bir tekneye bakmaya başladı, sonra da dikkatini arkasında duran binalara çevirdi.

Yolcuların çoğu güvertede toplanmıştı ve Jace onun arkasına geçtiğinde Rebecca şaşırmıştı. Başkalarının da manzarayı seyretmesine fırsat vermek için kibarlık yapıp Rebecca kenara çekildi ve Jace'de onu kolları arasına hapsederek ortasına aldı. Jace'in vücudu ona değmiyordu ama Rebecca ona dayanmanın çok kolay olacağını biliyordu. Jace'in kollarını belinde hissetmek ve onun çenesine başını dayamayı ne çok isterdi.

Bir an için sanki nefes alamayacak gibi hissetti ve hızla atan nabzını yavaşlatmak için nefes alışını kontrol etmek için kendini zorladı çünkü Jace'in kendi tedirginliğini anlamasını istemiyordu. Saat dörtte tekne limana yanaştı ve yolcular yavaş yavaş inmeye başladı. Jace arkasında duruyordu ve iskeleden inerlerken Jace onu belinden tutarak destek veriyordu. Onun dokunuşunu hissedince Rebecca'yı ateş bastı ve midesine sancılar girdi. Sinirlerim gevşemiş durumda diye Rebecca düşündü çünkü Jace Dimitriades'in her dokunuşu vücudunu yay gibi geriyordu.

"Akvaryumdan uzakta değiliz. Bugün nerede olduğuna baktım. Kapanmadan çabucak gezmeye vaktimiz var." diye Jace konuştu.

"Biz mi?" diye Rebecca şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Buna..."

"Deniz hayvanlarından hoşlanmıyor musun?"

"Hayır."

"Geçen hafta ziyaret ettin ve yine yakın bir zamanda gitmeye dayanamazsın."

Kahretsin, onunla alay ediyordu. Rebecca'da bu oyuna katılabilirdi. "Balık?" diye Rebecca tatlı tatlı sordu. Balık görmeye mi gitmek istiyorsun?"

Onun sıcacık gülüşü Rebecca'nın nefesini kesti. "En favori tur rehberim eşlik ederse sevinirim."

Rebecca gülümsedi. "Avustralyalılar yabancı ülkelerden gelen misafirlerini memnun etmeyi görev bilirler." diyerek merdivenlere yöneldi. "Gidelim mi?"

Akvaryumun kapısında bilet satışı yapan görevli bir saat içinde kapatacaklarını söyledi.

"Çok çabuk dolaşırız." Jace biletleri alırken Rebecca böyle demişti.

Bazı bölümler egzotik türlerle, bazıları korkunç, özellikle çeşitli yırtıcı türlerin toplandığı büyük akvaryum odasındakiler. Bu kapalı mekan rutubetli ve tuzlu kokuyordu ve dışarı çıktıklarında Rebecca temiz havayı iyice soludu. Sonra da arabayı park ettikleri yere doğru yürümeye başladılar.

"Tur rehberi olmaya devam etmek ister misin?" Jace arabaya binerken sordu.

Rebecca ona doğru döndü. "Otele geri dönmek istemiyor musun?"

"Rocks semtini keşfetmek isterim." diye Jace söyleyince Rebecca'nın şaşkınlıktan gözleri dışarı fırlayacaktı. O bölge şehrin en eski bölgesi olup, marinaya çok yakındı ve etrafında bir sürü dükkan, kafe, sokak tezgahları ve restoranların olduğu bir yerdi.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Orada bir şeyler de atıştırabiliriz."

"Bu artık çok fazla oluyordu. "Bütün günü birlikte geçirdik." diye Rebecca konuştu.

"O zaman birkaç saatin ne önemi var?"

Mantığı ona reddetmesini söylüyordu. "Evde yapılacak işlerim var."

"Benim yardım etmemi ister misin?"

Jace'in evine gelme düşüncesi bile Rebecca'yı heyecanlandırdı çünkü bu çok tehlikeliydi. Dışarıda görüşmek daha güvenliydi. Arabayı çalıştırdı. "Tamam Rocks'a gidelim." dedikten sonra içinden sadece iki saatliğine diye geçirdi. Ama bu süre öylesine gezinerek ve bir orada bir burada durarak dört saate çıktı. Sonra nefis yemeklerin, canlı müziğin olduğu Jace'in seçtiği bir restoranda yemek yiyip, kahve içtiler. Ortam tek kelimeyle mükemmeldi.

Gizli bir samimiyet duygusu kendini belli etmeye başladı.

Rebecca bunu yemek sırasında içtiği şaraba bağlıyordu.Karşısında oturan adamın etkisinin farkındaydı. Jace'de ki ilkel, saf erkeklik ve ondan yükselen inanılmaz enerji karşısına çıkan birçok kadın için tehlikeli bir birleşimdi. Rebecca içinden kabaran duyguların kendini esir almasından korkuyor ama bu duygularında keşfedilmesini arzuluyor, mantığı ise bunu kesinlikle reddediyor. Bu ikilem ise onu rahatsız ediyordu.

"Gidelim mi?" diye Jace sordu.

"Evet. Yarın sabah erken kalkacağım."

Jace hesabı ödedi ve restorandan çıktılar, sonra da birlikte arabaya kadar yürüdüler. Rebecca onun elini belinde hissettiğinde şaşırdı ama bir hamleyle elini tuttuğunda şok oldu. Rebecca bir an için dondu, ilk içgüdüsü elini çekmek oldu, sadece çok tereddüt ettiği için Jace parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. Bu Rebecca'nın ona daha çok sokulmak istemesine, onun gücünü, sıcaklığını ve vücudunu hissetmeyi arzulamasına neden oldu. Hepsinden önemlisi kollarının onu sarmasını, kendine bastırmasını ve dudaklarının dudaklarını esir almasını istiyordu.

Yine de Rebecca tereddüt etti çünkü kendi tarafından yapılacak her şey Jace'i davet etmek demekti ve Rebecca bunun için daha hazır değildi. O sırada Jace'in baş parmağı bileğinde ki duyarlı damarlara kaydı ve yavaş yavaş okşarken nabzı fırladı ve hızlı hızlı atmaya başladı.

Jace anlamış mıydı? Nasıl anlamazdı? Vücudunun tepkisini gizleyemiyordu ve sanki Jace bunu anlamış gibi Rebecca'nın elini ağzına götürüp öptü, parmaklarını kendi dudaklarında gezdirdi ve sonra da elini bıraktı.

Sanki birileri Rebecca'nın içinde roket fırlatmıştı ve tüm vücudunu sarsmıştı. Tutku ve neredeyse gerçek gibi olan hayal gücünün de katkısıyla bir çeşit çılgınlıktı. Rebecca arabaya vardıklarına memnun oldu çünkü aralarında ki temas bitmişti. Konuşacak hali kalmamıştı ve bunu denemeye bile çalışmadı. Bunun yerine trafiğe konsantre olmaya çalıştı ve otele vardıklarında da rahatladı.

O sırada Jace vitesi boşa geçirdi, sonra da ona eğildi ve başını tutarak kendine çekti. Rebecca'nın duygularını paramparçaya bölen bir öpüşle onu öpmeye başladı. Saniyeler mi yoksa dakikalar mı sürdü? Rebecca bunun farkında bile değildi ve kendini bulutların üzerinde uçuyormuş gibi hissediyordu.

Jace'in öpücüğüne karşılık vermiş miydi? Belki vermişti. Tek bildiği, Jace onu bıraktığında kendinde olmadığıydı. Konuşamıyordu ve Jace'e bakarken gözbebekleri irileşmişti. Jace parmağını kendi dudaklarına değdirdiğinde şaşırmıştı. Jace harika bir şekilde sıcacık gülümsedi ve Rebecca eridiğini hissetti...bu delilikti.

"Sana yarın telefon ederim." diyerek arabadan indi.

Rebecca bir saniye kadar hareketsiz kaldı, sonra da otel personelinin kendine baktığını fark ederek arabasını hareket ettirdi. Kısa bir süre sonra dairesine girdiğinde mutfaktan soğuk bir içecek aldı. Sonra da tele-sekreterinin mesaj ışığının yanıp söndüğünü gördü.

Anna? Olamazdı çünkü o genelde cep telefonundan arardı. Mesajı dinlemek için kaseti geri sardırdı. "Sevgilinle günün nasıl geçti?" Brad'in sesi kısık ve çirkin çıkıyordu. "Telefon numaranı değiştirmek için tekrar uğraşma." dedikten sonra telefonu kapamıştı. Rebecca olduğu yerde uzunca bir süre kalakaldı, sonra da günün yirmidört saati arayabileceği numarayı bulup şikayette bulundu.

Bu onu rahatlatmaya yetmemişti. Tele-sekreterini tekrar kurarken içindeki öfke coştukça coştu. Duş aldı, sonra yatağa yatarak uykuya dalmadan önce saatlerce tavana baktı. Uykusunda sürekli kabuslar gördü ve sabah saatin alarmı çaldığında sanki hiç uyku uyumamış gibiydi.

ALTINCI BÖLÜM

"Orospu. Bunu ödeyeceksin."

Brad'in sesi tehdit karlıktan çok öteydi ve Rebecca telefon ahizesini elinden bırakamadan öylece kalakaldı. Onunla mantıklı davranmaya çalışmak zaman kaybıydı ama denedi. "Yasaları çiğniyorsun..." derken telefon kapandı ve Rebecca düdük sesiyle baş başa kaldı.

Ahizeyi yerine koyarken kapı açıldı ve Jace belirdi. Onu görür görmez duyguları karıştı. Koyu renk takım elbise, mavi gömlek ve ipek kravat onun işten geldiğini belli ediyordu. Rebecca'ya işine devam etmesini işaret ederek bir kenarda durdu ve Rebecca'yı inceledi. Solgun görünüyordu ve gözlerinde yorgunlukla savaşan bir cansızlık vardı ya da başı ağrıyordu. Onun hiç uyuyamadığını tahmin etti. Rebecca yanına gidince onun düşen saçının bir tutamını eliyle arkaya itti. Rebecca onun dokunuşuyla gözleri irileşti.

"Angelo'nun pizzasını paylaşmaya ne dersin?"

Rebecca'nın içinden eve gidip, dolu küvete girmek, sonra salata yemek, televizyonla biraz oyalanıp, uyumak istiyordu.

"Bu gece erken yatmayı planlamıştım."

"Tamam. Bilgisayarda daha bir saatlik işim var ve sabah erkenden uçakla Melburn'a gideceğim. Kapatma vaktine yakın burada olacağım."

Jace'in gülümsemesi içini ısıttı. Reddedebilirdi ama etmedi. "Peki."

Rebecca'nın tam kapatmasına yakın Jace kot pantolonu ve spor

bir gömlek giymiş olarak geri döndü. Ayakkabılarının yerine de spor ayakkabılarını geçirmişti.

"Hazırım."

Angelo'nun yerine yakın bir yerlere park ettiler ve orada yemektense paket ettirmeyi tercih ettikleri için siparişlerini verdiler. Pizzaları olana kadar orada beklemek yerine dışarıda dolaşmaya çıktılar.

"Zor bir gün müydü?"

Jace elini tuttu ama Rebecca sesini çıkarmadı. "Pek sayılmaz. Luc'un ve benim bütün karşı çıkmalarımıza rağmen Anna çalışmak istedi. Şansımıza Suzy'i bulduk ve o da çok yardımcı oluyor." Jace'e direk olarak baktı. "Ya senin?"

"Dayanılır bir gündü." Jace Rebecca'yla daha fazla vakit geçirebilmek adına günün bir an önce bitmesi için dua ettiğini ona söylemedi.

Döndüklerinde pizzaları paketlenmiş bir şekilde onları bekliyordu. "Bunu nerede yememizi önerirsin?" diye Rebecca sordu.

"Senin evinde?" diye Jace yanıtladı.

. Evi kendi özel alanıydı ve sadece ailesi gelebilirdi. Arkadaşlarıyla görüşmek istediğinde ya bir restoranda, ya bir kafede, ya sinemada ya da alışveriş merkezinde buluşmayı tercih ediyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Benim otelim?"

"Evime gidelim." Jace'e ters ters baktı. "Ama seni dokuzda yollayacağımı da sakın unutma."

"Nasıl istersen." Bunu derken Jace'in sesinde bir alaycılık vardı. Birkaç dakika sonra evin otoparkına geldiler ve arabayı park ettikten sonra yedinci kata çıkmak üzere asansöre bindiler. Kapıyı açar açmaz Rebecca'nın kedisi Millie onları kapıda karşıladı. Rebbecca'nın bacağına sürtünürken bir yandan da dikkatli dikkatli Jace'i inceliyordu.

"Mutfak koridorun sonunda sağda." diyerek Rebecca ilerlemeye başladı. "Sana tabakların yerini göstereyim. Ben Millie'nin yemeği-

ni verirken sen de pizzaları paylaştır."

Tele-sekreterin mesaj ışığı yine yanıp sönüyordu ve Rebecca'nın midesi kasıldı.

"Mesajları dinlemeyecek misin?" diye Jace aleti işaret ederek sordu ama Rebecca başını salladı. "Önemli bir şey değildir." Eğer arayan Brad'se, bunu yalnızken dinlemeyi tercih ederdi.

Pizzayı yemek masasında yediler ve Rebecca bir şişe şarap açarak iki kadeh çıkardı ve her ikisini de doldurduktan sonra birini Jace'e uzattı. Bu harekette bir olağan dışılık vardı ve hiçbir şey aralarında ki elektriği yok edemiyordu.

"Ne kadar süre için gidiyorsun?" Rebecca soracak başka bir şey bulamamıştı ve Jace ağzındaki lokmasını bitirerek cevap verdi.

"Dört gün. Yarın Melborn'a uçuyorum, Salı günü Port Douglas'ta olacağım. Çarşamba geç saatte Brisban'a gidip, oradan da Altın sahiline geçeceğim. Cuma öğleden sonra Sidney'de dönmüş olurum."

"Emlak işi mi?"

"Alışveriş merkezleri, depolar." diye Jace ekledi.

"Değer biçiyor, ucuza alıyor, yeniliyor sonra da karla satıyorsun, değil mi?" Sadece bir tahmindi ama Rebecca bayağı doğru bir tarihte bulunmuştu. İki dilim daha pizza aldıktan sonra şarabından bir yudum daha aldı.

"Üç aşağı beş yukarı." Dünya çapında işler yürüten aile holdingini yönettiğini eklemedi ve her şirkette ayrı hesapları olduğunu da. Sidney kolu yönetim safhasında yer alan bazı çalışanları değiştirmeye karar vermişti ve Jace'de bu değişikliklerle bizzat kendi ilgilenmek istemişti. Ve Anna'nın kardeşine hissettiği bir sene önceki çekimin hala devam edip etmediğini kontrol etmek de istemişti. Cevabı kolaydı. Çözümü ise imkansızdı. Hayatına giren kadınlar ona karşı hep istekliydi ve onu baştan çıkarmaya meraklıydılar. Sınırları belli açık ilişkiler rahattı ama bunun temelini oluşturması gereken aşk, sonsuz olanı, hiç olmazdı.

Anna'yla Luc'un evliliğine kadar Jace bu hayattan çok memnun-

du. Eşi olmasından memnun olacağı birkaç kadın olmuştu ama hiç birini çocuklarının annesi olarak görememişti. Bu da Jace için çok önemliydi.

Son bir senedir kendini işine adadı, birkaç kadınla birden fazla kere çıktı, sekste seçici davrandı ve cinsel ihtiyaçlarını karşılamasına rağmen duygusal açıdan hep bir şeyler eksikti.

"Kahve içmek ister misin?"

"Teşekkürler. Sade ve tek şeker."

Rebecca ayağa kalktı, tabakları topladı ve mutfağa taşıdı. Öğleden beri süren baş ağrısı gittikçe artmıştı ve dolabı açıp, ağrı kesicileri çıkartıp, bir tanesinden iki hap alıp yuttu.

"Başın mı ağrıyor?"

Jace'in mutfağa geldiğini duymamıştı ve elleri biraz titredi. "İyi bir gece uykusu hemen geçirir."

Bu Jace'in gülümsemesine neden oldu. "Bu gitme zamanım geldi mi demek?"

"Hayır. Tabii ki değil."

Jace'in gözlerinin içi güldü. "İyi." Rebecca'nın yanına gitti, bardağını elinden alıp, kenara koydu. Sonra elleriyle yüzünü tuttu ve yavaşça şakaklarına masaj yapmaya başladı. Rebecca itiraz etmek için ağzını açtı ama Jace parmağını susması için dudaklarına koydu.

"Şışş. Sadece rahatla."

Jace'in parmakları yavaş yavaş masaj yaparken Rebecca kendini cennetteymiş gibi hissediyordu ve gözlerini Jace'e çevirdiğinde onun boynunda atan damarına baktığını gördü. Dokunuşu çok farklıydı, neredeyse Jace onun tüm duyularını keşfetmiş gibiydi ve uyandırdığı cinsel büyüye kendini kaptıran Rebecca hafifçe yana kaydı.

Rebecca dudaklarını gayri ihtiyari araladı ve Jace'in gözlerinde ki sıcaklığın bir ateşe dönüştüğünü, sonra da dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdığını gördü. Bir eliyle Rebecca'nın saçını okşarken, diğeriyle de onu belinden tutarak kendine doğru çekti ve Rebecca'da kollarını kaldırıp onun boynuna doladı, onu tamamıyla

hissetmek, tadına varmak ve cinselliğini hissetmek için.

Jace elleriyle onun beline, kalçalarına ve baldırlarına dokunurken Rebecca kendini hiç bu zamana kadar yaşamadığı bir tecrübenin içinde buluyordu. Jace dudaklarını onun ağzından çekip boynunun duyarlı yerine değdirmeye, sonra da kulak memesini emmeye başladı. Jace sanki hızlı gittiğini anlamış gibi biraz yavaşladı ama Rebecca'yı kendine doğru çekmeye devam etti ve o da Jace'in sertliğini fark etmeden edemedi.

Onun bu gücü Rebecca'nın nefesini kesmişti ve onu içinde hissetmenin ve gittikçe artan biri ritimle beraber doruğa ulaşmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Bir tarafı kendini bu tutku dalgasına bırakmasını söylüyordu. Hiç bir şey düşünmeden, tereddüt etmeden, kendini tutmadan. Sadece kendisini bırakmasını ve tamamıyla Jace'e teslim etmesini.

Gerçekler tecrübe limitlerini aşar mıydı ve onun hayal ettiği gibi büyüleyici olur muydu? Bir şekilde cevabın evet olması gerekirdi. Bu adam bir kadını coşturabilecek dokunuşa ve seksüel tecrübeye sahipti. En duyarlısından en ilkeline kadar. Derinlerde bir yerlerde yatan bu tehlikeli arzu bütün vücudunda ki tüyleri diken diken etmiş ve titretmişti. Tenini teninde hissetmek istiyordu ve bu istekle Jace'in gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Gömleğini ve kot pantolonunu üzerinden çıkarmak için ve Jace'in vücuduna dokunmak için inanılmaz bir istek duydu. Yavaşça onun erkeksi göğüs ucunu emmek, diliyle her birine ayrı ayrı dokunmak ve Jace'i bu dokunuşlarıyla inletmek istiyordu.

Ayrıca aynı duyguları Jace'in de ona yaşatmasını ve sanki sonsuza uçacakmış gibi onu çıldırtmasını istiyordu. Görsel duyuları ona öyle bir fantezi yaşatmıştı ki, çalan telefonunun sesini duymuyordu ve Jace ondan uzaklaşınca istem dışı bir şekilde inledi.

"Telefonu açman gerekli mi?"

Telefon. Kahretsin, telefon çalıyordu.

Tele-sekreter devreye girdi ve Rebecca dondu kaldı. Lütfen, lütfen Brad olmasın!

Jace onu sıkıca tuttu, Rebecca'nın sessizliğini fak ederek ona dikkatlice baktı. "Onu evine davet etmen doğru bir davranış değil, sevgilim." Konuşan kesinlikle Brad'di. "Senin küçük bir frijit fahişe olduğunu anladı mı bari?" Rebecca o anda ölmek istedi. Savunma içgüdüsüyle gözlerini kapadı, sonra açtığında gözleri Jace'in gömleğinin düğmesine takıldı.

Bir el çenesini tutarak kaldırdı ve Jace'e bakmak zorunda kaldı ve gözlerine dolan yaşları akıtmamak için kendini çok zorladı.

"Yapma." Jace onun iki yanağını elleriyle tuttu ve öpücüğüyle hafif şişmiş dudaklarını parmağıyla hafifçe okşadı. Rebecca konuşacak durumda değildi ve gözyaşlarını tutmaktan gözleri ağrıyordu. Jace onun ağlamamak için göz kapaklarını indirdiğini gördü ve bir damla yaşın kaçıp yanağından aşağıya doğru aktığını görünce boğazına bir şeyler düğümlendi.

"Lütfen, git artık."

Rebecca Jace'in eliyle gözyaşını sildiğini hissetti ve yüzünü okşarken elleri son derece yumuşaktı.

"Hayır."

"Lütfen." Rebecca yine tekrarladı.

"Bana bak."

Jace yumuşak bir sesle emir verdi ve Rebecca onun elleriyle boynunu okşadığını hissetti. Aniden çalan telefon sesi odanın sessizliğini bozdu ve Jace Rebecca'nın vücudunun titremesini duydu. Ani bir hareketle Jace ileriye doğru hareket edip ahizeyi kaldırdı, dinledi, sonra da çok ters bir tonlamayla, "Eğer hayatına değer veriyorsan, bir daha arama." diyerek kapadıktan sonra, "Numaranı değiştirmeni tavsiye ederim." dedi.

"Son iki günden beri onu iki defa yaptım. Polis ve avukatım durumdan haberdar."

"Her ikisi de sana tele-sekreterinde ki mesajları silmemeni söylediler, değil mi?"

"Evet."

"Geçen hafta bizi restoranda gördüğünden beri telefonlar çok

arttı."

"Fiziksel olarak sana zarar vermeye çalışma olasılığı var mı?"

Rebecca hemen cevap veremedi. "Sanmıyorum."

"Dairenin anahtarı onda var mı?"

Rebecca başını salladı. "Burayı boşandıktan sonra aldım."

"Bu gece burada kalmamı ister misin?"

Rebecca şok oldu ve gözleri büyüdü. "Tabii ki hayır."

Jace'in gözlerinde muzır bir ifade vardı. "Sanırım yedek bir yatak odan vardır."

Vardı ama Jace'in bu gece ya da başka bir gece o odada kalmasına izin veremezdi. "İyi olacağım, merak etme."

Olur muydu acaba? Nedense Jace onun bu akşam uyuyamayacağını düşünüyordu.

"Sadece bir aptal kendi yetersizlikleri için başkalarını suçlar." Sözcükler dudaklarından sessizce döküldü ve Rebecca cevap vermeyince Jace onun yanaklarını okşadı. "Ve bir kadının frijit olduğunu ima etmek ancak ve ancak yetersiz bir aptalın işidir." Jace duraklayıp yeniden devam etti. "Özellikle de bu kadın sensen."

Jace ona bir kadınla erkek arasında olması gerekenleri göstermek ve dokunuşuyla onda uyaracağı şeyleri seyretmek istiyordu. Onu öpmek ve her yerini okşamak, her sinirini uyandırmak ve sadece kendini istemesini sağlamak. Uysal, kendini tamamıyla bırakmış ve sadece Jace'in. Jace Rebecca'yı istiyordu, aklını, vücudunu ve ruhunu. Ama sinirleri gerilmiş veya duygusal olarak çökmüş bir halde değilken.

"Sanırım gitmelisin." Rebecca sadece yalnız kalmak istiyordu, bu dört duvar arasında kendini güvende hissediyordu. Sıcak su dolu küvete girip, sonra bornozuna sarılı bir halde televizyon seyrettikten sonra yatmak istiyordu.

"Henüz değil." diye Jace yavaşça konuştu. Yüzünün esas rengi gelene ve gözleri acı ve utanç karışımı halkalarından kurtulana kadar. "Kahve içecektik." Konuyu değiştirmek yapılması gereken en doğru şeydi ve Jace Rebecca'nın yanından geçerek kahve

makinasına su doldurdu. Rebecca'da kendini toparlayarak kahve fincanlarını, kahveyi ve sütü çıkardı. Birkaç dakika sonra masada karşılıklı oturarak kahvelerini yudumlamaya başladılar.

"Bana nasıl bir çocukluk geçirdiğini anlatır mısın?"

Rebecca'nın dikkatini Jace'in özellikle başka tarafa çekmeye çalıştığını Rebecca fark etmişti ve ona baktı. "Bütün çocukların başlarına gelen olağan şeyler. Aşk ve kahkaha, birkaç gözyaşı, mutlu bir aile, okul. Annem birkaç sene önce vefat etti. Babam da yakın bir zamanda iş için New York'a taşındı."

"Sen ve Anna çok yakınsınız." Jace bunu gözlemlerine dayanarak söylemişti ve Rebecca'nın bakışı yumuşadı.

Jace'e bakmak ve onun kendini kollarında nasıl tuttuğunu, dokunuşunu, öpücüğünün yoğunluğunu ve duygusal anlamda onu nereye sürüklediğini düşünmemek çok zordu. Rebecca'nın bir tarafı yine aynı şeyleri yaşamak istiyordu. Jace'le, sadece onunla. Jace'i sadece sevgili olarak düşünmek bile vücudunun ateş basmasına neden oluyordu ve yine de içgüdüleri onu hayatına sokarsa bir daha asla aynı Rebecca olmayacağına inanıyordu.

Bu riske değer miydi? Eğer duygusal anlamda dayanıklı olmak olmak istiyorsa değmezdi. Bu adam tüm duygularını, kalbini fethedip ve ömür boyunca iz bırakacaktı.

"Evliliğinden bahsetmedin."

Jace'in bu sorusu Rebecca'yı ani bir şokla bugüne getirdi ve Rebecca kahve fincanına sımsıkı tuttu. "Ne duymak istiyorsun? Bir adamla aylarca çıktığımı, onunla bir sene nişanlı kaldığımı ve bütün o zaman boyunca düğünden birkaç saat sonrasına kadar onun ağzı bozuk bir canavar olduğunu anlamadığımı mı?"

Jace Rebecca'ya bakarak birkaç saniye konuşmadı. "Çok zor zamanlar geçirmiş olmalısın."

"Ya sen Jace? Senin utanılacak bir sırrın var mı?"

"Birkaç pişmanlık." Herkesin vardır. "Hepsi önemsizdi."

Jace Rebecca'nın gözlerinde ki acıyı hafifletmek istedi ama böyle bir şeyi denemeye kalktığında onun kendini reddedeceğini de

biliyordu. Bu nedenle, kahvesini bitirdi ve ayağa kalktı. "Geceyi bitirmenin zamanı geldi." Fincanını mutfağa götürüp, lavabonun içine bıraktı, sonra da birlikte kapıya yürüdüler.

Rebecca araba anahtarlarını alıp onu takip etti. "Seni oteline götüreyim."

"Aşağıda bir taksi çeviririm."

"Saçmalama."

Jace ona döndü ve parmağını Rebecca'nın dudaklarına koydu, sonra başını eğdi ve alnından öptü. "Yarın telefon edeceğim."

Rebecca itiraz etmek için ağzını açtı ama Jace asansöre doğru yürümeye başlamıştı. Rebecca'da Jace asansöre binip, kapısı kapanana kadar içeri girmedi. Daha sonra kapısını kilitledi, alarmı kurdu ve duş almak için banyoya gitti.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Brad seni yine rahatsız mı ediyor?"

Rebecca Anna'nın sesinde ki endişeyi anlamıştı ve bu kadar duyarlı bir konuyu dağıtmaya çalıştı. "Niye soruyorsun?"

"Ben kardeşinim, unuttun mu? Ve kolayca kandırılmam. Hadi anlat artık."

Suzy öğle yemeği için dışarıya gitmişti ve ikisi dükkanda yalnızdılar. Rebecca kaçamak cevap vermekten kaçındı ama yine de ufak yalanlar söyledi. "Olayı biliyorsun. Brad'in aklına geldikçe beni rahatsız etmeye bayılır. Bu nedenle ondan kurtulabilmek için telefon numaramı değiştirdim."

"Bunun senin Jace'i görüyor olmanla bir ilgisi yok mu?"

"Jace'i görmüyorum." diye Rebecca yalanladı ve buket yapmaya çalıştığı çiçeklere tüm ilgisini verdi.

"Tamam, o konuya daha girmeyiz." Anna'nın bakışları çok endişeliydi. "Dikkat et, Rebecca. Brad patlamaya hazır bir bomba halinde bekliyor." Rebecca vücudunun titremesini kontrol edebilmeyi başardı ve kız kardeşine baktı.

"Kanuni yollardan bana tavsiye edilen her şeyi yapmaya çalışıyorum. Boşanalı iki sene oldu ve benim de kendi hayatımı yaşamaya hakkım var."

Anna'nın yüz ifadesi yumuşadı. "Bravo. Hem de herkesten çok sen hayatını yaşamayı hak ediyorsun." Anna onu rahatlatacak başka şeyler de tekrarlamak istedi ama daha fazla konuşmamaya karar verdi. "Bana en ufacık bir sorun yaşadığında telefon edeceğine söz

verir misin?"

Rebecca gülümsedi. "Evet, merak etme."

Telefon çaldı ve Anna cevapladı, birkaç dakika konuştuktan sonra telefonu Rebecca'ya uzattı. "Sana, Jace."

"Merhaba, nasılsın?"

"İyiyim ama yanımda olsan daha da iyi olurdum."

Rebecca'nın nefesi kesildi. "Kapatmam gerek. İşler çok yoğun."

Rebecca onun hafif bir kahkaha attığını duydu. "Kendine iyi bak, Rebecca. Seni bu akşam cep telefonundan ararım."

Öğleden sonra çok yoğun geçti ve Rebecca dükkanı kapayıp, minibüse bindiğinde saat neredeyse yediye geliyordu. Duş almayı planlamıştı, sonra da tavuklu salata yapıp, yemeği düşünüyordu. Daha sonra da belki kiraladığı bir videoyu seyredecekti.

Yaz mevsimi iyice yaklaştı çünkü günler iyice ısınmaya başladı diye Rebecca yolda giderken aklından geçirdi. Eve geldiğinde güvenlik kartıyla otoparka girdi ve minibüsü park ettikten sonra, çantasını ve günlük satışları belirten bilgisayar çıkışlarını aldıktan sonra minibüsten inip asansöre yürüdü.

"Başka bir adamla çıkmak için çok akıllı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Rebecca olduğu yerde dondu kaldı ve Brad'in otoparkta bulunan kolonların birinin arkasına saklandığını gördü. Sakin olmak zorundaydı. "Buraya nasıl girdin?"

"Hayal gücünü kullan." Brad ondan daha uzun ve iriydi. Rebecca onun soluk gri gözlerinde ki zalim parıltıyı ve dudak kıvrımını hatırlamıştı. İçgüdüsüyle asansöre ne kadar yolu olduğunu hesapladı. "Unut onu, aklından bile geçirme. Oraya gidemezsin bile." diye Brad terslendi.

Minibüs... kendini oraya atıp, kapıları kilitleyebilirse, güvende olurdu. Ama oraya gidip, kapıları kilitleyene kadar Brad onu yakalamış olurdu. Peki, eğer kaçamayacaksa, geriye kalan iki seçeneği vardı. Önce konuşmak, bu başarısız olursa kavga etmek.

"Konuşmamız gereken bir şey olduğunu düşünemiyorum."

"Yanlışın var, bebeğim."

"Eğer kız kardeşimi beş dakika içinde aramazsam, polisi arayacaktır."

Brad onun blöfünü yutmamıştı. "O zaman...ara onu."

Rebecca çantasının fermuarını açtı ve saldırganlara karşı yanında taşıdığı spreyi buldu. Hiç vakit kaybetmeden çıkarttı ve Brad'ir yüzüne sıktı. Tam isabet ettirmişti ve Brad öfkeyle acı karışımı bi sesle inledi. Rebecca tereddüt etmeden, asansöre koştu ve çağırma düğmesine basarak dua etti. Asansöre bir binebilse güvende olacaktı. Oh, hadi, diye Rebecca yalvardı, aslında daha akıllı davranıp minibüse binmeliydi. Hemen kapıları kilitleyip, en azından cep telefonuyla yardım isteyebilirdi. Asansörün yaklaşma sesini duyuyor ve neredeyse kalbi çıkacak gibi de atıyordu. Brad'in küfürlerini duyuyor, sesi gittikçe artan bir şiddetle yükseliyordu ve sonra asansö kapıları açılınca Rebecca rahatladı. İçeri girerek yedinci katın düğmesine bastı ama Brad'in kapanan kapılara kolunu soktuğunu gördü

Rebecca çığlık attı ve asansör kapama düğmesine tekrar bastı Boşu boşuna uğraşıyordu. Brad öfkeden daha da güçlenmişti ve Rebecca elinde ki çantayla onun ellerine vurdu. Korku her yerin sarmıştı ve birkaç saniye sonra onu alt ettiğini düşünüyordu. Ama son bir hışımla Brad kapıları zorladı ve kendini içeri atabildi Rebecca'nın elinden spreyi bırakmamıştı ve Brad asansörü durdurmadan önce Rebecca hiç acımadan spreyi tekrar yüzüne boşalttı.

Asansör kabini geniş değildi ve spreyden dolayı gözlerinde geçici körlük olsa da yine de hırsla Rebecca'yı bulmaya çalıştı. Tek ümidi asansör yedinci katta durur durmaz kaçmaktı ve dairesinin anahtarlarını bularak vakit kaybetmemek için elinde tuttu. Saklanacak hiçbir yer yoktu ve Brad'in eli omzunu yakaladığında ve bütü gücüyle sıktığında zamanlamanın yetersiz olduğu ortaya çıktı.

Bir yumruk Rebecca'nın kaburgalarına, hemen ardından bi tane de koluna yedi. O sırada asansör durdu ve Brad onu dışarı a partman holüne itti. "Lanet anahtarın nerede?"

Rebecca anahtarlarını vermemek için çabaladı ve en sonund

Yüzüne bir tokat yedi. "Orospu, ver onu bana!" Rebecca yine çantasını onun kafasına geçirmeğe uğraştı ama Brad onu elinden alarak, Rebecca'yı sımsıkı yakaladı ve yere düşürdü. Rebecca ümitsizlikle anahtarı fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı çünkü Brad'in onu bulmasını istemiyordu. Onların yere düşerken ki sesini duydu ve Brad kolunu çürütürcesine sıktı. Tam o anda bir ses bağrındı. "Orada neler oluyor?" dedikten sonra, "Rebecca? George, buraya gel!Bir gürültü çıktı, ardından sesler, itişip kakışma sesleri ve en sonunda da Rebecca özgürdü. Komşusu Maisy onu teselli etmeye çalıştı ve herkese emirler yağdırdı. Ve emekli bir boksör olan eşi George Brad'i bir yumrukta yere yıkmıştı. Maisy polis çağırdı, Rebecca'yı evine kadar koluna girdi, doktoru çağırdı, sonra da fotoğraf makinasını alarak muhtemel kanıtların resmini çekmeye başladı.

Rebecca itiraz etmedi çünkü polisin aynı işlemi yapacağını biliyordu. Polis geldiğinde Rebecca ifade verdi ama bunun yirmi dört saat içinde daktiloda yazılıp karakolda imzalanması gerekiyordu. Daha sonra doktor geldi ve onu muayene ettikten sonra bir kaç sıyrığı temizleyip, çürükler için buz önerdi ve rahat uyuması için de sakinleştirici verdikten sonra gitti.

Maisy onun üzerine titredi, ona sürekli ağrı kesici ve su taşıyıp durdu. "Aramam gereken biri var mı? Kız kardeşin, eniştenP"

"Ben sonra ararım."

Maisy ona şüpheyle baktı. "Bu akşam birinin kesinlikle seninle kalması gerek. Ya da kız kardeşinin evine gitmelisin."

"Ben iyi olurum."

"İyi olduğuna eminim ama yüzün hayalet gibi bembeyaz." Maisy alaycı bir tavır takındı. "Eğer benim karışma hakkım olsaydı, sen şu anda hastanede yatıyor olurdun."

Rebecca gülümsemeye çalıştı ve beceremedi. "Sana söz veriyorum, sen çıkar çıkmaz Anna'ya telefon edeceğim."

"Hımm. Neden gidip bir duş almıyorsun ve ben de sana yiyecek hafif bir şeyler hazırlayayım." Elini uzattı. "Eğer reddedersen çok

gücenirim."

Kabullenmek daha kolaydı. "Teşekkürler."

Rebecca sıcak duşun altında kaldı, sonra kurulandı ve üzerine kot pantolonla pamuklu bir tişört giydi. Sonra da mutfağa gittiğinde komşusunun ona nefis kokan bir pilavla hafif bir et yemeği hazırladığını gördü. "Sen duştayken kız kardeşin aradı." Rebecca sorusunun cevabını bilmesine rağmen, "Ona söyledin mi?" diye sordu.

"Bilmesi gerekti. Buraya geliyor." Maisy masaya koyduğu tabağı Rebecca'ya göstererek, "Otur ve ye." dedi.

"Peki, anne."

"Aslında çocuk yaşta doğursaydım annen olabilecek yaştayım." Sert bakmaya başladı. "Sana bakacak biri lazım."

"Senle George koridorun diğer ucundasınız." diyerek yemeğinden bir lokma ağzına attı ve tadına varmak için gözlerini kapadı. "George'un seninle neden evlendiğini biliyorum."

"Konuyu değiştirme. Hayatında bir erkek olmalı."

"Bir tane vardı ve ne duruma geldiğini gördün."

"Gerçek bir erkek, seninle ilgilenecek biri."

"Belki de ben kendi kendimle yeterince ilgilenebiliyorum."

Maisy yine söylendi ve çay yapmak için su ısıtıcısını doldurdu. O sırada kapı zili çaldı ve Rebecca komşusuna çarpık baktı. "Koruma görevlilerim geldi."

Anna'yla Luc? Birbirlerine sarılmalar, endişelenmeler, rahatlatmalar ve ortak alınan kararlar.

"Bizimle geliyorsun." diye Anna sertçe konuştu. "Ve eğer benimle tartışmaya kalkarsan, seni döverim."

"Bunu sence yeterince yaşamadı mı, hayatım?" diye Luc nazikçe azarladı ve karısının yüzünün vicdan azabıyla buruştuğunu gördü.

"Öyle demek istemedim. Oh Tanrım, Rebecca." diye Anna homurdandı.

"Biliyorum, beni ölesiye seviyorsun, o kadar."

Rebecca'nın cep telefonu çalmaya başladı ve Luc onu sehpanın

üzerinden almak için harekete geçti. "Ben cevaplıyorum, tamam mı?" Açıp, odanın bir ucuna gitti. Konuşması bayağı bir uzun sürdü, sonra da Rebecca'nın yanına gelerek ona ahizeyi uzattı.

"Jace."

"Rebecca..." Uzaktan bile olsa Jace'in sinirini kontrol etmeye çalıştığını anladı. "Ben iyiyim."

"Ve papatyalar da yer altında yetişirler." Rebecca'nın anlayamadığı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bana Luc ve Anna'yla birkaç gün kalacağına söz ver."

Rebecca neredeyse bundan daha beter şeyler yaşadığını söyleyecekti. "Bu gece." diye itiraf etti ve Jace'in aptalca bir şeyler mırıldandığını duydu. Birden yeterince dinlediğine karar verdi ve daha fazla bir şey duymak istemiyordu...özellikle de bir haftadan kısa bir zamandır tanıdığı ve duygularını altüst eden bir adamdan hiç değil. "İyi geceler."

Maisy tabağını yıkadı, Anna Millie'yi doyurdu ve temiz su verdi. Bu arada da Rebecca birkaç giysi yanına alıp, çantasına koydu. Luc yanına gelip, "Hazır mısın?" dedi. Rebecca başını salladı, Maisy'e teşekkür etti, kedisini biraz sevdikten sonra herkesle beraber evden çıktı ve Luc'da kapıyı kilitledi.

Anna Mersedes'in arkasında oturdu ve Luc saray gibi evlerine arabayı sürerken, Rebecca'nın elini tuttu. "Konuşmak ister misin?"

"Pek değil." Olayı tekrar yaşamanın bir anlamı yoktu.

Anna'nın parmakları Rebecca'nınkileri sıktı ve sesi sert çıktı. "Bu bir daha olmayacak."

Rebecca itiraf etmeliydi, birileri tarafından bakılmak güzeldi. Anna'yla Luc'un evi nefis bir manzaraya sahip bir tepenin üstüne kurulmuş mimari bir şaheserdi. Petros, onların kahyası Rebecca'ya her an kırılabilecek bir porselenmiş gibi davranıyordu. Eve gitmelerinin üzerinden birkaç dakika geçmeden çay ve soğuk sandviç hazırlayıp getirmişti.

Luc'da bir müddet için onlara katıldı, sonra Anna'nın ona bakışıyla işi olduğunu söyleyip izin istedi. Anna'nın yanağına küçük bir

öpücük kondurduktan sonra Rebecca'yı selamladı ve odadan çıktı. Rebecca Petros'un fincanını bir daha doldurmasına karşı çıkmadı ama daha fazla yemeği reddetti. Anna Petros'un servis yapmasını beklemekle çok uzun süre sabretmiş oldu ve o çıkar çıkmaz Rebecca'ya doğru eğildi.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat ve hiç bir şeyide atlama."

Olayı tekrar yaşamak üzücüydü ama bir bakıma da rahatlamasına neden oluyordu. "Alçak herif." diye Anna Rebecca bitirdiğinde söylendi. "Luc'la Jace onun bir daha yanına gelmemesi için ellerinden geleni yapacaklardır."

Bir dakika... Jace mi? Jace'in bu konuyla ne ilgisi vardı? Sakin olabilmek için derin bir iç çekti. "Luc'un yardımlarını takdir etsem de, her şeyin üstesinden kendi başıma gelebileceğimi biliyorum."

"Halledildi bile ve sen de bu kızgın yüz ifadeni değiştirsen iyi olur."

Bu iş artık çığırından çıkıyordu. "Bak..."

"Hayır." diye Anna onu susturdu. "Sen bak. Bir sabah uyanıp Brad'in sana bir şekilde ulaşıp saldırdığını duymak istemiyorum." Öne doğru eğildi ve Rebecca'nın ellerini tuttu. "Oradaydım, unuttun mu? Onu terk ettiğinde ve sonrasında." Gözleri yaşla doldu. "Jace uzun zamandır çıktığın ilk adam ve Brad'de aniden ortaya çıkıp seni ava yaklaşır gibi sinsice yakalamaya çalıştı." Daha fazla kendine hakim olamadı ve yanağından bir damla gözyaşı aktı. "Hiç kimse, hiç kimse senin canını bir daha acıtamayacak. Hiçbir zaman."

Rebecca kız kardeşinin bu halini görünce çok üzüldü. "Anna, yapma. Ben iyiyim. Polisler onu tutukladı."

"İyi olduğuna eminim. Çürük bacaklar, aslında vücudunun çoğu yeri çürük dolu. Ayrıca geçirdiğin şok ve travmayı da eklemedim." Sesi yükseldi. "Eğer seni evin içine sokabilseydi, olacakları düşünmek bile istemiyorum. Ya da Maisy'le George evde olmasalardı."

Anna'nın ne kadar kararlı olduğunu görünce daha fazla itiraz etmekten vazgeçti...şimdilik. Kurban kendi olabilirdi ama Anna'nın da canı yanmıştı. "Bebeğin son ültrason kayıtlarını bana gösterme-

din."

Anna gülümseyerek başını salladı. "Konuyu değiştirmen beni fikrimi değiştirmeyecek." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hadi, gidip senin kız ya da erkek yeğeninin resmine bakalım."

Kafalarını başka şeylerle dağıtmak ikisine de iyi gelmişti ve Luc'da onlara katıldı. "Anlaşılan bu gece ikinizin gecesi, değil mi?" Rebecca Luc'un Anna'nın ellerini tutup, onu yavaşça ayağa kaldırırken yüzünün aldığı yumuşak ifadeyi fark etmişti. Rebecca onun karısının evhamlarını gidermek ve geceyi zor geçirirse yanında olmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Bir erkeğin kollarında olmanın rahatlığını, dudaklarının alnına değip, yanağında gezindikten sonra dudaklarında son bulması düşüncesi bile içinde bir yerleri ağrıtmıştı. "Yarın dinlenmelisin." Anna merdivenlerden inerken ısrar ediyordu. "Suzy idare edebilir ve her şeyi hallederiz. Dükkana gitmek kesinlikle yasak, tamam mı?"

"Sabah nasıl hissettiğime bakarım." Rebecca yan çizmeye çalışıyordu ve Anna, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi ona ters ters baktı.

"Petros sana misafir odasını hazırlamış ve yatma zamanın geldi. Sabah ne zaman kahvaltı etmek istersen aşağıya inebilirsin." Anna birden ciddileşti. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet." diye Rebecca tekrarladı. Aslında vücudunda ki her kemik ağrıyordu. "O yatıştırıcı ilacı alıp, yatağa girip, bir bebek gibi mışıl mışıl uyuyacağım."

Yatıştırıcıyı aldı ve birkaç saat de uyudu ama sabahın ilk saatlerinde uyandığında tüm vücudu dayaktan geçmiş gibi ağrıyordu. Aslında yalan da sayılmazdı diye düşünerek ayağa kalkıp yan odaya geçti. Aynada yüzünü incelemeye başladı. Biraz kapatıcıyla çürükleri gizleyebilirdi. Vücudunun diğer kısımlarına gelince...geceliğini kaldırıp şişen bacaklarına baktı. Mavi-mor bir renkti ve bir tarafı kırılmadığı için kendini şanslı sayıyordu.

Kolunda çizikler ve dirseğinde de kocaman kırmızı bir yara

vardı. Güzel değil, hem de hiç güzel değildi. Şişlikler inecek, morluklarda sararıp zamanla kaybolacaktı. Birkaç hafta sonra geriye kalan tek şey anılar olacaktı. Rebecca saatine baktı ve giyinip, aşağıya inmek için saatin çok erken olduğunu gördü. Yatağa dönüp, uyumayı denemeyi istemiyordu, bu yüzden başucu lambasını yakıp, Petros'un bıraktığı dergilere göz atmaya başladı.

Saat sekizde Luc evden ayrılana dek ve daha sonra Anna'nın evden gitmesiyle Rebecca alelacele çantasını toparladı ve çabucak aşağıya indi. Petros yemek masasını toplamakla meşguldü ve Rebecca'nın geldiğini görünce işini bıraktı.

"Günaydın." diye içtenlikle konuştu. "İyi uyuduğunu düşünüyorum. Anna seni uyandırmamam için bana tembih etti." Petros Rebecca'nın çantasına baktı. "Sana kahvaltı için ne hazırlayayım?"

Ona aç olmadığını söylemek nasılsa kabul görmeyecekti. "Portakal suyu, tost ve kahve harika olur."

Petros kaşını kaldırdı. "Meyve ile mısır gevreği getirebilir miyim? Ya da sucuklu veya sosisli omlet? Poğaça?"

"Beni şımartmaya mı çalışıyorsun?" diyerek Rebecca oturdu ve kendine meyve suyu koydu. Masada meyve vardı ve bir muz seçti, soydu ve yedi. "Ama tost ve kahve yeterli."

Masanın yanında katlanmış bir gazete vardı ve Rebecca sayfalara göz gezdirdi, başlıkları okudu, günlük falını okudu ve karikatürlere baktıktan sonra gazeteyi kenara koydu. Bu arada tostunu yemiş ve iki fincan kahve içmişti. Cep telefonunu çıkardı ve taksi çağırmak için numaraları çevirdi. Tam adresi verirken Petros odaya tekrar girdi.

"Bu sabah bir yere mi gitmek istiyorsun? diye Petros tabakları toplarken sordu.

"Evime gidip, kedimi doyurmak zorundayım."

"Eğer taksiyle gitmene razı olursam, Luc çok kızar. Gitmek için hazır olduğunda seni ben götüreyim."

Kabul etmekten başka çaresi yoktu ve yirmi dakika sonra Petros'un kullandığı jipin arkasına geçti.

“İşini bitirene kadar kapıda bekliyor olacağım.”

Petros Rebecca'nın söyleyeceği şeyden memnun olmayacaktı. “Benim evimde kalmaya niyetim var, Petros.”

Kahyanın hemen yüzü asıldı. “Anna'yla Luc buna memnun olmayacaktır.”

“Onlara telefon edip, gerekli açıklamayı yapacağıma söz veriyorum.” Anna'yı ikna edebilirdi ve o da Luc'u ikna ederdi. Hem zaten yarım saatten az bir süre içinde dükkanda olacaktı.

“Rebecca Hanım, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Rebecca ona tatlı tatlı gülümsedi. “Beni getirdiğin için teşekkür ederim.” Sonra da döndü ve apartman girişine girmek için anahtarla kapıyı açtı. *Evim,* diye içini çekti. Hiçbir yer insanın kendi evi gibi olamazdı ve Millie onu kapıda karşılayıp, ayaklarının dibine yattı. Kendini bir güzel sevdirdikten sonra hoş geldin der gibi sahibine sesler çıkarmaya başladı.

On beş dakika sonra Millie'yi doyurdu, iş kıyafetlerini giydi ve dükkana gitmek için yola koyuldu.

“Burada olmaman gerek.” diye Anna onu görür görmez azarladı.

“Ne söyleyeceğini biliyorum.” diye Rebecca sertçe cevap verdi. Masanın arkasına geçerek, çantasını bir kenara attı. “Ama kanepede yatıp uzanmak ve dergi sayfalarını karıştırmak yerine faydalı bir şeyler yapmayı tercih ederim. Evet, ne durumdayız?” diye sordu.

“Tüm sabah senin.” Anna sert bakmaya çalıştı ama beceremedi. “Sonra da eve gidiyorsun.”

“Gün benim.” Rebecca nazik bir şekilde düzeltti. “Ve hazır olduğumda eve gideceğim.”

Suzy her ikisine şaşkınlıkla bakıyordu. “İkiniz tartıştıktan sonra arayı düzeltecek misiniz? Yoksa bu çok mu ciddi ve bu nedenle sizi yalnız mı bırakmalıyım?”

“Kal.” diye iki kardeş aynı anda konuştu.

Telefon çaldı ve Anna gülerek, “Telefona dua et.”

Sabah her zamana göre çok yoğun geçti çünkü sokaktan gelen

müşteriler çok fazlaydı. Öğle saatlerine doğru Rebecca stoku kontrol ettikten sonra telefonla sipariş verdi, sonra da buket teslimatları için kurye şirketini aradı. Kapı yeniden açıldığında Rebecca yeni bir müşteri geldi diye başını kaldırdı, sonra da Jace'in girdiğini görünce olduğu yerde kalakaldı.

Şok ve sürpriz duygusunu aynı anda yaşadı. Onun iş seyahatinde olması gerekirken neden burada olduğunu aklına bile getirmedi. Toplantıları tahmininden daha önce mi bitmişti? Eğer öyle değilse, burada ne arıyordu? Bir an için bakışları birbirlerine kilitlendi ama Jace'in sessizliğinde ürküten bir şeyler vardı. Rebecca Jace'in Anna'ya doğru yürüyüp sarılmasını seyretti, sonra da orkide demetini güzel bir bukete çevirmeğe çalışan Rebecca'nın yanına gitti.

Midesinde ki sinirler içinde karman çorman olmuştu ve Jace'in bu kadar yakınına gelmesi parmaklarının hızını azalttı. Rebecca ne söyleyebilirdi? Her şey gereksiz bir konuşma olurdu, o yüzden susmayı tercih etti. Jace'in boynunda ki bir damar atıyordu ve Rebecca onun bakışlarının katılaştığını gördü, sonra elini kaldırdı ve yavaşça Rebecca'nın yanaklarını okşadı.

"Çantanı al." diye Jace nazik bir şekilde emir verdi. "Seni eve götürüyorum." Rebecca'nın itiraz edeceğini tahmin ettiği için parmağını onun dudaklarının üstüne koydu. "Tartışma istemiyorum. Eğer seni oraya taşımam gerekirse, onu da yaparım."

Rebecca onun elini indirdi ama Jace buna müsaade etmeseydi, böyle bir şeyi yapamayacağını da biliyordu. "Bana emir vermeye hiç hakkın yok."

"Ben kendimde bu hakkı görüyorum." İpeksi ses tonu Rebecca'nın içinin ürpermesine yetmişti.

"Gider misin?"

"Hiç şansın yok."

"Jace..."

"Bunu gerçekten zor yoldan mı halletmek istiyorsun?"

Rebecca gitmemekte direttiği takdirde Jace'in dediğini yapacak bir karakteri olduğunu biliyordu ve seçim şansı verildiğinde utan-

maktansa gururunu kaybetmemeyi tercih ederdi.

"Nasıl...?"

"Burada olduğunu bildim, değil mi?" diye Jace soruyu tamamladı. "Birkaç telefon sonrasında kolay oldu. Önce Luc, sonra Petros ve Anna."

Rebecca hafifçe hareket etti, kız kardeşine kötü bir bakış attı ve Anna ona neşeli bir şekilde gülümsedi. Bu tamamıyla bir komploydu ve her şey onun aleyhineydi.

"Yapılması gereken çok iş var."

"Suzy'le benim başa çıkamayacağımız hiçbir şey yok." diye Anna lafa girdi.

"Duydun işte! Şimdi çantanı al ve yola koyulalım."

"Minibüs burada ve biz diye bir şey yok."

"Boşuna tartışıyorsun çünkü değişen bir şey yok."

"O zaman yenilgiyi kabul edip, seni bir koyun gibi takip mi edeyim?" Rebecca kurbanlık koyun diyecekti ama son anda bundan vazgeçti. Kimseye, hele hele bu adama vücudunun her yerinin ve başının korkunç ağrıdığını, dolayısıyla dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemeyecekti.

"Arabayı kötü bir yere park ettim." diye Jace konuştu. Bu arada Rebecca inadı bırakıp çantasına almaya gitmişti.

"Umarım trafik polisi sana ceza yazmıştır." diyerek Rebecca Suzy'e gülümsedi, Anna'yı yanaklarından öptü ve Jace'i takip ederek dükkandan çıktı. "Bunların hiçbiri seni ilgilendirmiyor." diye Rebecca devam etti.

"Yanlış düşünüyorsun. Sana olan ilgim bütün bunları başlattı."

"Ne ilgisi?"

"Anlamamış gibi yapma, küçüğüm."

Jace'in duygusal bir şekilde küçüğüm demesi Rebecca'nın ona bakmasını sağlamıştı. "Yani iş toplantılarını erteleyip, Sidney'e geri uçtun çünkü kendini sorumlu hissettin, öyle mi? Bu çok saçma."

Bakışları karşılaştı ve birkaç dakika birbirlerine bakakaldılar. "Öyle mi?" diyerek Jace tekrar trafiğe konsantre olmaya çalıştı.

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Herkesin neden bu kadar endişelendiğini anlayamıyorum. Ben iyiyim." Rebecca az daha geçmişte daha beter olaylar yaşadığını söyleyecekti ama Jace'in tepkisinden korktuğu için vazgeçti.

"İyi olduğuna eminim." diye Jace alaycı bir tonla konuştu. "Orada zorla ayakta durabiliyordun, yüzün kireç gibi soluk, gözlerin de acıdan koyulaşmıştı." Şimdi Jace kızgınlıkla konuşmaya başladı. "Ne kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Ona gerçeği mi söylemeliydi? "Oturup, derin düşüncelere dalmak istemiyordum." Ve içinden yalnız kalmak istemiyordum diye ekledi.

Jace arabayı Rebecca'nın evinin otoparkına doğru yönlendirdi. "Burası gayet güzel." diyerek Rebecca kapı koluna uzandı.

"Bence de öyle." diyerek Jace onu dinlemeden arabayı sürmeye devam etti ve Rebecca'dan güvenlik kartını istedi.

"Beni evimin kapısına kadar getirmene gerek yok."

Huysuz bir genç kadındı ve Jace bir an için onu hiç durmaksızın öpmek istiyor, diğer bir zamanda da aklı başına gelsin diye onu sarsmak istiyordu. "Artık...itiraz etme, Rebecca."

"Etmiyorum."

"Eski kocan kefaletle serbest bırakılmış."

Rebecca bu sözler üzerine kalakaldı, sonra da içini çekti...bu canını çok yakmıştı. "Neden şaşırıyorum?"

Brad'in annesi zengin sosyetik bir kadındı ve tek oğlunu korumak adına en iyi avukatları tutmuştu. Geçmişte yaşanan son iki olayda Wilma Somerville oğlunu savunmak için acele etmiş, Rebecca'yı Brad'i tahrik ediyor diye suçlamış ve şikayette bulunursa, bunun sonuçlarına katlanması gerektiğini söyleyerek Rebecca'yı tehdit etmişti.

Daha sonra Anna duruma el koymuş ve Rebecca'yı onları mahkemeye vermesi için ikna etmişti. Ama saatler sonra Wilma'nın avukatı onu kefaletle serbest bıraktırmış ve sonra da hakimle jüriyi Brad'in iyi eğitimli, anlayışlı ama sinirlerine hakim olamayan bir

adam olduğuna ikna etmişti. Oldukça ağır bir kefalet ve özgürlük.

"Bizzat evime gelip Brad'in güvenliği geçerek içeri girmediğine ve saklanarak beni beklemediğini kontrol etmek istiyorsun, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

Rebecca ona anahtarı uzattı, sonra da güvenlik kilidiyle garaj kapısı açılınca Jace onun arabasının yanına park etti.

"O kadar aptal olmadığını biliyorum." diye Rebecca asansöre doğru ilerlerken konuştu.

Jace ona dik dik baktı. "Bu riski almana izin vermeye hazır değilim." diye yumuşak bir tonla konuştu.

Eve girdiklerinde küçük gri renkteki kedi yine onları kapıda karşıladı ve daha sonra Jace'in karşısında ki koltuğa oturarak onu incelemeye başladı.

"Millie çok şımarıktır ve sana daha alışamadı." diye Rebecca konuştu ama Millie sahibini yalanlarcasına halıya inip, gövdesini Jace'e sürtmeye başladı. Jace'de yere eğilip, onun kulaklarını okşamaya başladı ve doğal olarak Millie'de mayıştı.

"Doğal erkeksi çekiciliğinden olsa gerek." diye Rebecca gülerek ekledi.

Jace dik oturmaya başladı ve alaycı bir ifadeyle, "Neden oturup, rahatlamıyorsun?" diye sordu.

Rahatlamak, sen buradayken? diye Rebecca içinden sordu. İmkansız. "Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim."

"Ama lütfen git?"

"Evet."

"Özgürlük güzel bir şeydir. Ama şu dakikadan itibaren sen hiçbir yerde yalnız kalamayacaksın."

Rebecca birden çok öfkelendi ve bu yüzüne yansıdı. "Şimdi, bak..."

"Bu konuşmayı yaptık." Jace aldatıcı bir yumuşak başlılıkla konuştu. "Bunu bir daha tekrarlamayacağız."

"Hayatımı yönetme hakkını kim sana verdi?"

"Benim kararım."

"İyi, kendini bu sorumluluklardan arındırabilir ve gidip beni yalnız bırakabilirsin."

"Hayır."

Rebecca daha önce kızgındı ama şimdi köpürüyordu. "Brad kefaletle dışarı çıkmışken bir şey yapmaya kalkmaz. Annesinin avukatı bile bu sefer onu hapisten çıkarmakta çok zorlanırdı."

Jace'in bakışları Rebecca'nın yüz hatlarına takıldı ve çenesini kaldırıp, koyu mavi renk gözlerinde gururlu bir kararlılık gördü. "Dün gecenin tekrarı riskini yaşamaya hazır değilim."

Rebecca ona sert çıkmak ve kendi çektiği acı gibi acı çekmesini istiyordu. Yine de bu yanlış adamdı ve aklı mantık dışı hareket ediyordu. "Şimdi de bana bütün gün burada kalmaya niyetli olduğunu söyleyeceksin."

Jace birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Planım bu." Jace bunu dedikten sonra Rebecca onun elinde ki diz üstü bilgisayarı gördü. "Yanında iş mi getirdin?" Rebecca'nın sesi daha bir yükselmişti ve Jace'in ona inanmaz gözlerle baktığını gördü. "Her yerde çalışabilirim. Neden burası olmasın?"

Rebecca çıldırmıştı. "Kendini çocuk bakıcılığına mı terfi ettirdin? Buna inanmıyorum...hiçbirine!"

Jace'in bakışları katılaştı. "İnanıp, inanmıyor olman şu an söz konusu bile değil!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rebecca düşünmeden hareket etti ve elinin tersiyle Jace'in suratına bir tokat indirdi. Rebecca yaptığına inanamıyordu, Jace'e tokat atmıştı! Rebecca kendini şu anda Brad'le eş değer durumda ve bu nedenle çok kötü hissediyordu. "Özür dilerim."

Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki neredeyse duyulmayacak gibiydi. Odada ki tansiyon çok yüksekti ve Rebecca nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

"Daha iyi misin?" diye Jace yumuşaklıkla sordu.

Rebecca dürüstlükle cevapladı. "Hayır."

Jace'in gözünün derinliklerinde olan parıltıyı Rebecca kaçırdı. "Dükkana gelirken yolda durup poğaça aldım. Neden öğle yemeğinde onları yemiyoruz?" diye Jace sordu. "Sonra ben birkaç saat bilgisayarımla çalışırken, sen de dinlenirsin."

"Ben hasta değilim." diye Rebecca itiraz etti. Yalnız kalmak istiyordu çünkü Jace'in evin içinde ki varlığı onu huzursuz ediyordu.

Jace ona bir bakış attı, sonra da mutfağa gitti, poğaçaları tabağa koydu ve masanın üzerine getirdi. Sessizlik içinde yediler ve çay içtiler, sonra da Rebecca kanepeye uzanarak dergiye bakmaya başladı ve Jace'de odanın uzak bir ucuna giderek işe koyuldu. Bir ara uykuya daldı ve uyandığında yorgunluğu kaybolmuş ama vücudu kaskatı kesilmişti. Saatine baktığında neredeyse beş olduğunu gördü ve bu kadar saattir uyuduğuna inanamadı.

Jace bilgisayar ekranından başını kaldırarak Rebecca'ya baktı ve onun ayağa kalktığını gördüğünde yüzünde bir memnuniyet oluştu.

Onun dikkatli bir şekilde yürümesini fark ederek, ona bu kadar acı çektiren adama karşı yeniden öfkelendi.

"Kendini dinlenmiş hissediyor musun?"

Daha iyi görünüyordu, solgun hatları sağlıklı bir renge dönüşmüştü ama göz altları hala koyu bir renkti.

"Evet."

"İyi." Jace ekrana döndü ve yeniden işine konsantre oldu. Rebecca yüzünü yıkayıp, ruj sürdü. Kendine bayağı bir zaman ayırarak kot pantolonla, pamuklu bir merserize bluz giydi.

Jace gider gitmez küveti sıcak suyla doldurup, sonra içinde uzun bir süre keyif yaptıktan sonra bir şeyler atıştırıp, yatağına girerek kitap okumak istiyordu. Millie onu takip ediyordu ama sonra Rebecca'yı miyavlayarak mutfağa götürdü ve yemek vermesini bekledi. Jace başını bilgisayardan kaldırmıyordu. Rebecca'da kurutucudan çıkarttığı kıyafetlerini katlayıp, dolabına kaldırdı.

"Sipariş verdim." Jace birkaç dakika sonra söyledi. "Umarım Çin yemeği seversin."

Rebecca yavaşça ona döndü. "Senin otele döneceğini sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün."

Rebecca'nın içine birden bir şüphe düştü. "Ben iyiyim, eğer gitmeyi tercih edersen."

"Seni burada yalnız bırakmaya hiç niyetim yok."

Rebecca midesinin tepe taklak olduğunu hissetti. "Bu tartışmayı daha önce de yaptık."

"O zaman bir daha yapalım."

"Yarından önce bu daireden dışarı çıkmayacağım ve hiç kimse ben kapıyı açmadığım sürece hiç bir şekilde buraya giremez."

"Bu bir şey değiştirmez."

"Burada kalamazsın!"

"Niye? Yedek bir yatak odan var."

Ve onun karşısında ki odada yattığını bile bile Rebecca rahat bir uyku çekebilecekti, öyle mi?

"Tabii, eğer yatağını seninle paylaşmamı teklif etmiyorsan?"

Kapı zili çaldığında Rebecca yerinden kalkamadan Jace fırladı ve Çin yemeğini getiren kişiye ücreti ödedikten sonra yemeği masaya getirdi ve sofrayı kurdu. Yemekleri bittikten bir müddet sonra Rebecca temiz çarşaf çıkardı ve Jace'e verdi.

"Yatak odası koridorun sonunda solda. Televizyonu istediğin kadar izleyebilirsin. Ben yatıyorum. İyi geceler."

Rebecca döndü ve odasına gitti, kapıyı kapadı, sonra duş alıp yatağa girdi ve ışığı kapattı.

Rebecca koşuyordu ama güvenli bir yere ulaşmak için olduğu yerde sayıyor gibi geliyordu. Ve karanlıktı, çok karanlık, arada sırada görünen ışık haricinde. Neredeydi? Hiçbir şey tanıdık değildi. Dışarıda olduğunun, ıslak otların, uzun ağaçların farkındaydı, sonra aniden büyüyen bitkiler kıyafetlerinden onu yakalamış ve bırakmıyordu.

Gökyüzü gürlüyor, şimşekler çakıyor ve Rebecca arkasında bir türlü ulaşmayı başaramadığı güvenli yola gitmeyi deniyordu. Birden karşısına arkadaşı yerine düşmanı çıktı ve Brad'i ona saldırmaya çalışırken gördü. Kaçmaya çalışırken bir ağaç dalına takılıp tökezledi ve düşerken bağırdı. Ayağa kalkıp tekrar koşmaya çalışırken duyduğu acıyı hissetmiyordu.

Sonra, mucizevi bir şekilde, bitkiler ve ağaçlar kayboldu. Çimler yumuşacıktı ve uzakta ışıldayan bir ev gözüktü. Rebecca bunu sığınabileceği bir yer olarak gördü. Hızlandı ve ona doğru koşmaya başladı ama ne kadar kendini zorlarsa zorlasın arayı kapatamıyordu ve ev hep ulaşılamaz bir yerde kaldı.

Tam vazgeçmek üzereyken yaklaştı ve ön kapının önünde durdu. Eli kapı tokmağındayken kapının kilitli olmayıp, açılabilmesi için dua ediyordu. İlk denemesinde kapı açılınca bariz bir şekilde rahatladı ama tam kapıyı kapayacakken Brad oradaydı ve Rebecca'yi iterek içeri girmeye çalıştı. Rebecca bağırarak ve bütün gücünü kullanarak onun içeri girmesini engellemeye çalıştı. Ama

boşuna uğraşıyordu çünkü gücü Brad'in gücüyle kıyaslanamazdı ve Brad içeri girdi.

Rebecca döndü ve çılgınca koşmaya başladı. Merdivenlere yöneldiğinde kendini kilitleyebileceği bir yatak odası bulmak ümidindeydi. Tam odaya girerken Brad onu yakaladı ve kollarını onun vücuduna sardığında Rebecca çığlık attı. Onun küfür ettiğini, sonra da ismini söylediğini duydu.

Olay değişmeye başladı, sonra da kayboldu ve Rebecca artık yerde değildi. Kendi evinde ve kendi yatağındaydı. İsmini sürekli tekrarlayan adamın Amerikan aksanı vardı ve omuzlarından onu tutan adam da Brad değildi. Bu adamın yüz hatlarında endişe vardı ve yüz kasları endişeli bir halden rahatlamaya geçti. Uzun saniyeler süren karşılıklı bakışmalarından sonra Jace'in gözlerinde ki korku kaybolmuştu.

"Jace?" Burada ne yapıyordu? Geç olmuştu, Rebecca kendi yatağındaydı, başucunda ki lamba yanıyordu...ve sonra Rebecca hatırladı. "Kabus görüyordun. Bir şey içmek ister misin?"

Rebecca yatağının ucunda oturan adamın artık tamamen farkındaydı, kot pantolonu, gömleği ve hafif dağılmış saçlarıyla. Bu kadar yakın olunca birden kendi kılığının da farkına vardı. İnce, pamuklu bir gecelik ve buruşuk yatak örtüsü. Aralarında en ufak bir dokunma veya hareketle alevlenecek bir yakınlık duygusu vardı.

Rebecca bilinçsizce nefesini tuttu ama gözlerini Jace'den ayıramıyordu. Zorla yutkunmaya çalışarak, "Lütfen." dedi. Jace'in yanından uzaklaşması gerekiyordu. Ama o gittiğinde de sanki onu kaybetmiş gibi hissediyordu ve bu da çılgınlıktı. Hemen yatak örtüsünü düzeltti ve eliyle saçını taradı, sonra da çürük kaslarının ağrısıyla yüzünü buruşturdu.

Jace bir bardak soğuk suyla döndü ve Rebecca bardağı ondan alıp, suyu bir içişte bitirerek bardağını başucuna koydu. "Teşekkürler." *Lütfen,* artık git, diye içinden yalvardı. Kendini çok aciz ve onun varlığından dolayı rahatsız hissediyordu.

"Konuşmak ister misin?" Jace'in koyu renk gözleri kendi gözlerine takıldı, uzun bir süre orada kaldıktan sonra dudaklarına kaydı.

"Pek değil."

Jace elini uzatarak parmak uçlarıyla Rebecca'nın kolunda ki büyük bir çürüğe dokundu ve o da bu dokunuşa karşılık titredi.

"Bunu ne sıklıkla yapıyordu?"

Rebecca itiraz edip, onu ilgilendirmediğini söylemek istedi ama bu kelimeler ağzından hiç çıkmadı. Doğruyu söylerse Jace'de ona ilk saldırıdan sonra niye ayrılmadığını sorardı. Brad'in gözyaşları, kendi davranışlarına olan açık korkusu ve vicdan azabı duyması ve bunlarla beraber böyle bir şeyin bir daha tekrarlanmayacağına dair verilen sözler onu affetmesine neden olmuştu. Bir daha ki sefere kadar.

"Bu önemli mi?"

"Evet." O yumuşaklığın altında yatan bir katılık Rebecca'nın tanımlayamadığı bir şekilde koyu renk gözlerdeydi. Eli Rebecca'nın çenesini tuttu ve parmağı Brad'in sertçe tokatladığı teni okşuyordu, sonra da parmaklarını onun saçlarına yavaşça geçirdi. Rebecca sanki tarifi zor erotik bir büyüye kapılmışlar gibi hissediyordu. "Bence gitsen iyi olacak." diye titrek bir sesle konuştu.

Ama sözleri duygularıyla uyuşmuyordu. Bir tarafı bu adamın dokunmasını davet etmek için çıldırıyor, ona uzanmak ve vereceği rahatlığa kavuşmak istiyordu. Off, onun yakınında olmak ve dudaklarının baskısını yüzünde, kalbinin atışını kendi kalbinin üstünde hissetmek istiyordu.

Ama bundan çok daha fazlası vardı, daha fazlası. Rebecca Jace'in kendine dokunmasını, dudaklarını vücudunda istiyordu. Jace'i istiyordu. Niye olduğunu anlamak istemiyordu. Yapmalı mı yoka yapmamalı mı, veya daha sonra ne olacağına dair ıstırap çekmek istemiyordu.

Gözleri bu acıya daha fazla dayanamadı ve yaşlar akmaya başladı. Ağladığını ona belli etmemek için göz kapaklarını indirdi ama

işe yaramadı, hiçbir şey yaramadı çünkü halen daha ona karşı savaş veriyordu. Onun temiz erkeksi kokusuna, sıcaklığına ve tutkuya.

Rebecca onun ağzının omzundaki çürüğe kaydığını hissetti, sonra da bir diğerine kaydığını ve içinden derin bir şeyler yavaşça açılıp erimeye başladı. Bazı engeller yavaş yavaş yıkılıyor muydu? Jace'in tanımlamakta zorlandığı bir şekilde teni ipek gibiydi ve değişik bir kokusu vardı. Brad'in dokunuşlarını silmek, yerine kendisininkini koymak ve ona sevişmenin nasıl olabileceğini göstermek istiyordu. İki kişi arasında ki mükemmel uyumun nasıl bir yoğun zevke dönüşeceğini tecrübe etmesini istiyordu.

Kelimeler daha sonra gelebilirdi. Şu anda sadece dokunma duygusu, vücudunun istek ve ihtiyaçları için sessiz bir iletişim, boynunda hızla atan damar ve ateş... Rebecca'nın, kendinin, dudakları Rebecca'nın dudaklarıyla buluşmak için sabırsızlanırken Jace'in aklından geçenler bunlardı.

Rebecca'nın arzuladığı her şey buydu, erotizm ruhunu açlık duygusuyla kaplıyordu. Jace dudaklarını yaklaştırırken Rebecca kendini bıraktı ve inlemesi boğazında takılı kaldı. Jace'in onunla olan tek teması dudaklarıydı ve bunu da son derece etkili kullanıyordu. Rebecca'yı şimdiye kadar hissetmediği şeyleri hissettiriyor, ayaklarını yerden kesiyordu.

Rebecca onun başını tuttu ve dudaklarını Jace'in dudaklarına iyice bastırdı. Jace'de nazikçe onun ellerini tutup, boynunu, oradan da göğsünün yumuşak kıvrımını öpmeye başladı. Geceliğini yavaş yavaş sıyırdı ve yuvarlak kıvrımların tadına baktı. Rebecca'nın vücudu duyarlaşmıştı ve vücudunu yay gibi gererken Jace ona diliyle dokunmaya başlamış ve Rebecca kendine hakim olamayarak inledi.

Dikkatlice Jace geceliğinin diğer düğmelerini açmaya başladı ve göğsünün oradaki çürükleri görünce Jace yine içinden Brad'e küfretti. Rebecca onun kızgınlığını anlamış gibi gözlerini kapattı ama Jace'in her çürüyen yerine öpücük kondurduğunu hissedince gözlerini tekrar açtı. Jace elini bel kıvrımının üzerinde yavaşça gezdirdi.

sonra kasıklarının arasındaki gizli kuytuya inmeden önce kalçasında kaldı.

Daha sonra dudakları aynı yolu izleyince, Rebecca dayanamayacağını düşündü ve Jace'in en yoğun öpücüğüne karşılık Rebecca zevkten bağırdı. Jace onun yaşadığı şoku, ani durgunluğunu hissetti ve eski kocasının ona bu oral zevki hiç yaşatmadığını içgüdüsel olarak biliyor ve bu onu rahatsız ediyordu. Bir erkeğin bencilce duyarsızlığı eşini düşünmeden sadece kendi tatmin olmaya çalışması anlaşılır bir şey değildi.

Doruğa ulaşmak Rebecca'yı gafil avlamıştı çünkü insanın böyle bir zevke varacağını, bunun daha fazlasını her seferinde yaşayacağını hayal etmemişti ve Jace onu tepelere çıkarttıkça nefes almakta güçlük çekiyordu.

Jace'in teni saten gibi yumuşacıktı ve onun gömleğini çıkarınca sert kaslı vücudunu hissetmek hoşuna gitti. Gergin bir bel, dümdüz bir karın, Jace'in vücudu tek kelimeyle çok düzgündü. Kotunun fermuarını açıp, Jace'in de yardımıyla onu çıkarmak çok kolay olmuştu.

Jace'in elleri onun tenini okşadı ve bir kadını çıldırtmak için nereye, nasıl dokunacağını bilen kendinden emin bir erkeğin haliyle onun zevk aldığı bölgeleri tek tek keşfetti.Onu öyle bir zevk dalgasının içine sokmuştu ki, Rebecca artık dayanamayacağını düşünerek neredeyse yalvarma noktasına gelmişti. En sonunda Jace onun içine girmiş, Rebecca onu kendine çekerken Jace'de küçük küçük darbelerle dokunmaya başlamıştı.

Bu şimdiye kadar Rebecca'nın yaşamadığı bir şeydi. İçi onunla dolarken, Jace'in kendini yavaşça geri çekmesiyle Rebecca inledi. Tekrar küçük küçük darbelerle dokunmaya başladığında onu çılgına çeviriyor ve sonra da gittikçe artan derin darbelere dönüştürerek birbirlerine uyum sağlıyorlardı.

Rebecca'nın daha önceki tecrübesini tamamıyla yok edip silen bir patlamayla birlikte doruğa yükseldiler. Vücudu sanki bir ustanın dokunuşuyla muhteşem çalmaya başlayan bir enstrüman gibiydi.

Daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi ve asla yaşayacağını hayal bile etmemişti.

Demek ki...bunun böyle olması gerekiyordu. İki insanın beraber paylaştığı sınırsız zevk dalgasının içinde yaşadıkları muhteşem bir şeydi. Brad'de olduğu gibi aşk adıyla yapılmış alelacele bir sevişme sonunda onun üstünden kayarak uykuya dalması değildi.

Jace hala içindeydi, dudakları göğüslerini bırakmıyor, onları okşuyor, dişlerinin arasına alıyor ve dilinin ucuyla da dokunuyordu. Rebecca'da parmak uçlarıyla onun sırtına dokunuyor ve kalçalarına ulaşana kadar her yerini keşfediyordu. Dokunuşuyla Jace'in kalçalarının sıkılaştığını hissediyor ve tam memnuniyetten gülümseyecekken Jace'in önce yavaş sonra gittikçe hızlanan darbeleriyle inledi. Rebecca onun ritmine ayak uydurup, beraberce bir kere daha yükseldiler.

Daha sonra Jace onu öptü, öpüşmeleri sevişmeleri kadar ateşliydi ve ardından Jace onu kendine çekti. Tatlı bir yorgunluktan uykuya dalana kadar da Rebecca'yı kollarının arasından bırakmadı.

Sabahın ilk ışıklarında Rebecca yarı uykulu bir şekilde kıpırdayarak pozisyon değiştirdi. Bir şey onu engelliyordu...birkaç dakika sonra onu engelleyenin biri olduğunu anladı. O anda her şeyi hatırladı. Ne yapmıştı? Bulmacanın parçaları yerine oturmuştu. Kabus, ağlaması, Jace ve seks. Seksi gayet net hatırlamıştı!

"Yapma!" diye bir erkek sesi arkasından seslendi.

Rebecca derinden gelen hafif aksanlı sesi duyunca kasıldı ve Jace'in bir eli kalçasına, diğeri de göğsüne uzanınca nefesi kesildi.

"Lütfen. Bırak beni."

Jace dudaklarıyla çenesine, oradan da boynunun en duyarlı yerinde gezindi. "Kal, sevgilim."

"Sevgilim?" Bu yanlıştı. Jace'in gitmesi gerekti, Rebecca'nın değil.

"Dün gece..."

"Hata mıydı?"

Hayatının en güzel tecrübesiydi. Ve Jace'i kendini baştan çıkardığı için suçlayamıyordu. Onun kendisini istediği kadar Rebecca'da onu istemişti.

"Hayır."

Jace bu cevaba gülümsedi. "Dürüstlüğün çok hoş."

"Bir daha... tekrarlanamaz." diye güçlükle söyleyebildi. Rebecca rast gele cinsel ilişkide bulunan biri değildi. Brad onun ilk ve tek sevgilisi olmuştu.

"Niye, tatlım?"

Jace çok keyiflenmişti ve Rebecca yatakta kımıldadı, sonra da Jace'in sertliğini hissedince dondu kaldı. "Çünkü olamaz." Ama Jace omuzlarını öpmeye başlayınca titremeye başladı.

"Çünkü, hımm?"

Rebecca'nın vücudunu ateş basmaya başlamıştı. "Yapma." Rebecca bunu içtenlikle söylemiyordu ve her ikisi de bunun bilincindeydiler.

"Bunu yapmamı istemiyor musun?" Jace dönerek Rebecca'yı altına aldı ve dudaklarıyla göğüs uçlarını emmeye başladı. "Ya da bunu?" Göğüs ucunu dişinin arasına alıp, dişleriyle hafifçe bastırırken Rebecca'yı acıyla zevk arası uçuruyordu. Bir eli karnını okşuyor, sonra da kasıklarına kayarak diliyle esrarlı kıvrımlarda dolaştıktan sonra duyarlı küçük tepeciği buluyor ve Rebecca'yı zevkten çıldırtıyordu.

Yeterli değil diye Rebecca düşündü. Hiçbir zaman yeterli olmayacaktı. Ve ona uzandı ve Jace içine girerken, Rebecca dizlerini kırıp, bacaklarını açarak Jace'i kalçalarından kendine doğru çekmişti. Onun içinde hissetmek rahatlatmıştı, burada bu şekilde.

Her ikisi de yetişkindiler ve başkalarıyla ilişkileri de yoktu...En azından kendisinin yoktu. Ama ya Jace? Bu düşünceyle midesinin karıncalanacağını biliyordu. Ya Jace sadece eğlenmek amacıyla onunla birlikte olduysa?

"Hayır, bir sürü kadın arkadaşım var ama hiç birine sadakat borcum yok."

"Düşüncelerimi mi okuyorsun?"

"Seninkini anlamak kolay." Jace gülümseyerek ayağa kalktı ve çıplak olarak banyoya gitti.

Rebecca onu seyretmekten memnunluk duydu, geniş omuzlarını, sırtının erkeksiliğini, belini ve sıkı kalçalarını. Paylaştıklarını düşününce Rebecca terlemeye başladı ve aynısını yaşamak için de dayanılmaz bir istek duydu. Biraz sonra duş alıp, giyinip, kahvaltı ettikten sonra dükkana gitmeliydi. Ya Jace? Yarım bıraktığı iş seyahatini mi tamamlayacaktı? Sonra ne olacaktı? Rebecca eski yaşantısına, Jace'de işlerini tamamladıktan sonra New York'a dönerdi.

Rebecca Jace'in gitmesi fikrine daha hazırlıklı değildi. Onu bir daha görememe düşüncesi çok huzursuzluk vericiydi. Dün geceyi yaşamasalardı, duygularına daha hakim olabilirdi. Ama şimdi artık hiç şansı yoktu. *Aptal,* diye kendi kendine kızdı. Jace'in kalmasına izin vermemeliydi ve odasına girdiği anda onu dışarıya yollamalıydı. Ama yapmamıştı. Şimdi bu duruma katlanmak zorundaydı.

Jace odaya geri döndüğünde kısık gözlerle Rebecca'yı süzüp, yüz ifadesinden anlam çıkarmaya çalıştı. Kuşku ve buna benzer duygularla başa çıkabilirdi ama pişmanlık başka bir şeydi. Ona yaklaştıkça, onun göz bebeklerinin büyüdüğünü gördü ve Rebecca'nın yanına yatağa girmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine çarşafı kaldırıp, onu kucağına aldı ve banyoya döndü.

"Ne yapıyorsun?"

Başka bir kadın olsa, kollarını onun boynuna dolayıp, cilve yaptıktan sonra dudaklarından öperdi ama Rebecca endişelenmişti.

"Seninle birlikte sıcak küvete gireceğim." Sesinde eğlenen bir ifade vardı ve Rebecca'nın itiraz etmesine fırsat vermeden, onu öpmeye başladı.

Rüya gibiydi. Sıcak su, Jace'in vücuduna masaj yapan elleri. Rebecca gözlerini kapayıp, bunu sonsuza kadar yaşamak istediğini düşündü. Daha ne kadar zamanı vardı? Üç, dört gün...bilemedin en fazla bir hafta. Rebecca bunu şu anda durdurması gerektiğini biliyordu. Küvetten çıkıp, havluya sarınıp, ona da aynısını yapmasını

söylemek, sonra ne demesi gerekiyordu? *Teşekkürler. harikaydı. Belki başka bir zaman yine tekrarlarız?*

Bunun kısa süreli bir ilişki olduğuna şüphe yoktu. Bunun aksini düşünmek bile aptallık olurdu. Ayrıca hayatının gidişatı belliydi.. Gittikçe büyüyen bir işi, güzel bir evi, son model bir arabası vardı. Daha ne isteyebilirdi? Güvenebileceği bir erkek. Ona destek olacak ve kendisinin de ona destek olacağı biri. Sevgiyi, kahkahayı, gözyaşlarını ve kederi paylaşabileceği biri. Çocuklar.

Çok mu şey istiyordu? Herhangi bir erkeği değil. Jace'i.

Bunun farkına varmak onda şok etkisi yaratmıştı ve bir an için bayılacağını düşündü.

"Rebecca?"

"Geç oluyor. Çiçek pazarına gidip, günlük siparişleri ayarlamalıyım." Saçmalıyordu ve ayağa kalkarak mermere tutundu ama Jace'in elleri onu belinden yakalayarak aşağıya çekince hafif bir çığlık attı.

"Gitmeliyim."

"Hayır, gidemezsin."

"Jace..." Rebecca'nın lafı ağzında kaldı çünkü Jace boynunun en duyarlı yerini öpmeye başlamıştı.

"Bir saat, hı? Sadece bir saat."

Arabasına binip yola koyulduğunda saat ikiye geliyordu. Jace'de onunla birlikteydi ama birkaç dakika sonra Rebecca onu otel girişinde bıraktı.

"İyi günler." Rebecca çok klasik konuşmuştu ve Jace ona doğru eğildiğinde yanağını uzattı ama Jace iki eliyle onun yanaklarından tutup iç gıdıklayıcı uzun bir öpücükle dudaklarından öptü. Onu bıraktığında, Rebecca'nın yanakları pembeleşmiş, memnun bir gülümsemeyle dudakları aralanmış ve gözleri sıcacık bakıyor olmuştu.

Jace yüz ifadesini görmek için Rebecca'yı özellikle dudaklarından öpmüştü ve buna çok rahatlıkla alışabilirdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rebecca dükkana giden yolu rekor sayılabilecek bir sürede tamamladı. Minibüs kapının önündeydi ve bu da Anna'nın çiçek pazarına erkenden gitmiş olduğunu belli ediyordu. Kendisinin yapmaya niyetlendiği ama bir şey...daha doğrusu birinin yüzünden geciktiği için yapamadığı alışverişi.

Dükkanının kapısını açar açmaz, "Burada olmamalısın." diye Anna itiraz etti. "En azından bu kadar erken değil." Rebecca'ya dikkatlice baktı, sonra gözlerini kıstı. "Sende bir değişiklik var."

Rebecca masasına geçip, çantasını bir kenara attı. "Ben iyiyim."

"Çok fazla iyisin. Neredeyse pırıl pırıl parlayacaksın."

Kız kardeşi Rebecca'ya göre daha cin fikirliydi. "İyi bir uyku mucizeler yaratır."

"Ya da az uyku ve uzun süren bir sevişme." diye Anna takıldı. "Kızardın." Yaramaz bir şekilde gülümsedi. "Jace olmalı." Rebecca'nın ördüğü duvarları yıkabildiyse, Jace oldukça başarılı sayılırdı. Ama eğer onunla oynar ve kalbini kırarsa, onu öldürürdü.

"Bana anlatacak mısın?"

Rebecca kız kardeşine baktı. "Evet, o Jace. Ve hayır, sana anlatmayacağım."

"Şımarık." Anna'nın yüz ifadesi değişti. "Çürükler ne durumda?"

"Birkaç gün daha iyileşmez."

"Daha doğrusu, bir ya da iki hafta." diye Anna düzeltti. "Luc bize göz kulak olsun diye bir koruma tuttu."

Luc'un karısına ve doğmamış çocuğuna bir şey olma riskini almaması anlaşılabilirdi.

"İşe koyulalım mı?" diye Rebecca sordu.

Gün olağandan daha yoğun geçti ve telefon susmak bilmedi. Çoğunlukla işle ilgiliydi ama ifadesiyle ve avukatı ile ilgili konuşmak için polisler de aradı. Jace hem sabah hem de öğleden sonra aradı. Sadece sesini duymak bile Rebecca'nın nabzını hızlandırıyordu.

Bütün gün gece içersinde ve bu sabah paylaştıkları aklına geliyordu. Neredeyse üç senelik cinsel yaşamsızlıktan sonra Jace'in sahiplenmesi ile kendinde olmadığını sandığı duyarlılığı keşfetmek hoşuna gitmişti. Her doyuma ulaşması bir öncekinden daha yoğun olmuş ve şimdi düşüncesi bile içinin derinliklerinin ısınmasına yol açıyordu.

Brad ortadan kaybolmuştu ama Rebecca'da farklı bir şey beklemiyordu. Annesi, avukatı, polis... her biri böyle bir şeye kalkıştığı takdirde sonuçlarının ne olacağını ona anlatmış olmalıydılar. Geçmişe döndüğünde Rebecca Brad'in bu aşırı sahiplenici karakterini nasıl anlamadığına inanamıyordu.

Rebecca tam dükkanı kapamak üzereyken Jace içeri girdi ve o beklerken Rebecca artık alıştığı kalbinin hızlı atışını hissetti. Bilgisayarı kapadı, kilitleri kontrol etti, sonra da alarmı çalıştırarak dükkanı tamamen kapamaya hazırlandı.

Jace onu alnından öptü. "Yoğun bir gün müydü?"

"Evet." Midesi bir ters bir düz olduktan sonra rahatladı. "Normal siparişlerin çok üstüne çıktık."

Jace onun cömert dudak kıvrımına parmağıyla dokundu. "Nasılsın?"

Rebecca içinden beni çıldırtıyorsun ve vücudumda ki bütün duyular harekete geçmiş durumda demek istedi ama onun yerine sadece, "İyiyim." diyebildi.

Jace'in gülümseyişi çok içtendi. "Watson koyuna gidip, güneşin batışını seyrederken balık yemeğe ne dersin?"

"Bunu yapmana gerek yok." diye Rebecca sessizce konuştu.

"Seni yemeğe götürmeyi mi?" diye sorarken arabaya binmişlerdi.

"Koruma görevlisi rolü üstlenmeyi." derken Rebecca Jace'in duraksadığını fark etti.

"Yine beni bunla mı suçlayacaksın?"

"Senin kendini hiçbir şekilde sorumlu hissetmeni istemiyorum sadece..."

"Seks yaptık diye?"

Sadece seks değildi. Brad'le eşi olarak yaşadığı birkaç ayda seks yapmışlardı. Dün gece hayatında ilk defa birisi onunla sevişmişti. Rebecca seksle sevişmenin arasında dağlar kadar fark olduğunu itiraf etmeliydi.

"Yeniden başlamak ister misin?" Jace tehlikeli bir yumuşaklıkla sormuştu.

Rebecca nefesini biraz tuttuktan sonra bıraktı. "Sanırım."

Jace onun dudak kenarında ki kıvrımını fark etmişti ve o dakika da onu sarsmayı mı yoksa öpmeyi mi istediğini bilemedi.

"İyi." diyerek Rebecca'ya arabayı çalıştırması için kontağı çevirmesi gerektiğini işaret etti. "Arabayı sür ve gerisini yemekte konuşalım."

Jace'in önerdiği restoran harika bir mönü ve süper yiyeceklere sahip şık bir yerdi. Güzel bir plaja bakıyordu ve okyanus suları güneş ışığını yansıtıyordu. Biraz sonra güneş batacak ve yerini nefis bir ay ışığına bırakacaktı. Jace cam kenarı bir masa ayarlayabildi ve Rebecca yemeğini seçerken, o da şarap ısmarladı.

"Yükümlülük konusundan vazgeçelim." Jace garson gider gitmez lafa girdi. "Sana olan ilgim tamamen kişisel. Aile bağlarımızdan dolayı hissettiğim bir sorumluluk veya görev duygusu değil. Ya da sadece seni eski kocandan korumak da değil." diye ağırbaşlılıkla ortaya koydu, sonra da yumuşaklıkla devam etti. "Dün gece paylaştığımız neydi? Hiçbir duygusal bağlantı olmadan yapılan sadece harika bir seks mi?"

Rebecca onun gözlerinde her şeyi bildiğini söyleyen bir ışık gördü. "Hayır."

"Seninle olmak istiyorum. Otel odamda. Senin evinde. Beraber olduktan sonra nerede olduğu benim için önemli değil."

Rebecca büyük zorlukla yutkundu. "Dereyi görmeden paçaları sıvıyorsun."

Jace Rebecca'ya ters ters baktı. "Seninle oyun oynadığımı mı sanıyorsun? Seks için seni kullandığımı mı? Seninle gönül eğlendirdiğimi mi? Hangisi, Rebecca? Ya da hepsinin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Konuşmaktan çekinmemesi gerekirdi. "Sadece ne olursa olsun, çok kısa bir süre için olacağı açık."

"Öyle mi?"

"Senin hayatın New York'ta. Benimki de burada."

Jace gözlerini kıstı ve konuşmaya başladığında sesi ipeksiydi. "Karşılıklı ödün verme olasılığı olmadan mı?"

"Ödün vermeden kastın ne? İş anlaşmalarının arasında bulduğun zamanlarda Sidney'e uçmak mı? Sene içinde ben de iki arada bir derede bir haftalık tatil alarak New York'a gelmem mi?" Rebecca konuşmaya bütün hızıyla devam etti. "Yarı yolda mı buluşuruz? Seksten mümkün olduğunca zevk almaya çalışıp, sonra da havaalanında birbirimize veda ederken, gülümseyip, harikaydı dedikten sonra uçaklarımıza binip dünyanın iki farklı ucuna gitmeden önce bir sonra ki buluşma için programlarımıza bakıp gün kararlaştırırız."

Jace o kadar uzun bir süre sessiz kalmıştı ki, Rebecca iyice gerilmişti. "Bitirdin mi?" diye yumuşak başlı bir şekilde sordu.

"Evet."

Rebecca yemeğini yemeğe başladı ama ağzının tadı yoktu ve ellerinin titrememesi için içinden dua ediyordu. Sadece Jace'e bakması öpüşmelerini, onun dokunuşlarını ve vücudunda gezinen dudaklarını hatırlamasına yetiyordu. Damarlarında ki kanın ateşlenmesi, nabzının hızla atması ve kalbinin dışarı fırlayacakmış gibi çarpması artık çok fazla geliyordu.

Aralarında ki yakınlığı düşünmek yanaklarını pembeleştirmişti. Dün geceden sonra Rebecca'nın hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı. Bu da Rebecca'nın dile getirmeyeceği bir şeydi. Başlangıç yemeğini bitirdi, ana yemeğine başlamadan önce tatlısını seçti ve kahve ısmarladı. "Sana teşekkür etmedim." diyerek kahvesine şeker koydu.

"Tam olarak ne için?"

Beni kurtarmak için gelmene, her şeyi bir kenara atıp Sidney'e dönmene, beni için önemli iş toplantılarını iptal etmene ve kendimi güvende hissetmemi sağlamana. Yaptıklarına teşekkür etmek bile yeterli değildi. "Bu iyiliğini unutmayacağım."

Jace düşünüp öyle konuştu. "İyilik olsun diye yapmadığımı biliyorsun. Biz bunu aştık."

"Umarım iş toplantılarını çok etkilememiştir."

"Çok naziksin." diye Jace hafifçe takıldı. "Brisban'a sabah erken uçacağım, öğleden sonra da Altın körfezinde toplantım var. Yarın akşama doğru dönmüş olurum."

Rebecca sormadan duramadı. "New York'a ne zaman döneceksin?"

"Pazar."

Bu onlara sadece birkaç gün veriyordu. Rebecca birden tüm dünyasının değiştiğini sandı. Yakında gidecekti ve Jace'in sürekli olarak hayatında olmaması düşüncesi Rebecca'yı tahmininden daha fazla etkileyecekti. Bunun aksinin olması mümkün müydü? Onu hayatına sokmamak için günlerce savaşmıştı ve şimdi de onun gitmesini istemiyordu. Hiç bir mantığı yoktu.

Birden içi sıkıntıyla doldu ve kahvesini daha fazla içemeyeceğini düşünerek bir kenara koydu. Jace onun her hareketini ve yüz ifadesini inceliyordu. Sanat eseri gibiydi, o kadar güzeldi ki, güzelliği ruhunun derinliklerine işlemişti. Acaba Jace'in onu kitap gibi okuduğunun farkında mıydı? Son on günden beri aklının başında olmasını Rebecca'nın bu haline bağlıyordu.

"Bitirdin mi?" Rebecca'nın cevap vermesine fırsat vermeden garsona işaret ederek hesabı istedi. Ödemeyi yaptıktan sonra

Rebecca'nın elinden tutarak arabaya gittiler.

"Seni otele bırakayım."

"Yine direnişe mi geçtin?"

Jace'in bu sorusu karşısında midesi allak bullak oldu. "Sabah saat beşte çiçek pazarında olmalıyım. Bu yüzden de uyumam gerek."

"İyi, uyuruz. Yapacağın tek şey benimle aynı yatağı paylaşmak istemediğini söylemek."

Rebecca konuşmak için ağzını açtı ama bunu söylememek için dilini ısırdı. Yapamazdı, Jace'i inkar ederek kendini inkar etmiş oluyordu. Millie onları kapıda protestoyla karşıladı çünkü yemeğini yememişti. Rebecca hemen onun mamasını verdi ve o da memnuniyetini ona sürtünerek gösterdi.

Tele-sekreterinde mesaj ışığı yine yanıp sönüyor ve üç mesajı olduğunu gösteriyordu. İlki New York'ta yaşayan babasındandı, sonra Anna aramıştı ve sonuncusu Brad'di. Luc'la Jace'e ağır hakaretler ve küfürler edip, Rebecca'ya da bunu çok kötü ödeteceğine söz veriyordu.

"Sakın silme. Telefonu da hiç açma. Arayan mesaj bıraksın ve tabii ki o da."

"Arayacaktır."

"Her araması onu mahkemede daha da zor duruma sokacak."

Rebecca karşı gelmedi. Jace'in doğru söylediğinin farkındaydı. Brad'in annesi ve avukatları zorlu bir takımdı.

"Duşa gireceğim." diyerek Rebecca döndü ve yatak odasına gitti. Birkaç dakika sonra ılık suyun altındaydı ve elinde ki sabunla vücudunu sabunluyordu. Gül kokusu buharla karışmıştı ve kapı açılıp, Jace yanına girince bir çığlık attı.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden Jace onu kendine çevirdi, sonra da dudaklarından nazik ama tahrik edici bir şekilde öpmeye başladı. "Burada olmamalısın." diye Rebecca zorlukla konuşabildi ve Jace onun yüzünü ellerinin arasına alırken, Rebecca onun yüzündeki muzip ifadeyi gördü.

"Hımm."

Jace ona tekrar eğildi ve bu sefer yer ve zaman kavramının önemli olmadığı inanılmaz yüksekliklere Rebecca'yı çıkartan ve ayaklarını yerden kesen bir derinliğe götürdü. Ne kadar süreyle böyle kalmışlardı? Jace onu öpmeyi bıraktığında Rebecca bunu merak etti. Uzun süren saniyeler yoksa dakikalar mıydı?

Rebecca Jace'in yüzünün çok güzel olduğuna karar vermişti. Koyu griyle siyah karışımı olan koyu renk gözler, tapılası bir yüz ifadesi ve muhteşem bir ağız yapısı. İçinden ona yaslanmak için inanılmaz bir istek duydu, başını onun omzuna koyup orada öylece kalmak istedi. Jace'in kollarıyla kendini sarmasını ve hiçbir şeyin, hiç kimsenin ona dokunamayacağını bilmek.

Jace ellerini onun omuzlarına koydu ve Rebecca'yı kendinden biraz uzaklaştırdı, sonra da ensesine, boynunda ki gergin kaslarına ve omuzlarına masaj yapmaya başladı. Bu çok iyi gelmişti ve Rebecca gözlerini kapayıp, Jace'in dokunuşlarının tadına vardı.

"İyi geldi mi?"

Rebecca başını kaldırıp, çok zor duyulan bir sesle, "Evet, teşekkürler." dedi.

Jace onu yavaşça yine kendine döndürdü ve sabunu alıp, Rebecca'ya verdi. "Karşılığını isterim aşkım."

Rebecca şaşkınlıkla ona baktı.

"Çok mu fazla bir şey istedim?"

Onun vücudunu sabunlamak...her yerini? Belki bazı bölgeleri atlayabilirdi. Ama dün geceyi geçirdikten sonra bu da çok komik olurdu. Rebecca konuşmaya cesaret edemedi ve onun göğsünü sabunlamaya başladı. Vücudunun üst kısmını bitirdikten sonra kollarını, omuzlarını, sonra da arkasına geçerek sırtını, kalçalarını ve bacak arkasını yaptı. Sonra önüne geçti ve sabunu ona verdi.

"Gerisini sen yapabilirsin."

Jace'in sertliği zorlayıcı bir faktördü ve Rebecca'nın yanakları pembeleşti.

"Çok mu utandın?"

Rebecca daha da kızardı ve tam küvetten çıkmaya çalışırken Jace ona engel oldu. "Kal, tatlım." Kısık sesle yalvarması Rebecca'yı durdurdu ve Jace onu kendine çekince, Rebecca boş gözlerle bakıyordu. "Sana biraz zevk vermek istiyorum, sonra yatarsın... uyumak için, söz veriyorum."

Elleri göğüslerine dokunduğunda ve parmaklarıyla uçlarına dokunurken Rebecca büyülenmiş gibiydi. Rebecca'nın vücudunu yine ateş basmıştı ve Jace boynunda ki duyarlı noktaya dudaklarını değdirdiğinde inlemesine engel olamadı. Sonra da göğüs kıvrımlarına inip emmeye başladı ama Rebecca onun başını kendine doğru çekip dudaklarından öpmeye başladı.

Rebecca diliyle onun ağzını keşfe çıkmıştı ve Jace'de ona hiç engel olmuyor, bir eliyle beline inip, oradan da aşağılara inip duyarlı ve nemli kıvrımlarda dolaşarak küçük tepeciğin şişip sertleştiğini hissetti. Rebecca yükselirken bağırıyordu, tekrar tekrar.

Jace'i içinde hissetmek için inanılmaz bir sancı çekti ve hemen ellerini onun boynuna doladı, sonra da kendini kaldırarak bacaklarını onun kalçalarına doladı. Bu Jace'i çıldırtma noktasına getirerek inletti.

"Cadı." diye kısık bir sesle derken, Rebecca onu iyice içine aldı. Rebecca'nın kalçalarından tutarak beraberce önce küçük sonra gittikçe artan bir hızla darbeler devam etti. En sonunda zirveye birlikte ulaşıp, birlikte tekrar aşağıya düştüler.

Daha sonra duştan çıktılar ve Jace havluyu beline sardıktan sonra bir havlu daha alıp, Rebecca'yı kurulamaya başladı. Çürükler biraz daha hafiflemiş ve teni daha canlı görünmeye başlamıştı. Jace hafifçe küfretti ve daha da sövmeye devam edecekti ama Rebecca parmağını onun dudaklarına götürerek onu susturdu.

"Yapma. Oldu bitti."

Jace eğilerek onu kucağına aldı ve yatak odasına götürdü, sonra yatak örtüsünü kaldırarak onu yatağa bıraktı ve yanına uzanarak onu kendine doğru iyice çekti. Rebecca yorgunluktan hemen uykuya daldı ve memnuniyetinden sabahın erken saatlerinde çalan alarma

kadar deliksiz uyudu.

"Sen uyumaya devam et." Rebecca kendisiyle beraber kalkan Jace'e konuştu.

"Sen giyinirken kahve yapayım."

Rebecca giyinip, mutfağa gittiğinde kahve hazırdı ve Jace'e bakmamaya çalışarak kendine bir fincan kahve aldı. Dar kalçalar çıplak gövde, nefis bir ten, dağınık saçlar ve kirli sakalla bambaşka biriydi.

"Sorun ne?"

Sorun oydu. Hem de çok büyük bir problem. Ve geçen her gün ve geceyle daha da kötüye gidiyordu.

Pazar. Bu kelime Rebecca'nın beyninde yankılanıyordu. Pazar günü Jace gidiyordu. İki gece kalmıştı ve daha şimdiden Rebecca onun burada olmamasını düşünemiyordu. Birine bu kadar kısa sürede nasıl bağlanmıştı? Mantıklı değildi. Hiçbir şey mantıklı değildi.

Rebecca kahvesini bitirdi, sonra bardağını yıkayarak bıraktı ve çantasını omzuna aldı. "Gitmeliyim."

"Soruyu cevaplamadın?"

Onu çok özleyeceğini nasıl söyleyebilirdi? Ya da gittiğinde kalbinin biraz kırılacağını?

"Burada olmana çok memnunum." Bu kadar söyleyebilmişti ve Jace gülümsedi.

"Seninle aşağıya arabana kadar geleceğim."

Rebecca'nın şaşkınlığı Jace'i gülümsetti. "Buraya tekrar girebilmem için yedek anahtarın var mı?"

Vardı ve Rebecca ona verdikten sonra kapıya yürüdü. Otopark aydınlatılmıştı ve çok sessizdi. Sinir bozucu bir sessizlik vardı ve direksiyonun başına geçerken titredi.

Jace kapıyı kapadı ve garajdan çıkana kadar Rebecca'nın arkasından baktı.

ONUNCU BÖLÜM

Dükkanda Cuma günleri her zaman için yoğun geçerdi. Sayısız siparişler, saatinde teslim edilmesi gereken buketler ve Cumartesiye iki düğün hazırlığı vardı.

"Bu akşam Jace'le senin bize yemeğe gelmenizi istiyoruz." diye Anna konuştu. "Ben evden çıkmadan Luc Jace'le konuştu ve o da kararı sana bıraktığını söyledi."

Harika bir fikirdi. "Teşekkürler, iyi olur. Kaçta?"

"Yedi?" Anna'nın gözlerinin içi gülüyordu. "Petros musakka yapacağını sana söylememi istedi.

"Ve dolma?" diye Rebecca ümitle sordu.

"Arayıp, söylerim."

Anna telefon ve bilgisayar trafiğini yönetirken, Rebecca'yla Suzy son sürat çalıştı. Gün bitmeden bütün işleri tamamlamışlar ve pazardan ihtiyaç listesini bile hazırlamışlardı.

"Her şey bitti. Şimdi çıkmamın sizin için bir sakıncası var mı? "

"Tabii ki hayır. Yarın görüşürüz."

Rebecca kapıyı kilitlerken Jace onu bekliyordu ve spor arabasının anahtarlarını Jace'e vererek, kendi minibüse geçti. On dakika sonra apartmanın asansöründeydiler ve Rebecca hemen duşa girip, üzerine mavi renkte bir elbise giydi. Topuklu sandaletlerini giyip, hafif bir makyaj yaptıktan sonra çantasını alıp Jace'in yanına içeri gitti.

Jace televizyonda haberleri seyrediyordu ve Rebecca'nın içeri girdiğini duyunca ona döndü. Sıcacık gülümsedi ve Rebecca'nın

nabzı hızla atmaya başladı.

"Hazır mısın?"

Anna'yla Luc'un evinin önüne park ettiklerinde saat yediye on vardı. Zili çalmalarına fırsat vermeden Petros onlara kapıyı açtı. Anna'yla Luc'da kapıya gelmişler ve onları buyur etmişlerdi.

"Yemeğe başlamadan önce bir şeyler içmek için vaktimiz var." diyerek Anna onları salona götürdü. Anna verdiği sözü tutmuş ve başlangıç olarak Petros zeytinyağlı dolma hazırlamıştı. Devamındaysa nefis kuzu etiyle pişmiş musakka ve tatlı olarak da meyve çeşitleriyle bezenmiş bir meyve tabağı vardı.

Rebecca kız kardeşine eşlik ederek su içmeyi tercih etmiş ama beyler harika bir kırmızı şarabı tercih etmişti. Petros masayı toplarken telefon çalmıştı. Bunu cevaplayan Petros kısa bir süre konuştuktan sonra ahizeyi Luc'a uzatmıştı. Konuşma kısa sürmüştü ve Luc telefonu kapatırken sesi endişeli ve ciddiydi.

"Dükkana yapılan saldırıyı bildirmek için polis aradı. Biri ön cama tuğla atarken görülmüş." Luc Rebecca'ya baktı. "Suçlu yakalanmış ve kimliği açığa çıkmış."

"Brad." Bu soru değildi ve Luc'da onaylamak için başını salladı.

"Camı değiştirmek için birini ayarlamamız gerek." dedi Anna. "Başka zarar var mıymış?"

"Rebecca'yla gidip bakalım." diye Jace konuştu ve bu sırada Luc camcı aramaya başlamıştı.

Lütfen çok kötü bir durumda olmasın diye Rebecca içinden dua ederken, Jace'de arabayı kullanıyordu. Anna'ların evine çok uzak değildi ve birkaç dakika sonra dükkanının karşısına arabayı park ettiler. Bir polis arabası dükkanının hemen önüne park etmişti ve Rebecca oranın sahibi olduğunu belgeledikten sonra kapıyı açıp içeri girdi.

Rezaletti. Vazolar kırılmış, çiçekler yerlere atılmış ve her taraf su içinde kalmıştı. Rebecca'nın midesi bulandı. Brad'in intikam almak için işi bu dereceye vardırması onu çok rahatsız etti. Görülme ve yakalanma riski çok fazla olan bir yerdi çünkü çoğunlukla

kafeler ve restoranların olduğu bir semt olduğu için iyi aydınlatılır ve yoldan gelen geçeni fazla olurdu. Hapse gireceğini bile bile sırf onu üzmek için böyle bir şeyi yaptığını anlayamıyordu. Rebecca, annesinin ve iyi avukatlarının bile Brad'i bu sefer hapisten kurtarabileceğine inanmıyordu.

Belki de bu onun için iyi olurdu ve sonunda alması gereken yardıma kavuşurdu. Ama ne karşılığında? Polislerin işlemi vakit aldı ve biri gelip camı yeniledi. Polisler etrafı toparlayabileceğini söyleyip gitti.

Bütün bu olanlar sanki kötü bir rüyadan ibaretti. Rebecca hemen işe koyularak bozulan çiçeklerin listesini yaptı. Şimdi sıra her yeri temizlemeye gelmişti, kırık camlar ve çiçekler.

"Nereden başlamamı istersin?" Jace ceketini çıkardı ve gömleğinin kollarını sıvadı.

Rebecca süpürgeyi alıp, ona uzattı. "Sen süpür, ben de onları yok edeyim."

Beraber çalıştılar ve Rebecca'nın tahmininden daha az bir sürede temizliği bitirdiler. Tamamıyla bittiğinde, Anna'yı aradı ve olanları anlattı, sonra da kapıyı kilitleyip Jace'le arabaya yürüdü.

"Yardımım için teşekkürler." diyerek Rebecca arabaya bindi.

"Buraya yalnız gelip, bunlarla tek başına uğraşmana izin vereceğimi mi sandın?"

Rebecca hiçbir şey demeden sessizce onunla beraber eve geldi. Eve girer girmez Rebecca yatak odasına gidip, elbisesi ve sandaletlerini çıkardıktan sonra ipek bir gecelik ve sabahlık giydi. Yatağı gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti. Hemen içine girip, ışığı kapayıp deliksiz bir uyku çekmek için dayanılmaz bir istek duydu.

"Kahve yaptım."

Rebecca Jace'in sesine döndü ve gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı. Jace hemen onun yanına giderek, ona sarıldı. "O kadar kötü, öyle mi?" Jace Rebecca'nın narin vücudunun titrediğini hissetti ve başını onun başına dayadı.

Sadece sarıl bana diye Rebecca içinden yalvardı. Bir müddet

için Jace'in gücüne ihtiyacı vardı. Kendi gücünü kazanması için birkaç dakika bile yeterli olurdu. Sonra biraz kahve içer, kendini unutması için belki de hafif bir film seyrederdi.

O anda telefon çaldı ve Rebecca gecenin bu vaktinde kim arar düşüncesiyle gerildi. Jace onu bıraktıktan sonra, "Benim açmamı ister misin?" diye sordu. Rebecca'nın cevabını beklemeden ahizeyi eline aldı. Konuşma çok kısa sürdü ve Jace sadece bir, iki kelime etmişti. Ahizeyi yerine koyduğunda Rebecca sessizce onun konuşmasını bekliyordu.

"Luc." diye Rebecca'yı rahatlattıktan sonra, "Brad'in kefaletle bırakılması reddedilmiş." dedi.

Rebecca rahatlamıştı. Brad bu sefer çok ileri gitmişti ve yasalardan da faydalanamamıştı.

"Bitti. Senin ifaden ve kanıtlarla hapse gireceği kesin."

"Annesi..."

"Annesinin avukatı bile bir şey yapamaz. Bu kesin."

"Emin olamazsın."

"Evet, olurum." Brad Somerville onun canını bir daha yakamazdı. Eğer bir daha denerse, kanunlar onu öyle bir ezerdi ki, bir daha hayatı diye bir şey kalmazdı.

"Şimdi." Jace Rebecca'yı kendine çekerken başını eğdi. "Nerede kalmıştık?"

"Bence yatmalıyız."

Jace kahkaha attı. "Ben de öyle düşünüyordum."

Rebecca başını sallayarak, "Uyumaya."

"Tamam." diyerek Jace onu kucağına alarak, yatak odasına taşıdı ve giderken ışıkları kapadı.

Bir müddet için Rebecca yaşanan çirkinlikleri unuttu. O uyurken Jace onu kollarının arasından hiç bırakmadı.

Cumartesi olağan dışı bir gündü çünkü çok yoğun geçti ve birkaç tane sürekli müşterileri olayı duyup aramışlardı. Rebecca'yla Anna Suzy'e bile dikkatli açıklamalarda bulundular. Onun dışında

işler aynıydı, siparişler hazırlandı ve yollandı.

Gün bittiğinde geç olmuştu ve dükkandan çıkar çıkmaz kendini Jace'in kollarına bıraktı. Jace ona sıkıca sarılıp, öperken gülüyordu ve sonra el ele arabaya yürüdüler. Sidney'de ki son akşamı için bir program yapmış mıydı acaba? Rebecca öyle olmasını ümit ediyordu. Bu geceyi hiç unutmamak için giyinip süslenip, şık bir yere gitmek istiyordu.

Jace onu hayal kırıklığına uğratmadı. Bir saat sonra şehrin en iyi restoranlarından birinde şampanya içiyorlardı. Yemekler enfesti, ortam harikaydı ve karşısında oturan adam hayal edebileceğinden de muhteşemdi. Yine de gecenin kendine özgü bir dokunaklılığı vardı. Bu onların beraber son yemeğiydi ve son defa aynı yatağı paylaşacaklardı.

Eğer...Hayır, Rebecca oraya gitmezdi. Hayatları, yaşadıkları yerler, başarılı bir ilişki sürdürmeyi mümkün kılabilmek için birbirlerinden çok uzaktaydılar. Tabii ki birbirlerini arayacaklardı. E-posta, faks, telefon. Bir müddet için. Sonra iletişimleri gittikçe azalacak ve sonunda da bitecekti.

Ama sürdüğü sürece her şey harikaydı. Harikadan da iyiydi diye Rebecca itiraf etti. Üstüne üstlük, Jace'siz hayatını sürdürebileceğinden emin değildi.

Birbirlerinden ayrılamadılar ve eve geç döndüler. Sevişmeleri çok tatlıydı, hayatının en güzel tecrübesiydi. O kadar mükemmeldi ki, Rebecca zevkten ağlamamak için kendini zor tuttu. Bir süre uyudular, uyandıktan sonra bir kere daha sevişerek duşa girdiler.

"Kahvaltı hazırlayayım." diyen Rebecca'ya Jace karıştı. "Beraber hazırlarız."

Salam, yumurta, reçel, meyve suyu ve sade kahve. Ama havaalanına gidecekleri saatleri saymaktan Rebecca bir lokma bir şey yiyemedi. Konuştular ve daha sonra, Rebecca konuştuklarının hiçbirini hatırlamadığını fark etti. Masayı topladı, bulaşıkları yıkadı. Jace'de bu arada eşyalarını topluyordu.

Jace'in tekrar mutfağa geldiğini ve çantasını yere bıraktığını

duydu. Jace, onu omuzlarından tutarak kendine çevirdi. Boynundan tutarak ruhunu teslim alan bir şekilde dudaklarından öpmeye başladı. Başını çektiğinde boğazına takılan kelimeleri söylemeye korkan Rebecca sessiz kaldı.

"Evlen benimle."

Rebecca'nın ağzı açık kaldı ve konuşmakta güçlük çekti. Beyninin içinde dolaşan bir sürü düşüncenin imkansızlığıyla, "Ne dedin?" diye sonunda konuşabildi.

"Evlen benimle." diye Jace sessizce tekrarladı ve yüzündeki farklı duygu ifadelerine tanık oldu. Şok, aklının karışması, korku. Jace ilk ikisini kabul edebilirdi ama üçüncüsünü silip atmak istedi.

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim, hem de çok."

Rebecca konuşacak kelime bulamıyordu. Bir tarafı hiç düşünmeden evet demek istiyordu ama mantığı farklı bir cevap veriyordu. Jace onun bir şey demesine fırsat vermedi. "Anna'yla Luc'un düğününde sana kavalyelik ettiğimde kalbimi çaldın. Eğer yapabilseydim, o zaman benimle New York'ta yaşaman için seni ikna ederdim. Ama doğru zaman değildi...senin için."

"Ve doğru zamanın şimdi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye Rebecca sordu.

"Doğru zaman olduğunu yapmak istiyorum. Ama asıl mesele... sen ne düşünüyorsun?"

"Jace..."

"Seni seviyorum. Sonsuza kadar, "ölün bizi ayırana dek" gibi." Jace ona dokunmak için bir girişimde bulunmadı. Onu ikna etmek için farklı bir yöntem kullanabilirdi ama Rebecca'yı bu yolla elde etmek istemiyordu. "Hayatında olmayı ve senin de benim hayatımda olmanı istiyorum."

Ellerini uzatıp, teklifini kabul edecek kadar cesareti var mıydı? İstiyordu, hem de çok. Onu bir daha görememe düşüncesi korkunçtu. Ama ...evlilik?

Rebecca ona baktığında Brad'in onun tırnağı bile olamayacağını düşünüyordu ve hiç bir zamanda olamazdı. Bu adımı atsa mıydı? Yapmaması gerektiğini düşünüyordu...en azından şu anda değil. Belki birkaç aya kadar bu fikre alışırdı.

Jace onun aklından geçenleri anlamıştı ve ona dürüstlük haricinde bir şey söylememesi gibi bir şey olamazdı.

"Bunu yapamam." Rebecca'nın içinde bir şeyler kopuyordu. "Seni seviyorum." Rebecca kendi dudaklarının titrediğini, Jace'in gözlerinin karardığını ve onun kontrolünü kaybetmemek için ne kadar uğraştığını anladı.

"Seninle geçirdiğim geçen hafta..." Rebecca'nın sesi titriyor, kelimeleri zor buluyordu. "Paylaştıklarımızı kaybetme düşüncesine dayanamıyorum."

"Ama?"

Rebecca artık hiç konuşamıyordu.

Jace'in boynunda ki damar atmaya başlamıştı. "*Hayır* kelimesini kabul etmediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Jace..." Adı dudaklarından boğuk bir yakarmayla çıkmıştı. Jace çantasını aldıktan sonra, "Otelden eşyalarımı alıp, çıkış yaptıktan sonra havaalanına gitmeliyim."

"Seni götüreyim."

"Hayır." Jace eğildi ve sertçe öptü, sonra kapıya yürüdü. Dönüp, Rebecca'ya uzun uzun baktıktan sonra, "Eğer evet demek istersen... beni ara." Kapıyı açtı ve bir daha bakmadan yavaşça kapayıp çıktı.

Rebecca olduğu yerde kıpırdamadan kaldı ve Jace'in arkasından koşturmamak için kendisiyle savaştı ama aradan bayağı bir zaman geçmişti. Kendinde yeterli enerjiyi hissettiğinde güçlükle salona geçti ve bir koltuğa kıvrılarak, başını kollarının arasına alıp, ağladı...kaybettiği her şey için.

Daha sonra geçen bir saat boyunca onu aramak için telefonu en az on kere eline alıp, Jace'in numarasını yarısını çevirdikten sonra bırakmıştı. Sonra da onu aramak için çok geç olmuştu çünkü uçağa binmiş ve cep telefonunu kapamış olmalıydı.

Millie kucağına atlayıp, rahatça yerleştikten sonra kendini sevdirdi. Rebecca kedisini okşarken sessiz gözyaşlarına hakim olmaya çalışmadan ağlamaya devam etti. Zamanın nasıl geçtiğinin hiç farkında değildi. Sonunda kendine gelip, ev işi yapmaya başladı ve farkına varmadan bütün evi temizledi.

Yemek yiyecek hali yoktu ve saat yedide kanepeye uzanarak televizyonu açıp ilgisin çeken bir programı seyretmeye başladı. Uyuya kalmış olmalıydı çünkü yatak odasında çalan alarma uyandı ve çalan saati durdurmak için ayağa kalktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Yeni bir gün daha. Jace'siz ilk gün. Acaba şimdi neredeydi? New York'a varmış mıydı?

Rebecca ne yapmıştı?

İlk defa çiçek pazarına gitmek onu heyecanlandırmamış, hiç neşesi kalmamıştı. Akşam çok az yemek yedi, duş aldı, sonra da kendi yatağında saatlerce uyanık yattıktan sonra Jace yanında olmadığı için misafir odasına gidip yattı.

Dört gün geçmişti ve geçen her gün gittikçe daha çekilmez oluyordu. Uyuyamıyor, yemek yiyemiyordu. Beşinci günde Anna onu omuzlarından tutup sarstı, sonra da sordu.

"Evet, neler oluyor?" Anna içini çekti. "Ve sakın Jace'i özlüyorum diye geçiştirmeye kalkma. Çok daha fazla bir şeyler olduğunu biliyorum."

Rebecca gülmesi mi, ağlaması mı gerektiğini bilemedi. Her ikisini de yapmadan kardeşine doğruyu söyledi. "Jace bana evlenme teklif etti ve ben de hayır dedim."

"Ne dedin?" Anna duyduklarına inanamamıştı.

"Hayır dedim" diye Rebecca tekrarladı ve ekledi. "Şimdilik."

"Jace onunla evlenmeni istedi ve sen de reddettin, öyle mi? Delirdin mi?"

"Dikkatli davranıyor ve korkuyorum."

"Onu sevmekten ve karşılığında sevilmekten?"

"Hepsi." Ve daha fazlası. "New York'ta oturuyor. Eve çok uzak."

"Eğer onu seviyorsan... Onu seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O zaman burada ne arıyorsun?" Bir sonra ki uçağa yer ayırt ve ona gidip söyle."

Rebecca aslında bunu yapmak istiyordu. "Dükkan...."

"Suzy'le ben idare ederiz."

"Luc..."

"Luc'u bana bırak. Belki de ne yapmamız gerektiğine karar vermeliyiz." diye Anna önerdi. "Satalım mı yoksa birini tutup bizim adımıza işi idare mi ettirelim?"

"Ama Buketler ve Çiçekler ..."

"Bizim mi? Bizim olmaya devam edebilir eğer öyle olmasını istiyorsak. Sadece işletmesini üstlenmemiş oluruz. Belki de böyle olması daha iyi. Kocam ve yakında doğacak çocuğum var ve her ikisi de benim hayatımın önceliği." Anna derin bir iç çekti, klavyede birkaç tuşa basarak bir internet sitesine girdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin adına New York'a uçuş ayarlıyorum."

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Anna bilet işini hemen halledebilmişti. "Tamam. Yarın sabah uçuyorsun." Havayolunu, uçuş numarasını ve kalkış saatini verdi. "Biletin bir saat içinde kuryeyle teslim edilecek."

Her şey çok hızlı gelişiyordu ve bunu söylemek için ağzını açtığında Anna onu susturdu. "Yapma, bir kez olsun hayatını yaşa ve tadını çıkarmaya çalış. Kaybedecek neyin var?"

Gerçekten ne vardı? Ertesi sabah bavulunu verip, pasaport kontrolünden geçtikten sonra kendi kendine sordu. İlk başta Jace'in orada olmama ihtimalini düşünerek itiraz etti ama Anna hemen Luc'la görüşüp bu olasılığı çürüttü.

"Ona sürpriz yap." diye Anna ısrar etti. "İş ve ev adresi sende var. Eğer her iki adreste de bulamazsan, cep telefonundan ararsın."

Böylelikle dünyanın bir diğer ucuna gitmek üzere uçağa binmeye hazırlanıyordu ve çok endişeliydi. Doğru şeyi mi yapıyordu? Daha kötüsü, Jace hala onu istiyor muydu? Geçen son on beş saatten beri Rebecca be soruları sürekli olarak kendi kendine sorup durdu. İki kere neredeyse gidişini iptal ediyordu.

Eğer mantığı yerine kalbini dinlemiş olsaydı, Jace ona karısı olmasını teklif ettiğinde güle oynaya evet derdi. Ama onun yerine onunl'a olmamak için bir sürü sebepsiz neden sundu.

Kahretsin, aptalın tekiydi.

Uzun uçuş sırasında ve taksiyle otele giderken Rebecca sürekli bunları hatırladı. *Eğer evet e çevirmek istersen ,beni ara.* Ama Rebecca aramamıştı, ne de Jace onu.Ya Jace onunla çok uğraşması gerektiğine karar verip, başka bir kadın bulduysa? Eğer bu kadar kısa sürede bunu yaptıysa zaten o zaman değmez düşüncesiyle Rebecca taksiden inip otelin resepsiyonuna doğru yürüdü.

Odasına girer girmez duş aldı ve giyinirken içinden bir ses sürekli olarak onu aramasını söylüyordu. Bu kadar gergin olması delilikti ama Jace'in cep telefonunu çevirdiğinde Rebecca'nın elleri titriyordu.

"Dimitriades."

Kahretsin, sesi farklı çıkıyordu. Ters, katı. Rebecca yutkunduktan sonra konuşabildi. "Jace?"

Bir saniyelik sessizlikten sonra, "Nerdesin?"

"Otelde."

"Nerede, Rebecca?"

"Central parkın karşısında." Rebecca bir an için heyecandan otelin adını unuttu ama hemen hatırlayıp adını ve oda numarasını verdi.

"Kımıldama. Hemen geliyorum."

Rebecca telefonu kapadığında onun ne kadar süre sonra geleceğini sormayı unuttuğunu fark etti. Babasını aramaya karar verdi ama sonra bunu ertesi güne erteleyerek, Anna'yı aramak istedi. Fakat aralarında ki saat farkını hesaplayınca bundan vazgeçti ve cep telefonuna mesaj attı.

Dakikalar geçtikçe tansiyonunun gittikçe arttığını hissediyordu. Odada ki her şeyi kontrol edip, magazinleri okuduktan sonra kahve yapmaya karar verdi. Oda kapısı vurulduğunda az daha kahveyi üzerine dökecekti. Titreyen elleriyle kapıyı açtığında Jace'i karşısında buldu. Sanki büyü yapılmış gibi yerinden kıpırdayamadı.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Tabii ki." diyerek Rebecca kenara çekildi.

Jace kapıyı kapadı, sonra da Rebecca'ya döndü ve onda ki gerginliği, kararsızlığı fark edip bunu yok edebileceğini düşündü.

"Kahve ister misin?" diye Rebecca sordu.

Viski daha iyi olur diye Jace içinden geçirdi. Son bir haftadır neler yaşadığının Rebecca farkında mıydı acaba? Hele buraya gelirken yolda geçirdiği bir saat daha da beterdi.

"Şu anda kahvenin sırası değil."

Aman, yeter. Bu kadar yola oyun oynamak için gelmemişti. Eğer Jace ilk adımı Rebecca'dan bekliyorsa, o da yapacaktı! Hiç düşünmeden elini uzattı ve Jace'i gömleğinden tutarak kendine çekti. Sonra Jace'e iyice yaklaşarak dudağından öpmeye başladı. Rebecca bütün kalbini ve ruhunu vererek Jace'i ateşli bir şekilde öpüyordu.

Birkaç saniye sonra Jace ellerini Rebecca'nın omzuna koydu, sonra da kalçalarına indirdi. Rebecca'yı kendine yakın tutarken artık kontrolü ele almıştı. Jace başını geri çektiğinde Rebecca'nın dudakları öpüşmeden dolayı hafifçe kabarmıştı ve Jace parmağıyla onlara dokundu.

"Neden gelmen bu kadar uzun sürdü?"

"Aptallığımdan." diye Rebecca dürüstlükle cevapladı ve Jace'de onun burnuna bir öpücük kondurdu. Kollarını Jace'in beline dolayan Rebecca, kendine ona iyice dayayarak sertliğini hissetti

"Bir şey söyleyecek misin yoksa ağzından lafı zorla mı almalıyım?"

"Evet. Cevabım evet."

Dudakları birleşti ve Rebecca neredeyse içinin eriyeceğini sandı.

"İyi." Jace'in elleri vücudunda gezindikten sonra yanaklarını tuttu. "Ne zaman?"

"Ne... ne zaman?" diye Rebecca sordu ama Jace'in göz kapaklarına, alnına, burnuna sürekli öpücük kondurmasından aklını başına toplayamıyordu.

"Beni mutlu bir erkek yapacaksın?" Jace'in parmakları Rebecca'nın bluzunun düğmeleriyle oynuyordu.

"Yeni senenin başında?" diye Rebecca sordu ama şu anda düğün günü ayarlamaya niyeti yoktu.

"Hayır." diyerek Jace yumuşak bir hareketle onun gömleğini çıkardı. "Hafta sonu." Şimdi de eteğinin fermuarını açmaya başlamıştı. "Sidney'de sade ama geleneksel bir tören." Etek yere düştü. "Oradayken gerekli işlemlere başlamıştım."

"Delisin." derken Rebecca Jace onun sütyenini çıkarmıştı.

"Evet çünkü sana deli gibi aşığım." diyerek Jace onu tekrar öptü.

"Teşekkür ederim."

Jace başını kaldırdı. "Ne için?"

"Paylaştıklarımıza inanarak bana baskı yapmaman ve sana karşı hissettiklerimin aşk olduğunu anlamamı sağladığın için."

Jace onun yanaklarına öpücük kondurdu. "Bunu yapmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Rebecca uzun ve yalnız gecelerde uyanıp Jace'in yanında olmadığını anladığı zamanları düşündü. Her çalan telefona nasıl atladığını, canı sıkkın olduğu için bir şey yiyemediğini ve Jace'siz hayatın bir anlamı olmadığını anladığını.

"Evet, biliyorum." diyerek Rebecca Jace'i soymaya başladı. "Çok kıyafet giymişsin."

"Yardım edeyim mi?" diye sorusuna Rebecca başını salladı.

"Bu zevk bana ait olsun."

Ve oldu da. Rebecca tadını çıkara çıkara Jace'i soymaya başladı. Çırıl çıplak kaldıktan sonra Jace'i hafifçe yatağa itti ve üzerine çıktı. İçgüdüleri onu yönlendirdi ve Rebecca sınır koymadan Jace'in tadına vardı ve onun inlemesini, zevklenmesini doya doya seyretti.

Sıra Jace'e gelmişti ve Rebecca'yı zevkin doruğuna çıkarmak için elinden gelen bütün gayreti gösterdi. Sonunda Rebecca bağırdı, onu kendine çekti ve kendine sahip olması için Jace'e yalvardı. Birleştiklerinde aralarında ki tutku inanılmazdı. Tıpkı bir büyü gibiydi. Sonrasında Jace ona sarılmış ve her yerine öpücükler konduruyordu. Rebecca mutluluktan ağlayacak gibiydi ve rüya gördüğünü sanıyordu.

"Aç mısın?" diye Jace sorarken Rebecca'nın boynunu öpüyordu.

"Açım ama sana."

"En son ne zaman yemek yedin, aşkım?"

"Uçakta."

"Oda servisini arayacağım. Sonra duş alırız ve sen de biraz uyursun."

Jace hafif bir şeyler ısmarlamıştı ve buzdolabından bir küçük şişe şampanya çıkardı ve iki kadehe doldurdu. "Bize."

Rebecca kadeh tokuştururken Jace'in gözlerindeki tutkuyu görünce

içi eridi. "Seni seviyorum." deme ihtiyacını duydu ve bunun üzerine Jace Rebecca'nın elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Sen benim her şeyimsin. Hayal ettiğimden de fazlası." Elini çevirdi ve avucunun içini öptü. "Hayatım."

Rebecca ağlamak istedi ve gözleri doldu. Jace başını kaldırıp bunu gördüğünde göz kapaklarını öptü. "Yapma."

Uzun bir uçuş, heyecanlı bekleyiş, sevişmeleri, hepsi üst üste gelmiş ve yanaklarından iki damla akmıştı. Jace parmağıyla gözyaşlarını sildi ve Rebecca'yı nazikçe dudaklarından öpmeye başladı.

Bir süre sonra yemekleri geldi ve karınlarını doyurdular. Rebecca yemekte içki yerine şampanya içmeyi tercih etti ve buna rağmen neredeyse iskemlenin üstünde uyuya kalacaktı. Birlikte duş yaptılar, sonra kurulandılar ve Jace onu kucağında yatağa taşıdı. Yatağa yatar yatmaz Rebecca Jace'e sarıldı ve saniyeler sonra uyuya kaldı. Jace onun iyice uykuya daldığından emin olduktan sonra yataktan kalktı, cep telefonuyla bir kaç görüşme yaptıktan sonra tekrar yattı ve Rebecca'yı kendine çekti.

Her şeyin planlandığı gibi gitmesi için Jace hiçbir masraftan kaçmadı ve ertesi gün için her ikisine de Sidney'e dönüş bileti ayarladı. Düğünü onların teklifi üzerine Anna'yla Luc'un evinde yapmaya karar verdiler. Petros'da yemek ve davetlilerden sorumlu oldu. Anna Rebecca'ya muhteşem bir gelinlik bulduğunu söyledi ve kardeşini onu ısmarlamaya ikna etti.

Hava çok güzeldi, bulutsuz ve güneşliydi. "Hazır mısın?"

Gelinlik Anna'nın söylediği kadar vardı. Dantel ve ipek karışımıydı ve önü dizinin hemen altında bitip, arkaya doğru uzuyordu. Derin bir V-yaka ve yarım kolları dantel kaplıydı. Kısa duvağı inci bir taça tutturulmuştu ve bir tane tek beyaz gül gelin çiçeğiydi.

"Evet. Her şey için teşekkürler." Rebecca kardeşine döndü ve ona sıkıca sarıldı.

"Rica ederim. Hadi, büyük günü başlatalım artık."

Luc aşağıda onu bekliyordu ve davetliler uzun kırmızı halının yanındaki iskemlelere sıra sıra oturmuşlardı. "Çok güzelsin." diye Luc koluna girerken iltifat etti. Beraber terasa çıktılar ve davetliler onları

görür görmez ayağa kalktılar. Bazıları Rebecca'nın ayaklarına kırmızı gül yaprakları attılar. Jace'le bakışları karşılaştı ve Luc onu bırakana kadar birbirlerine kilitlendiler. Buluştuklarında Jace onu kendine çekip öptü ve rahip onları uyarmak adına boğazını temizleyene kadar da ayrılmadılar.

Sade bir törendi ve Jace parmağına kocaman bir tek taş pırlanta yüzük takınca, Rebecca ağlamamak için kendini zor tuttu. Herkes fotoğraflarını çekiyor, tebrik ediyor, karı ve koca olarak koridorda yürürlerken de üzerlerine kırmızı gül yaprakları atıyorlardı.

Davetlilere şampanya ve yemek ikram edildikten sonra herkese teşekkür ettiler çünkü gitme zamanları gelmişti. Anna kardeşinin soyunmasına yardım etti ve Rebecca üzerine pantolon takım geçirdikten sonra kardeşine döndü.

"Seni çok özleyeceğim."

"Birbirimize her gün e-posta atacağız ve telefonda konuşacağız. Jace bana her ikinizin de senede iki kere geleceğine söz verdi. Rebecca'nın yüzü birden üzüntülü bir ifade aldı. "Bir ay önce..."

"Geriye bakma. Bugünü ve yarınları düşünerek mutlu ol." diyerek Anna Rebecca'yı öptü.

"Niye bu kadar akıllı oldun sen?"

"Eğer ağlarsan, seni döverim."

"Kardeş sevgisi diye ben buna derim." diyerek Luc içeri girdi, ardından Jace, "Araya girelim mi?" diye sordu.

"Bence girelim." diyen Luc eşinin yanına gitti, onu kendine çekti.

Jace elini uzattı ve Rebecca onun kendine bakışını görünce içinin yağlarının eridiğini sandı. "Hazır mısın, aşkım?"

"Evet." Ve hazırdı. Jace onu nereye isterse götürebilirdi. Beraberce aşağıya indiler ve arabaya binerken Rebecca kardeşine döndü.

"Evet, bu kadar. Son vedamız." diyerek Anna'ya sımsıkı sarıldı. "Seni Paris'ten ararım." Sıra Luc'a gelmişti. "Rebecca'ya iyi bak." dedi kısaca.

"Günün her dakikasında." diye Jace söz verdi.

"Hadi gidin." diye Anna yalvardı çünkü neredeyse ağlayacaktı.

İki kardeş, iki kader diye Rebecca hava alanına giden yolda düşündü.

"Yakında yine geliriz. Ve sana söz veriyorum Anna'nın doğumunda burada olacağız." diye Jace konuştu.

Rebecca içinden bir şeylerin kabardığını hissetti ve dönüp, ona baktı. "Seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

Söylemişti, hem de gece boyunca kaç kez ama Jace bunu duymaktan ve yıllarca söylemekten asla bıkmayacaktı.

"Eğer söylersen, arabayı yol kenarına çeker ve seni öperim."

"Bu tam bir skandal olur."

"Bence de."

"O zaman uygun zamanı beklemeliyiz. Bakalım, uzun bir uçuşumuz var ve Los Angeles'ta duracağız. Paris'e varmamıza tam otuz altı saat var."

"Kırk sekiz." diye düzeltti. "Los Angeles'ta çok bekleyeceğiz."

Rebecca kahkaha attı. "Ellerini üzerimden çekemiyorsun, değil mi?"

Jace ona muzur bir bakışla baktı. "Çekmemi istiyor musun?"

"Hayır." diye Rebecca ciddileşti. "Hayatta olmaz."

Jace onu öpmeyi arabadan inene kadar erteledi ama iner inmez Rebecca'yı öyle bir öptü ki, her ikisi için de zaman ve yer kavramı diye bir şey kalmamıştı. Sonra bagajdan bavullarını çıkarttı, birini omzuna astı, diğerini taşırken Rebecca onun koluna girdi.

Beraber, bundan sonra hayatları boyunca her zaman olacağı gibi elele yürüdüler.

İlkbaharda Sidney Rebecca'ya yeni açan çiçekleri, hayatı ve onun renkliliğini hatırlatırdı. Luc ve Anna'nın güzel evlerinin bahçesi çok bakımlı, her yer yemyeşil ve mis gibi çiçek kokuyordu. Nefis bir gündü, güneş parlıyor ve gökyüzünde bir tek bulut bile yoktu.

Rahip Anna ve Luc Dimitriades'in erkek çocuklarının vaftiz törenini yaparken bir bebek ağlaması duyuldu. Marcus Lucien Dimitriades'in ciğerleri çok kuvvetliydi ve üç aylık olmasına rağmen ailesi onunla gurur duyuyordu.

"Çok güzel." diye Jace gelerek Rebecca'nın beline sarıldı ve Rebecca gülümseyerek ona döndü ama Jace bebeğe değil kendine bakıyordu. Evleneli neredeyse bir sene olmuştu ve arada bir rüyada yaşa-

yıp yaşamadığını anlamak için Rebecca kendini çimdikliyordu.

Daha sonra akşam, seviştikten sonra birbirlerinin kollarının arasındaydılar. "Anna'ya söyledin mi?"

Rebecca dudaklarını onun omzuna dokundurdu ve her yerini öpücüğe boğdu. "Bugün onun için özel bir gündü. Yarın söylememin daha doğru olacağına karar verdim."

Jace elini onun karnına koydu ve durdu. Çocuk, onların çocuğu. Büyüdüğünü seyretmek, onu yetiştirmek inanılmaz bir hediyeydi.

"Pişmanlık yok, değil mi?"

"Hayır. Hayatımın aşkısın. Bugünüm, geleceğim. Her şeyimsin."

Brad, kısa süren evliliği ve onun etkileri artık Rebecca'yı hiç rahatsız etmiyordu.

"Sen de benim." diye Jace karşılık verdi.

SON